

การเปรียบเทียบพฤติกรรมการชงละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์

ของ

ชูเกียรติ ดีปรี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการตลาด

พฤษภาคม 2552

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การเปรียบเทียบพฤติกรรมการชงละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์

ของ

ชูเกียรติ ดีปรี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการตลาด

พฤษภาคม 2552

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การเปรียบเทียบพฤติกรรมการชงมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ

ของ

ชูเกียรติ ดีปรี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการตลาด

พฤษภาคม 2552

ชูเกียรติ ดีบุรี (2552). การเปรียบเทียบพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมใน
กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษา: ดร.วรางคณา อติศรประเสริฐ.

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา เปรียบเทียบพฤติกรรมการชมละครไทยและละคร
เกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างได้แก่กลุ่ม ประชาชนในกรุงเทพมหานครที่เป็นผู้ชม
ละครไทยและละครเกาหลี จำนวน 385 คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การหาความถี่ (Frequencies) และ ร้อยละ (Percentage) และ
ไค-สแควร์ (Chi-Square)

ผลการวิจัย พบว่า ผู้ชมที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 26 – 30 ปี อาชีพ
พนักงานบริษัทเอกชน และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001 – 30,000 บาท สำหรับละครไทยผู้ชมที่ตอบ
แบบสอบถามส่วนใหญ่ชอบรูปแบบละครเรื่องยาว เนื้อหาตลก เบาสมอง และเลือกดูละครในช่วงเวลา
18.01-22.00 น. ซึ่งปัจจัยที่มีผลต่อการชมละครอยู่ที่บทละครและเนื้อเรื่อง และประโยชน์ของการชม
ละครทำให้ผ่อนคลายจากการทำงาน ส่วนละครเกาหลี ผู้ชมที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จะชอบ
เนื้อหาชีวิตรัก และอยากดูละครในช่วงเวลา 18.01-22.00 น. ซึ่งปัจจัยที่มีผลต่อการชมละครอยู่ที่บท
ละครและเนื้อเรื่อง และประโยชน์ของการชมละครทำให้ผ่อนคลายจากการทำงาน

ผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม มีความคิดเห็นต่อค่านิยมทางสุนทรียภาพ และค่านิยมทาง
วัฒนธรรม อยู่ในระดับเห็นด้วย ค่านิยมทางสังคม และค่านิยมทางวัตถุ อยู่ในระดับไม่แน่ใจ

จากการทดสอบสมมติฐานที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 พบว่า

1. เพศมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอและประเภทของเนื้อหา
และมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านประเภทของเนื้อหา
2. อายุมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา และมีผลต่อพฤติกรรมการ
ชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ และประเภทของเนื้อหา
3. อาชีพมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยประเภทเนื้อหา และมีผลต่อพฤติกรรมการชม
ละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ และประเภทของเนื้อหา
4. รายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ และ
ประเภทของเนื้อหา และมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ และประเภท
ของเนื้อหา
5. ค่านิยมทางสุนทรียภาพมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ และ
ประเภทของเนื้อหา และผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ

6. ค่านิยมทางสังคมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ และประเภทของเนื้อหา และมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ และประเภทของเนื้อหา

7. ค่านิยมทางวัฒนธรรมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ แต่ค่านิยมทางวัฒนธรรมไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีในทุกด้าน

8. ค่านิยมทางด้านวัตถุมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ และประเภทของเนื้อหา

THE COMPARISON OF BANGKOK VIEWERS' BEHAVIOR IN VIEWING THAI AND KOREAN
SERIES

AN ABSTRACT
BY
CHUKIAT DEEBUREE

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Business Administration Degree in Marketing
at Srinakharinwirot University

May 2009

Chukiat Deeburee (2009). *Comparison of Bangkok Viewers' Behaviour in Viewing Thai and Korean Series*. Master's Project of Business Administration (Marketing). Bangkok: Graduate school of Srinakharinwirot University. Project Advisor: Dr. Warangkana Adisornprasert.

The objective of this research is to compare of Bangkok viewers' behaviour in viewing Thai and Korean series. Sample of this research is 385 viewers in Bangkok who watch both Thai and Korea series. Data collecting tool that use in this research is questionnaire. Statistic analysis tools are frequencies, percentage and Chi-Square.

Most of respondents are 26 – 30 years old female who work in private company, have monthly income 20,001 – 30,000 Baht. Most of them like to watch Thai comedy series on 6.01-10.00 PM. For Korean series, they like to watch romance series on 6.01-10.00 PM. Factors that affect in both Thai and Korean series viewing are stage plan and series plot. The reason in viewing Thai and Korean series is to relax from work.

Most of them have opinion towards aesthetic and culture values at agreeable level, but towards social and material values at neutral level.

Hypothesis testing at statistical significant level of .05 are as follows:

1. Gender of respondents have affected in Thai series viewing behavior in terms of presentation style and type of content, but have affected in Korean series viewing behavior in terms of type of content.

2. Age of respondents have affected in Thai series viewing behavior in terms of type of content and viewing period, but have affected in Korean series viewing behavior in terms of presentation style, type of content and viewing period.

3. Occupation of respondents have affected in Thai series viewing behavior in term of type of content, but have affected in Korean series viewing behavior in terms of presentation style and type of content and viewing period.

4. Average monthly income of respondents have affected in Thai series viewing behavior in terms of presentation style and type of content, but have affected in Korean series viewing behavior in terms of presentation style and type of content.

5. Aesthetic value has affected in Thai series viewing behavior in terms of presentation style and type of content, but has affected in Korean series viewing behavior in term of presentation style.

6. Social value has affected in Thai series viewing behavior in terms of presentation style and type of content, but has affected in Korean series viewing behavior in terms of presentation style and type of content.

7. Culture value has affected in Thai series viewing behavior in term of presentation style but has not affected in Korean series viewing behavior.

8. Material value has affected in Thai and Korean series viewing behavior in terms of presentation style and type of content.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการหลักสูตร และคณะกรรมการสอบได้
พิจารณาสารนิพนธ์ เรื่อง การเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมใน
กรุงเทพมหานคร ของ ชูเกียรติ ดีบุรี ฉบับนี้แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการตลาด ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

(อาจารย์ ดร.วรางคณา อติศรประเสริฐ)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....

(รองศาสตราจารย์สุพาดา สิริกุดตา)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(อาจารย์ ดร.วรางคณา อติศรประเสริฐ)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพชรรัตน์ มีสมบุญพันธุ์)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ ภัคกร สกลรักษ์)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจ
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการตลาด ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณะบดีคณะสังคมศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติมา สังข์เกษม)

วันที่.....เดือน พฤษภาคม พ.ศ.2552

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากความกรุณา ความช่วยเหลือและวางแผนเป็นอย่างดี จาก อาจารย์ ดร.วรางคณา อติศรประเสริฐ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่ได้สละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำแนะนำในการจัดทำวิจัยนี้ทุกขั้นตอน นับตั้งแต่เริ่มต้นดำเนินการ จนเสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์ในการทำสารนิพนธ์ในครั้งนี้ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณะอาจารย์ทุกท่านในภาควิชาบริหารธุรกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ขอขอบคุณกรรมการสอบสารนิพนธ์ คณะสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และคณาจารย์ในโครงการบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตทุกท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอนประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ที่เป็นประโยชน์ยิ่งแก่ผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณ เจ้าหน้าที่ภาควิชาสาขาบริหารธุรกิจคณะสังคมศาสตร์ และบัณฑิตวิทยาลัยทุกท่าน ตลอดจนผู้มีส่วนสำเร็จต่องานวิจัยชิ้นนี้ ท้ายสุดนี้ คุณประโยชน์ และความดีอันพึงมีจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดาและครอบครัว บุรพคณาจารย์และเพื่อนๆ ที่เป็นกำลังใจในการศึกษาให้ความช่วยเหลือพร้อมคำแนะนำที่ดีมีคุณค่า ทำให้ผู้วิจัยสามารถจัดทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดี

ชูเกียรติ ดีบุรี

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	4
ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา.....	5
นิยามศัพท์.....	6
กรอบแนวความคิดในการวิจัย.....	7
สมมติฐานในการวิจัย.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับประชากรศาสตร์.....	8
ความหมายของประชากรศาสตร์.....	8
ทฤษฎีเกี่ยวกับประชากรศาสตร์.....	9
แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับค่านิยม.....	12
ความหมายของค่านิยม.....	12
ความสำคัญของค่านิยม.....	14
ทฤษฎีเกี่ยวกับค่านิยม.....	16
ประเภทของค่านิยม.....	17
การเกิดค่านิยม.....	20
การวัดค่านิยม.....	22
แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมและการเปิดรับข่าวสาร.....	25
ความหมายของพฤติกรรม.....	25
องค์ประกอบของพฤติกรรม.....	26
การเปิดรับสาร และพฤติกรรมการรับรู้ข่าวสาร.....	27

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
แนวความคิดและภาพรวมของละครโทรทัศน์.....	31
ผู้ประพันธ์และนักเขียนบท.....	32
นักแสดง.....	32
ผู้กำกับการแสดง.....	32
ผู้บอกลบท.....	32
เจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคนิค.....	32
บทละคร.....	33
องค์ประกอบของบทละคร.....	34
ตัวละครการวางลักษณะนิสัยของตัวละคร.....	36
ความคิดหรือแก่นของเรื่อง.....	37
บทสนทนา.....	38
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	39
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	43
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	43
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	44
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	46
การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
การกำหนดสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	98
สังเขปความมุ่งหมาย สมมุติฐาน และวิธีการศึกษาค้นคว้า.....	9
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	102
อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า.....	104
ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย.....	108
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป.....	109
บรรณานุกรม.....	111
ภาคผนวก.....	115
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	125

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวน และคำร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ ของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม.....	51
2 แสดงจำนวน และคำร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ ของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถามจัดกลุ่มใหม่.....	53
3 แสดงจำนวน และคำร้อยละเกี่ยวกับพฤติกรรมชมละครไทย และละครเกาหลีของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม.....	55
4 แสดงจำนวนและคำร้อยละเกี่ยวกับ เนื้อหาของละครของผู้ชม ที่ตอบแบบสอบถามชอบมากที่สุด.....	56
5 แสดงจำนวนและคำร้อยละ เกี่ยวกับช่วงเวลาการชมละครของ ผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม.....	57
6 แสดงจำนวนและคำร้อยละ ของปัจจัยที่มีผลต่อการชมละครไทยและละครเกาหลี....	58
7 แสดงจำนวนและคำร้อยละ ของประโยชน์จากการชมไทยและละครเกาหลี.....	60
8 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับ ค่านิยมทางสุนทรียภาพของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม.....	62
9 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับ ค่านิยมทางสังคมของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม.....	63
10 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับ ค่านิยมทางวัฒนธรรมของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม.....	64
11 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับ ค่านิยมทางวัตถุของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม.....	65
12 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับ พฤติกรรมชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ.....	66
13 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับ พฤติกรรมชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ.....	67
14 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับ พฤติกรรมชมละครไทยด้านเนื้อหา.....	68

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
15 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับ พฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านเนื้อหา.....	69
16 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับ พฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ.....	70
17 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับ พฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ.....	71
18 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับ พฤติกรรมการชมละครไทยด้านเนื้อหา.....	72
19 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับ พฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านประเภทเนื้อหาของละคร.....	73
20 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับ พฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ.....	74
21 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับ พฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ.....	75
22 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับ พฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา.....	76
23 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับ พฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านประเภทเนื้อหา.....	77
24 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับ พฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ.....	78
25 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับ พฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ.....	79
26 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับ พฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา.....	80
27 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับ พฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา.....	81

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
28 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมด้านสุนทรียภาพกับ พฤติกรรมกรชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ.....	82
29 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมด้านสุนทรียภาพกับ พฤติกรรมกรชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ.....	83
30 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมด้านสุนทรียภาพกับ พฤติกรรมกรชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา.....	84
31 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมด้านสุนทรียภาพกับ พฤติกรรมกรชมละครเกาหลีด้านประเภทเนื้อหา.....	85
32 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางสังคมกับ พฤติกรรมกรชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ.....	86
33 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางสังคมกับ พฤติกรรมกรชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ.....	87
34 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางสังคมกับ พฤติกรรมกรชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา.....	88
35 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางสังคมกับ พฤติกรรมกรชมละครเกาหลีด้านประเภทเนื้อหา.....	89
36 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัฒนธรรมกับ พฤติกรรมกรชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ.....	90
37 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัฒนธรรมกับ พฤติกรรมกรชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ.....	91
38 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัฒนธรรมกับ พฤติกรรมกรชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา.....	92
39 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัฒนธรรมกับ พฤติกรรมกรชมละครเกาหลีด้านประเภทเนื้อหา.....	93
40 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัตถุกับ พฤติกรรมกรชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ.....	94
41 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัตถุกับ พฤติกรรมกรชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ.....	95

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
42 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัตถุกับ พฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา.....	96
43 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัตถุกับ พฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านประเภทเนื้อหา.....	97

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
2 อิทธิพลของค่านิยมต่อพฤติกรรมมนุษย์.....	16
3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึก ความคิด ค่านิยม.....	17
4 แสดงขั้นตอนของการเกิดค่านิยม.....	21

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

โทรทัศน์เป็นสื่อที่มีบทบาทเป็นอย่างมากในชีวิตประจำวันของมนุษย์ จะเห็นได้จากการใช้โทรทัศน์เป็นสื่อกลางในด้านต่างๆ เช่น การใช้เพื่อพัฒนาทางด้านการศึกษา การใช้เพื่อให้ได้ความรู้แก่ประชาชน เป็นต้น นอกจากนี้โทรทัศน์ยังมีบทบาทในการนำเสนอความบันเทิงอีกด้วย ซึ่งจากการสำรวจเกินกว่าครึ่งของรายการทั้งหมดเป็นรายการบันเทิง และพบว่าละครโทรทัศน์ติดอันดับหนึ่งเสมอ (กาญจนา แก้วเทพ, 2541) แสดงถึงความนิยมของผู้ชมที่สนใจละครโทรทัศน์ กล่าวได้ว่าโทรทัศน์มีความสำคัญอย่างยิ่งในการเป็นสื่อให้กับละคร ซึ่งละครต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่ในไทยตั้งแต่ปี พ.ศ.2499 ด้วยละครสำหรับครอบครัวเรื่อง “รินดินดิน” ทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 4 (ช่อง 9 ในปัจจุบัน) ต่อมาสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 ได้นำละครจากต่างประเทศมาฉายในปี 2521 อาทิ “เหนือนมนุษย์, สิงห์พญาบาท, ซาติเสื้อเดนตาย” การนำละครจากต่างประเทศมาฉายสร้างความแปลกใหม่ให้กับสังคมไทย ผลที่ปรากฏสถานีได้รับความนิยมอย่างมาก ต้องเพิ่มรายการและเพิ่มรอบเวลาการฉายละครต่างประเทศ ต่อมาสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 ได้นำละครจีนจากไต้หวัน “เปาบุ้นจิ้น” ได้รับความนิยมจากผู้ชมเช่นกัน โด่งดังจนได้นำชื่อละครเป็นชื่อสินค้าประเภทอุปโภค และปี พ.ศ. 2523 ทางสถานีสร้างชื่อด้วยละครเรื่อง “กระป๋องไร่เทียมทาน” ตามมาด้วย “เจ้าพ่อเซี่ยงไฮ้” จึงได้นำละครเข้ามาฉายเรื่อยๆ จนถึงปัจจุบัน (สถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 : 2533 ครบรอบปี สถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3)

ในปี พ.ศ.2543 ละครเกาหลีได้เริ่มเข้ามาในประเทศไทยทางสื่อโทรทัศน์ โดยสถานีแรกคือ สถานีโทรทัศน์ช่อง 5 ชื่อเรื่อง “ลิขิตแห่งรัก” ฉายในปี พ.ศ.2543 สามารถสร้างแฟนละครเกาหลีได้ในระดับหนึ่งและหนึ่งปีหลังจากนั้น ก็ประสบความสำเร็จและจุดกระแส “เกาหลีฟีเวอร์” ด้วยละครเรื่อง “Autumn in My Heart – รักนี้ชั่วนิรันดร์” ที่ฉายทางสถานีโทรทัศน์ไอทีวี และเพิ่มกระแสความนิยมด้วยภาพยนตร์เรื่อง “My Sassy Girl” ความนิยมละครเกาหลีได้เพิ่มมากขึ้น ทำให้ผู้บริหารสถานีโทรทัศน์ช่องต่างๆ ต้องนำเข้าละครเกาหลีมาแข่งขันกัน เช่น “Winter Love Song, Age of Innocent, Say You Love Me ” ที่เสนอฉายทางไอทีวี ส่วนช่อง 7 ก็ประสบความสำเร็จจาก “Full House-สะอึดรักที่ปักใจ, Super Rookie - น้องใหม่เบอร์หนึ่ง...(อึดสุดยอด), Witch Yoo Hee-กับดักหัวใจของยัยแม่มด, Coffee Prince-รักุ่นวายของเจ้าชายกาแฟ” และล่าสุดที่เพิ่งฉายจบไปคือเรื่อง “The Man of The Vineyard-หนุ่มบ้านไร่...หัวใจเป้งรัก” ส่วนช่อง 3 ได้สร้างกระแสความนิยมเกาหลีให้แพร่หลายมากขึ้น ด้วยละครเกาหลีเรื่อง “The Great Jang Geum-แดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง)” ในปี พ.ศ.2548 ขณะที่ฉาย

เรื่องนี้พบว่ามีการตั้งสูงกว่าละครไทย สิ่งเหล่านี้กำลังแสดงให้เห็นว่า กระแสความนิยมละครเกาหลีในเมืองไทยเริ่มมีความเข้มข้นมากขึ้นเรื่อยๆ

เป็นที่น่าสังเกตว่าช่วงระยะเวลาไม่นาน ละครเกาหลีกลับเป็นที่นิยมแทนละครต่างชาติที่คนไทยคุ้นเคยเป็นอย่างดีคือ ละครฮ่องกง ละครเกาหลีกลายเป็นละครที่มีอิทธิพลต่อสังคมไทย อาทิ การท่องเที่ยวตามรอยสถานที่ที่ใช้ถ่ายทำละคร ความต้องการเรียนรู้วัฒนธรรมเกาหลี การเรียนภาษาเกาหลี การอยากลองทานอาหารเกาหลี การใช้สินค้าเกาหลี เกิดวัฒนธรรมเค-ป๊อป แสดงว่าละครเกาหลีน่าจะมีลักษณะเด่นบางประการที่ทำให้ผู้ชมมีความนิยมละครเกาหลี ซึ่ง รศ.พญ. ปารมี ทองสุกใส ภาควิชาพยาธิวิทยา คณะแพทยศาสตร์ ม.สงขลานครินทร์ (โกทูโน, ออนไลน์ : 2551) กล่าวไว้ว่า เหตุที่ทำให้ละครเกาหลีได้รับความนิยม คือ มีการผูกเรื่อง เป็นชีวิตคนจริงๆ คือผูกกับครอบครัว ความรัก เพื่อน แฟน และการทำมาหากิน หรืออาชีพ เช่นที่จะเห็นในละครเรื่อง The Great Jang Geum-แต่จังกึมจอมนางแห่งวังหลวง หรือ Love Story in Harvard-กฎหมายรักฉบับฮาวาร์ด ที่บ่งบอกอาชีพว่าเป็นคนทำอาหาร เป็นหมอ และทนายความ ซึ่งในเรื่องก็จะแทรกข้อคิดดีๆ ในการใช้ชีวิตกลมกลืนกับเนื้อเรื่อง ชีวิตของตัวละคร ไม่ว่าจะเป็นเรื่องรัก หรือ เรื่องงาน มักแสดงถึงความจริงจัง เด็ดเดี่ยว และ มุ่งมั่น ละครเกาหลีมีตัวละครเด่นเรื่องไม่มาก แต่มีเนื้อหาให้ชวนติดตามตลอดซึ่งแสดงถึงฝีมือในการเขียนบทของละครเกาหลี และส่วนเพลงประกอบ และ ดนตรีประกอบ เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ทำเอาคนไทยติดหูและเป็นที่ชื่นชอบ ซึ่งทำให้เข้ากับอารมณ์ของละครตลอดเรื่อง เพลงที่ประกอบละครจะเป็นเพลงและดนตรีประกอบที่แต่งใหม่สำหรับละครแต่ละเรื่องโดยเฉพาะ ไม่ใช่ไปเอามาจากอัลบั้มเพลงที่มีอยู่แล้ว และการแต่งหน้า แต่งตัวของผู้แสดง ละครเกาหลีทำได้ดูเป็นธรรมชาติ ผู้หญิงก็ไม่ทาปาก เขียนตาจนดูเกินจริง รวมทั้งเสื้อผ้าก็ดูเรียบง่าย และที่เป็นข้อได้เปรียบ คือ ทัศนียภาพของประเทศเกาหลีเหมาะที่จะถ่ายทอดเป็นละคร ทำให้สามารถสนับสนุนการท่องเที่ยวของประเทศเกาหลีได้อีก

ในส่วนละครไทย "เอแบคโพล" เผยผลสำรวจละครไทยมีฉากได้เอียงและใช้กำลังมาก ซึ่งช่อง 7 ติดอันดับ 1 เป็นละครน้ำเน่า ตามด้วยช่อง 3 และ 5 โดยเฉพาะช่อง 2 ทุ่มถึง 4 ทุ่มพบฉากความรุนแรงมากที่สุด และบอชมะขามช่วงละครมากถึงเดือนละ 280 ล้าน ด้านมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เผยผลวิจัยละคร 150 เรื่อง เต็มไปด้วยความรุนแรง เรื่องเพศ ยกย่องคนมีฐานะ กดขี่คนด้อยกว่า ทำทุกอย่างให้รวย กดขี่ทางเพศ ชู้สาวนอกใจ การมีเพศสัมพันธ์ และตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร ด้านผู้ประกอบการจึงมีความไม่พอใจ และอยากให้ผู้จัดนึกถึงเด็กวัยรุ่นที่ชมละครไทย (สตอรี่ไทยเมลล์, ออนไลน์ : 2551)

ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน บทละครไทยมีออกมาหลายแนว หลายเรื่องสลับกันไป มีการใช้ความรุนแรงบ้าง หรือเป็นละครแนวความรักหรือสะท้อนชีวิตบ้าง ซึ่งบทละครก็ยังคงเหมือนเดิมไม่มีการพัฒนา และปัจจุบัน ละครช่วงชิงความรัก แย่งคนรักกัน ก็จะเพิ่มความถี่ในการนำเสนอมากขึ้นเรื่อยๆ โครงเรื่องหลักยังคงมีบทละครที่เหมือนเดิมไม่ไปไหน รวมทั้งความรุนแรงก็เพิ่มระดับขึ้นเรื่อยๆ เช่น

เรื่อง "สงครามนางฟ้า" ทางช่อง 5 ที่เป็นข่าวทางด้านบทธละครหรือการแต่งกายของตัวละครที่ไม่เหมาะสม และเรื่อง "ความลับของซูเปอร์สตาร์" ที่มีฉากการใช้ความรุนแรงเกือบทุกวันเพื่อออกฉาย หรือจะเป็นละครที่นำกลับมาทำใหม่ เช่น "จำเลยรัก" ทางช่อง 3 ที่เปลี่ยนตัวละครให้เข้ากับยุคสมัยซึ่งเหมือนจะเป็นแนวทางที่ดีแต่ก็ยังคงเป็นละครเก่า นำกลับมาทำใหม่ ที่กล่าวมาอาจจะเป็นตัวอย่างละครที่ไม่เหมาะกับเยาวชนเท่าไร แต่ก็กล่าวรวมไม่ได้ว่าละครไทยมีแต่เรื่องความรุนแรง และเรื่องเพศเพียงอย่างเดียว มีละครไทยที่มีเนื้อเรื่องที่ดี เช่น ละครความผูกพันระหว่างแม่-ลูก อย่างเรื่อง "คือหัตถการของพิภพ" ความรักของเพื่อนใน "น้ำใสใจจริง" "เก้าอี้ขาวในห้องแดง" ความสัมพันธ์ของพี่-น้อง อย่างเรื่อง "จดหมายจากดวงดาว" ความรักที่อยู่ท่ามกลางความชิงชังอย่าง "รักในรอยแคน" ก็วางการดำเนินเรื่องได้ดี หรือจะเป็นความรักต่อชาติและแผ่นดินอย่าง "โสมส่องแสง" "เมืองดาหลา" "เก็บแผ่นดิน" และละครสนุกๆ อย่าง "กลับบ้านเรานะรักรออยู่" และบางที่ยังได้ดูละครที่น่าเสนอเรื่อง ล่อแหลมผ่านการเมืองอย่าง "จินตปาตี" และ "ปมไหม" หรือ ละครน่ารักให้แง่คิดเรื่องความรัก ที่ให้นางเอกอุ้มท้อง 9 เดือน อย่างเรื่อง "อุ้มรัก" นอกจากนี้ที่กล่าวมาแล้ว ยังมีอีกหลาย เรื่องที่บทธละครเขียนได้ดี ไม่ต้องมีความรุนแรง ตบตี คำทอ แต่ก็เป็นที่นิยมชมชอบได้ ซึ่งในปัจจุบันละครที่มีความรุนแรงและไม่เหมาะสม ก็ยังมีให้เห็นอยู่ บทธละครก็เป็นบทแนวเดิมหรือการเดินเรื่องเหมือนเดิมซึ่งทำให้ผู้ชมละครไทยคาดเดาบทธละครหรือเหตุการณ์ของตัวละครได้ ซึ่งถ้าผู้จัดละครไทยอ้างถึงความนิยมของผู้ชมละครที่ชอบความรุนแรงของบทธละคร เหมือนเป็นการปลุกฝังค่านิยมให้ใช้ความรุนแรงหรือเรื่องทางเพศ ในทางกลับกันละครไทยที่ไม่ได้อยู่บนพื้นฐานความรุนแรงบางเรื่องก็ได้รับความนิยมและได้รับคำชมว่าเป็นละครตัวอย่างของเยาวชนเขาทำกันอย่างไร ซึ่งละครเหล่านั้นก็มีหลายเรื่องที่ทำให้ผู้ชมละครอยากดูซ้ำหรือหาแผ่น VCD หรือ DVD มาเก็บไว้ (พันทิพย์คาเฟ่, ออนไลน์ : 2551)

จากที่กล่าวมาจึงเป็นที่น่าสนใจอย่างยิ่งในการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการชมละครไทย และละครเกาหลี ว่าพฤติกรรมของผู้ชมละครแบบไหนที่ชอบละครไทยหรือละครเกาหลี และค่านิยมของผู้ชมละครมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีอย่างไร ซึ่งในเรื่องของค่านิยมสามารถบ่งบอกถึงสิ่งที่ผู้จัดละคร หรือผู้ประพันธ์บทธละครไทยสามารถนำไปพัฒนาละครเพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซากจำเจของละครได้ และผู้นำเข้าละครเกาหลีก็สามารถนำไปใช้เป็นข้อกำหนดในการนำเข้าละครที่มีเนื้อเรื่องเหมาะกับค่านิยมของคนไทยได้

ความมุ่งหมายของงานวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยทางด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ และรายได้ต่อเดือน ที่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาค่านิยมของผู้ชม ได้แก่ ค่านิยมทางสุนทรียภาพ ค่านิยมทางสังคม ค่านิยมทางวัฒนธรรม และค่านิยมทางวัตถุที่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษานิเทศน์ภายในประเทศนำเอาผลวิจัยพฤติกรรมของผู้ชมละครมาเป็นข้อมูลในการวางแผนให้ตอบสนองความต้องการของผู้ชมละครให้เกิดประโยชน์สูงสุด
2. เพื่อให้ผู้จัดละครไทยใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงบทละครไทยให้เหมาะสมกับวัฒนธรรมของประเทศ
3. เพื่อให้ผู้นำเข้าละครเกาหลีใช้เป็นแนวทางในการนำเข้าละครที่มีคุณภาพ ให้เหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย
4. เพื่อให้ผู้แต่งบทละครได้เข้าถึงสิ่งที่ผู้ชมละครต้องการและนำไปประยุกต์ใช้ในการเขียนบทละคร

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ประชาชนในกรุงเทพมหานครที่เป็นผู้ชมละครโทรทัศน์ทั้งละครไทยและละครเกาหลี
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ประชาชนในกรุงเทพมหานครที่เป็นผู้ชมละครไทยและละครเกาหลี ในกรณีนี้ไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอนจึงคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากสูตร (กัลยา วานิชย์บัญชา 2549: 14) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 385 คน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซนต์ ผิดพลาดไม่เกิน 5 เปอร์เซนต์

การเก็บข้อมูลแบบสอบถามโดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience Sampling) กับผู้ชมละครไทยและละครเกาหลีเป็นผู้ตอบแบบสอบถาม โดยจะทำการแจกแบบสอบถามตามห้างสรรพสินค้า และสถานศึกษา ในกรุงเทพมหานครจนครบตามจำนวนที่กำหนด

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่

2.1 ตัวแปรอิสระ

1. ปัจจัยทางด้านประชากรศาสตร์

1.1 เพศ

1.1.1 ชาย

1.1.2 หญิง

1.2 อายุ

1.2.1 ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี

1.2.2 21-25 ปี

1.2.3 26-30 ปี

1.2.4 31-35 ปี

1.2.5 36-40 ปี

1.2.6 41 ปีขึ้นไป

1.3 อาชีพ

1.3.1 นักเรียน/นิสิต/นักศึกษา

1.3.2 รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ

1.3.3 พนักงาน/บริษัทเอกชน

1.3.4 ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว

1.3.5 แม่บ้าน

1.3.6 รับจ้าง

1.4 รายได้ต่อเดือน

1.4.1 ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท

1.4.2 10,001-20,000 บาท

1.4.3 20,001-30,000 บาท

1.4.4 30,001-40,000 บาท

1.4.5 40,001 บาทขึ้นไป

2. ค่านิยมที่มีผลต่อการชมละครไทยและละครเกาหลี

2.1 ค่านิยมทางสุนทรียภาพ

2.2 ค่านิยมทางสังคม

2.3 ค่านิยมทางวัฒนธรรม

2.4 ค่านิยมทางวัตถุ

3. ตัวแปรตาม

พฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

นิยามศัพท์

1. ละครไทย หมายถึง การนำเสนอเรื่องราวของละครของประเทศไทยโดยใช้นักแสดงที่เป็นคนไทยส่วนใหญ่ในการถ่ายทอด ใช้เทคนิคในการนำเสนอ และออกอากาศทางโทรทัศน์

2. ละครเกาหลี หมายถึง การนำเสนอเรื่องราวของละครจากประเทศเกาหลีโดยใช้นักแสดงที่เป็นคนเกาหลีส่วนใหญ่หรือลูกครึ่งเกาหลีในการถ่ายทอด และออกอากาศทางโทรทัศน์

3. พฤติกรรมการชมละคร หมายถึง ความสนใจในการชม ความถี่ในการชม ระยะเวลาในการติดตาม การชื่นชอบในตัวละคร และเนื้อเรื่อง

4. ผู้ชม หมายถึง ผู้ที่เคยชมละครโทรทัศน์ทั้งละครไทยและละครเกาหลีในกรุงเทพมหานคร

5. ค่านิยม หมายถึง สิ่งที่คุณค่าหรือสมาชิกในสังคมยึดถือ เคยชินเป็นนิสัย แล้วยอมรับไว้เป็นความรู้สึกนึกคิดเป็นแนวปฏิบัติของตนเอง

5.1 ค่านิยมทางสุนทรียภาพ หมายถึง ค่านิยมที่ทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจชื่นชมในความงาม และความสัมพันธ์กลมกลืนต่าง ๆ เช่น ธรรมชาติ ศิลปะ ดนตรี ละคร เป็นต้น

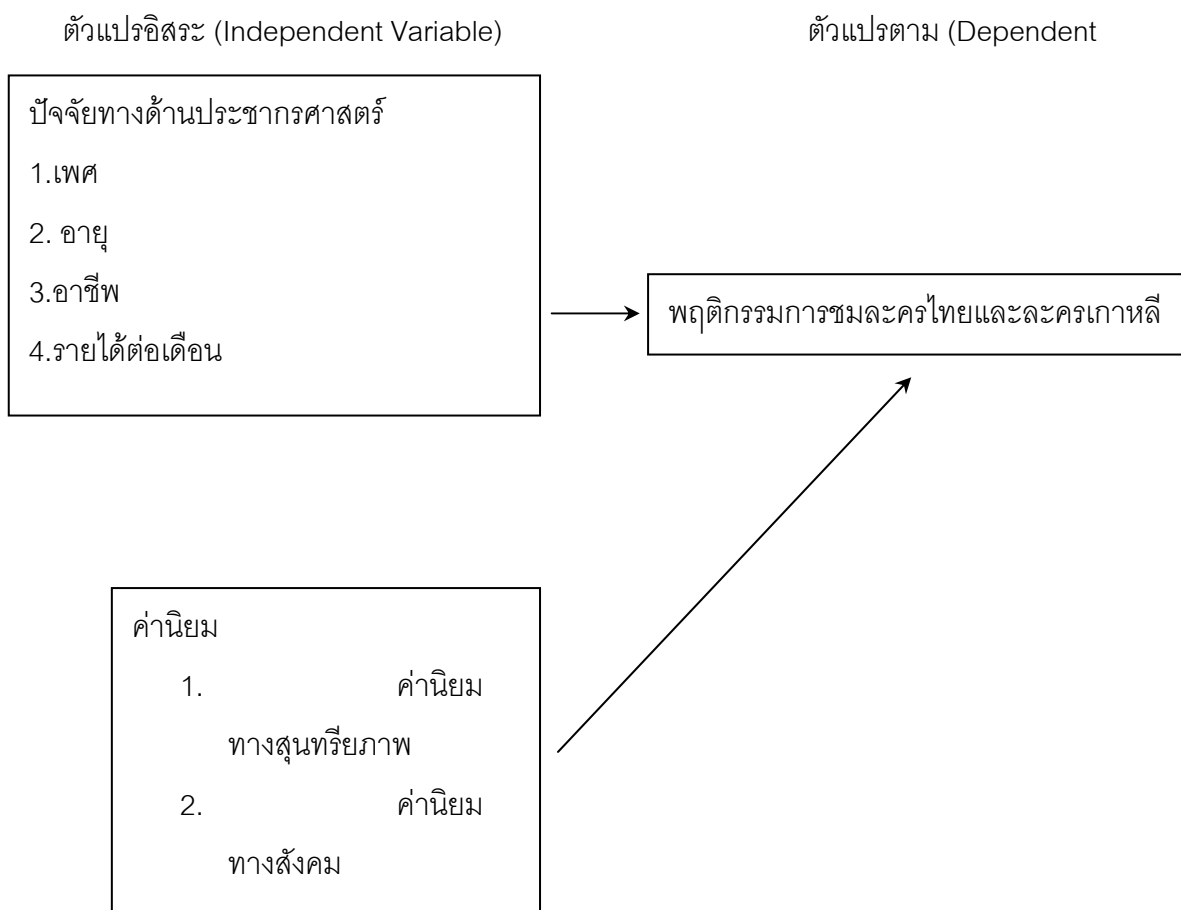
5.2 ค่านิยมทางสังคม หมายถึง ค่านิยมที่เป็นแรงจูงใจให้บุคคลสร้างสัมพันธ์กับผู้อื่นและเข้าไปมีส่วนร่วมในสังคม เช่น การชอบในเรื่องที่เหมือนกันในวัยเดียวกัน เช่น การชมละคร

5.3 ค่านิยมทางวัฒนธรรม หมายถึง สิ่งดีงามที่สังคมสร้างขึ้นมาแล้วกำหนดให้เป็นสิ่งปฏิบัติที่ดีถือว่าถูกต้อง ไม่นอกกลุ่ม นอกทาง รวมถึงการแต่งกาย

5.4 ค่านิยมทางวัตถุ หมายถึง ค่านิยมเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสิ่งของที่ทำให้บุคคลดูทันสมัยถ้ามีสิ่งของนี้อยู่ ทำให้เป็นที่ยอมรับของสังคม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. ปัจจัยทางด้านประชากรศาสตร์มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร
2. ค่านิยมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวความคิดและทฤษฎี รวมถึงผลงานและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้ประกอบการกำหนดสมมติฐาน การกำหนดตัวแปร กรอบแนวความคิด และแนวทางในการดำเนินงานวิจัย โดยได้กำหนดประเด็นในการนำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับประชากรศาสตร์
2. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับค่านิยม
3. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมและการเปิดรับข่าวสาร
4. แนวความคิดและภาพรวมของละครโทรทัศน์
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับประชากรศาสตร์

1.1ความหมายของประชากรศาสตร์

สันทัต เสริมศรี (2539: 6) ได้ให้ความหมายของคำว่าประชากรศาสตร์ว่า เป็นการหาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมนุษย์ในด้านพฤติกรรมทางประชากรและการเปลี่ยนแปลงในปรากฏการณ์ทางประชากร

ประชากรศาสตร์ หมายถึง ศาสตร์ที่ทำการศึกษเกี่ยวกับ ขนาดหรือจำนวนของคนที่มีอยู่ในแต่ละสังคม ภูมิภาค และระดับโลก นอกจากนี้ยังศึกษาเกี่ยวกับการกระจายตัว ของประชากร และองค์ประกอบต่าง ๆ ของประชากร (วิไลพร สุตันไชยนนท์: ออนไลน์)

คำว่า Demography มีรากศัพท์มาจากภาษากรีกสองคำ คือ Demo ซึ่งหมายถึง หมู่คน ประชาชนหรือราษฎร ตรงกับคำว่า “People” ในภาษาอังกฤษ ส่วนคำว่า Graphy ตรงกับคำในภาษาอังกฤษคือ “Writing Up” หรือ “Description” ซึ่งหมายถึง การเขียน การบรรยาย หรือการพรรณนารูปร่างลักษณะ และเทียบได้กับคำว่า “ศาสตร์” ในภาษาไทย ดังนั้นเมื่อรวมคำทั้งสองเข้าด้วยกัน Demography (ประชากรศาสตร์) จึงหมายถึง วิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับประชากรนั่นเองอย่างไรก็ตาม ในระยะเริ่มแรกนักวิชาการส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยนิยมใช้คำนี้ จะเห็นได้จากนักวิชาการที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อจะใช้คำว่า “Population Studies” ซึ่งใช้เรียกชื่อเป็นภาษาไทยได้หลากหลาย เช่น “ประชากรวิทยา” “ประชากรวรรณา” “การศึกษาประชากร” หรือ “สารศึกษาประชากร” เป็นต้น

ปัจจุบันนักวิชาการทั่วโลกยอมรับว่า “Demography” หรือ “ประชากรศาสตร์” เป็นสาขาวิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับประชากรตามขอบเขตและเนื้อหาที่กำหนด (เพ็ญพร วีระสวัสดิ์. 2540: ออนไลน์)

จอห์น รอส เอ. และคณะ (John Ross A; & et al. 1982: 147) ได้ให้คำนิยามว่า ประชากรศาสตร์ คือ การศึกษาเชิงปริมาณของกลุ่มประชากรและการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นแก่กลุ่มซึ่งเป็นผลมาจากการเกิด การตาย และการย้ายถิ่น

ฟิลลิป เอ็ม. เฮาเซอร์ และโอทิส ดัดลีย์ ดันแคน (Philip M. Hauser; & Otis Dudley Duncan. 1966: 2) นักประชากรศาสตร์ที่มีชื่อเสียงชาวอเมริกัน ได้ให้ความหมายของคำว่า ประชากรศาสตร์ไว้ว่า เป็นการศึกษาถึงขนาด การกระจายตัว และองค์ประกอบของประชากร การเปลี่ยนแปลงทางประชากรและองค์ประกอบของการเปลี่ยนแปลงทางประชากรซึ่งได้แก่ การเกิด การตาย และการย้ายถิ่น การเปลี่ยนแปลงฐานะทางสังคม

อาซิล คิลลาร์ด (Archille Quillard. 1975: 575-576) ได้ให้ความหมายของคำว่า ประชากรศาสตร์ว่า “ประชากรศาสตร์” เป็นวิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับประชากรในเชิงคณิตศาสตร์ ในเรื่อง การเปลี่ยนแปลงโดยทั่วไปของประชากร ตลอดจนสภาพด้านกายภาพ ด้านสถานภาพพลเมือง ด้านสติปัญญาและด้านจริยธรรมของประชากร

จากความหมายของประชากรศาสตร์ที่กล่าวมาข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า ประชากรศาสตร์ หมายถึง การศึกษาถึงขนาดหรือจำนวนของคนที่มีอยู่ในแต่ละสังคม ภูมิภาค และระดับโลก รวมทั้งศึกษาถึงโครงสร้าง การกระจายตัว และการเปลี่ยนแปลงโดยทั่วไปของประชากร

1.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับประชากรศาสตร์

ความแตกต่างกันของบุคคลในด้านลักษณะทางประชากรศาสตร์ ที่ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้นั้น ผู้วิจัยได้ให้ความสนใจในเรื่องความแตกต่างกันด้านปัจจัยแวดล้อมทางประชากรศาสตร์ ซึ่งมีทั้งปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายในของผู้ชมละครไทย และ ละครเกาหลี โดยผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่าความแตกต่างกันทางด้านปัจจัยแวดล้อมทางประชากรศาสตร์ทั้งภายนอกและภายในของผู้ชมละครไทยและละครเกาหลี น่าจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

ทั้งนี้ ในเรื่องของความแตกต่างกันด้านลักษณะทางประชากรศาสตร์ได้มีนักวิชาการด้านการตลาดและด้านประชากรศาสตร์นำเสนอทฤษฎีและแนวความคิดไว้ ซึ่งทฤษฎีและแนวความคิดของนักวิชาการทั้งสองแขนงวิชานั้นมีหลักการที่เป็นไปในทางเดียวกัน กล่าวคือ นักวิชาการทางด้านการตลาดได้จัดให้ปัจจัยด้านลักษณะทางประชากรศาสตร์เป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ถือเป็นสภาพแวดล้อมทางการตลาดของสินค้าหรือบริการที่มีอิทธิพลกับพฤติกรรมของผู้บริโภคซึ่งนักการตลาดควรจะต้องให้ความสนใจศึกษาและติดตามถึงเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา

เพื่อนำไปสู่การค้นพบโอกาสและอุปสรรคทางการตลาดด้านต่างๆ ได้ เนื่องจากประชากรเป็นผู้ที่ทำให้เกิดความต้องการซื้อหรือบริโภคสินค้าหรือบริการต่างๆ และลักษณะทางด้านประชากรศาสตร์ที่นักการตลาดควรจะต้องให้ความสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการเปลี่ยนแปลงไปของลักษณะประชากรศาสตร์มีหลายด้านด้วยกัน ได้แก่ ขนาดของประชากรอัตราการเจริญเติบโตของประชากรในเมือง ศาสนา เชื้อชาติ การกระจายของอายุ การผสมของเชื้อชาติ ระดับการศึกษา รูปแบบการอยู่อาศัย คุณลักษณะในภูมิภาคและการเคลื่อนย้าย (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ. 2546: 185) ลักษณะประชากรศาสตร์และการเปลี่ยนแปลงไปของลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่กล่าวมาข้างต้นเป็นเพียงตัวอย่างบางส่วนที่ยกขึ้นมาแสดงไว้เท่านั้นซึ่งในภาคธุรกิจอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์สินค้าและบริการต่างๆ นั้น นักการตลาดจำเป็นต้องทำการศึกษาปัจจัยลักษณะประชากรศาสตร์และการเปลี่ยนแปลงไปของลักษณะทางประชากรศาสตร์ของผู้บริโภคสินค้าและบริการอย่างละเอียดเพื่อที่จะวางกลยุทธ์ทำการตลาดสินค้าและบริการต่างๆ เหล่านั้นได้อย่างเหมาะสม

ทฤษฎีและแนวความคิดของ นักวิชาการด้านประชากรศาสตร์นั้น ได้มี ชูดาภา ปุณณะหิตานนท์ (2541: 15-16) นำเสนอทฤษฎีและแนวความคิดเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านประชากรศาสตร์กับพฤติกรรมในการเปิดรับสื่อสารมวลชนของผู้รับสาร โดยแนวความคิดดังกล่าวมีความเชื่อว่า คนที่มีปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมที่แตกต่างกันไป ซึ่งการสื่อสารก็จัดเป็นพฤติกรรมสำคัญอย่างหนึ่งของมนุษย์ ดังนั้น นักวิชาการสื่อสารบางกลุ่มเชื่อว่า บุคคลที่อยู่ในแต่ละกลุ่มประชากรย่อมจะมีกิจกรรมและการดำเนินชีวิตตลอดจนการมีเวลาว่างต่างกัน จากผลการวิจัยที่ผ่านมาพบว่าปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ต่างๆ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการเปิดรับสารจากสื่อมวลชน ดังนี้ คือ

1. เพศ พบว่ามีความแตกต่างระหว่างเพศหญิงและเพศชาย คือเพศหญิงใช้เวลาในการดูโทรทัศน์และฟังวิทยุมากกว่าเพศชาย โดยนิยมดูรายการละคร ในขณะที่เพศชายนิยมนำหนังสือพิมพ์มากกว่า หากดูโทรทัศน์เพศชายมักนิยมดูรายการข่าวและกีฬา

2. อายุ พบว่าในวัยเด็กจะดูโทรทัศน์และฟังวิทยุมากกว่าสื่ออื่นๆ และจะใช้สื่อเพื่อความบันเทิง เช่น การ์ตูน เพลง วิทยุรุ่นและวิทยุหนุ่มสาวจะใช้สื่อเพื่อความบันเทิงโดยจะฟังเพลงตามสมัยนิยมมากกว่าดูโทรทัศน์มากพอๆ กัน แต่เมื่อถึงช่วงอายุ 40 ปีขึ้นไป ปริมาณการอ่านหนังสือพิมพ์จะลดลงและเมื่อถึงวัยเกษียณอายุทำงาน 55-60 ปี ปริมาณการดูโทรทัศน์จะเพิ่มขึ้น

3. การศึกษา พบว่าการศึกษามีความสัมพันธ์ค่อนข้างสูงกับตัวแปรซึ่งเกี่ยวข้องกับการรับสาร ซึ่งคอนสตันท์และคณะอธิบายว่าการเลือกเปิดรับสื่อมวลชนและระดับการศึกษามีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการเปิดรับข่าวสารและเรื่องเกี่ยวกับสาธารณชน และมีความสัมพันธ์ในทางลบกับการเปิดรับเนื้อหาด้านบันเทิงจากสื่อ ลาซาร์เฟลด์และเคนเดิลพบว่า คนที่มีการศึกษาน้อยฟังวิทยุมากกว่า

คนที่มีการศึกษาสูง ลิงค์และออฟ พบว่าผู้รับสารที่มีการศึกษาสูงใช้เวลากับสื่อสิ่งพิมพ์มากกว่าผู้ที่มีการศึกษาต่ำ

4. รายได้ พบว่ามีความสัมพันธ์กับการเปิดรับสื่อมวลชน โดยชแรมม์และไวท์พบว่าผู้มีรายได้สูงมักนิยมเปิดรับสื่อสิ่งพิมพ์และเนื้อหาที่ค่อนข้างหนัก ไม่ค่อยสนใจเนื้อหาด้านบันเทิง แมคเนลลี่และคณะพบว่าคนที่มีความรู้ดีและมีการศึกษาพบว่า คนที่มีความรู้ดีและมีการศึกษาสูงเป็นกลุ่มคนที่ได้รับเนื้อหาสาระจากสื่อมวลชนมากที่สุด

นอกจากนี้ ปรมะ สตะเวทิน (2540: 105) ยังได้นำเสนอทฤษฎีแนวความคิดในเรื่องของลักษณะทางประชากรศาสตร์ไว้อีกด้วย โดยได้กล่าวไว้ว่าคนที่มีความรู้ดีและมีการศึกษาสูงต่างกัน จะมีลักษณะทางจิตวิทยาต่างกัน โดยวิเคราะห์จากปัจจัย ดังนี้

1. เพศ (Sex) ความแตกต่างทางเพศ ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมของการติดต่อสื่อสารต่างกัน คือ เพศหญิงมีแนวโน้ม มีความต้องการที่จะส่งและรับข่าวสารมากกว่าเพศชาย ในขณะที่เพศชายไม่ได้มีความต้องการที่จะส่งและรับข่าวสารเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่มีความต้องการที่จะสร้างความสัมพันธ์อันดีให้เกิดขึ้นจากการรับและส่งข่าวสารนั้นด้วย (Willo; Goldhabers; & Yates. 1980: 87)

2. อายุ (Age) เป็นปัจจัยที่ทำให้คนมีความแตกต่างกันในเรื่องของความคิดและพฤติกรรม คนที่อายุน้อยมักจะมีความคิดเสรีนิยม ยึดถืออุดมการณ์และมองโลกในแง่ดีมากกว่าคนที่อายุมาก ในขณะที่คนที่อายุมากมักจะมีความคิดที่อนุรักษ์นิยม ยึดถือการปฏิบัติ ระมัดระวัง มองโลกในแง่ร้ายกว่าคนที่อายุน้อย เนื่องจากผ่านประสบการณ์ชีวิตที่แตกต่างกัน ลักษณะการใช้สื่อมวลชนก็ต่างกัน คนที่อายุมากมักจะใช้สื่อเพื่อแสวงหาข่าวสารหนัก ๆ มากกว่าความบันเทิง

3. การศึกษา (Education) เป็นปัจจัยที่ทำให้คนมีความคิด ค่านิยม ทศนคติและพฤติกรรมแตกต่างกัน คนที่มีการศึกษาสูงจะได้เปรียบอย่างมากในการเป็นผู้รับสารที่ดี เพราะเป็นผู้มีความกว้างขวางและเข้าใจสารได้ดี แต่จะเป็นคนที่ไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ ถ้าไม่มีหลักฐานหรือเหตุผลเพียงพอในขณะที่คนมีการศึกษต่ำมักจะใช้สื่อประเภทวิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์ หากผู้มีการศึกษาสูงมีเวลาว่างพอก็จะใช้สื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ แต่หากมีเวลาจำกัดก็มักจะแสวงหาข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์มากกว่าประเภทอื่น

4. สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ (Social and Economic Status) ประกอบด้วย อาชีพ รายได้ เชื้อชาติ ภูมิหลังทางครอบครัว และสถานภาพทางสังคมของบุคคลมีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อพฤติกรรมของผู้รับสารที่มีต่อผู้ส่งสาร เพราะแต่ละคนมีวัฒนธรรม ประสบการณ์ ทศนคติ ค่านิยมและเป้าหมายที่ต่างกัน

จากแนวคิดและทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้นำกรอบแนวความคิดนี้มาใช้เป็นแนวทางในการค้นหาคำตอบในเรื่องเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรศาสตร์ อันได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ รายได้ ส่วนบุคคลโดยเฉลี่ยต่อเดือนของผู้ชมละครว่า ผู้ชมละครไทย และละครเกาหลี ที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันนั้น มีพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลี ต่างกันหรือไม่

2. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับค่านิยม

2.1 ความหมายของค่านิยม

มีนักวิชาการและผู้รู้จำนวนมากได้ให้ความหมายของ ค่านิยมในมุมมองแตกต่างกันไป จึงมีความหมายของค่านิยมในหลาย ๆ ด้าน ทั้งด้านปรัชญา สังคมศึกษา และจิตวิทยา ดังนี้

วูดรuff (Woodruff. 1952) ให้ความหมายของค่านิยมว่า เป็นสิ่งที่บุคคลหรือสมาชิกในสังคมยึดถือ และยอมรับว่าเป็นสิ่งที่มีความหมาย และมีความสำคัญสำหรับตนยอมรับเอามาเป็นเป้าหมายมาตรฐานและอุดมคติในชีวิตตน

แกร์เรทท์ (Garrett. 1961: 573) ให้ความหมายว่า ค่านิยมเป็นสิ่งที่มาก่อนความต้องการเมื่อบุคคลต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็แสดงว่าสิ่งนั้นเป็นค่านิยมของเขา ค่านิยมเป็นเรื่องของจิตใจเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น

แมคโดนัลด์ (Mc.Donald. 1963: 280-281) ให้ความหมายว่า ค่านิยมเป็นความนิยมชมชอบของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด มีความเกี่ยวข้องกับทัศนคติและทำหน้าที่เป็นเกณฑ์ในใจที่บุคคลใช้ตัดสินว่าสิ่งใดเป็นที่พึงปรารถนาใช้เป็นเกณฑ์ในการเลือก กำหนดการกระทำสิ่งที่เขาเห็นว่าถูกต้องเหมาะสม

มิลเลอร์ (Miller. 1965: 100) ให้ความหมายว่า ค่านิยมเป็นทัศนคติและความเชื่อที่ฝังลึกในชีวิตของบุคคล และมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลทุก ๆ ด้านจากพฤติกรรมง่าย ๆ และธรรมดาที่สุด เช่น การแต่งกาย จนถึงพฤติกรรมที่ยากและซับซ้อน เช่น การแสดงความคิดเห็นการเลือกคู่ครอง เป็นต้น

โรคิช (สุนทรี โคมิน และ สนิท สมักรการ. 2522: 13; อ้างอิงจาก Rokeach 1969) ได้ให้ความหมายของค่านิยม หมายถึง รูปแบบของความเชื่อที่แต่ละคนยึดถืออยู่ แต่ละคนปฏิบัติตนอย่างไร หรือสิ่งใดให้มีคุณค่าค่านิยมแตกต่างจากเจตคติและความเชื่อเพราะค่านิยมมิได้เกี่ยวข้องกับสิ่งของบุคคลหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเฉพาะอย่าง แต่ค่านิยมสัมพันธ์กับทุกสิ่งโดยทั่วไปและมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลนอกจากนั้นค่านิยมยังมีความหมายเป็นมาตรฐานในการตัดสินว่าสิ่งใดเลวหรือดี และใช้ในการตัดสินพฤติกรรมของแต่ละบุคคลด้วย

นันแนลลี (Nunnally. 1978) ให้ความหมายค่านิยมว่าเป็นความขึ้นชอบเป้าหมายที่เป็นอุดมการณ์และวิถีทางของชีวิต

พัทธา สายหู (2516: 52-53) ได้ให้ความหมายค่านิยม คือ ความรู้สึกหรือความเชื่อของบุคคล ที่เชื่อในสิ่งใดสิ่งหนึ่งว่าเป็นสิ่งที่น่าเชื่อถือหรือน่ากระทำและยึดถือเป็นหลักประจำใจ เพื่อช่วยให้การตัดสินใจเลือกกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง

ไพฑูรย์ เครือแก้ว (2518: 67) ให้ความหมายว่า ค่านิยม หมายถึง สิ่งที่คนสนใจปรารถนาจะ ได้และอยากจะเป็น เป็นสิ่งที่บังคับให้ต้องปฏิบัติ อีกนัยหนึ่ง ค่านิยมเป็นสิ่งที่คนบูชายกย่อง มีความสุข ที่ได้เห็น ได้ฟัง และได้เป็นเจ้าของ ค่านิยมของสังคมจึงเป็นการจัดรูปแบบความประพฤติที่มีความหมายต่อบุคคล และเป็นแบบฉบับของความคิดที่ฝังแน่นสำหรับยึดถือในการปฏิบัติตัวของคนในสังคม

ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา (2523: 1) ให้ความหมายว่า ค่านิยมเป็นความเชื่อของบุคคลว่า สิ่งใดมีค่ามีความสำคัญ และเป็นที่พึงประสงค์ของเรา ในขณะที่สิ่งอื่นไม่มีค่า ไม่มีความสำคัญและไม่เป็นที่ต้องการ ค่านิยมทำหน้าที่เป็นมาตรฐานในการรับรู้ การประเมิน การเลือก และการตัดสินใจของบุคคล ค่านิยมเป็นเสมือนแกนกลางของบุคลิกภาพของบุคคลที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติความสนใจ ความตั้งใจและพฤติกรรมต่าง ๆ ซึ่งมุ่งไปสู่การกระทำเพื่อให้ได้สิ่งที่นิยมนั้น

อานนท์ อาภาภิรม (2527: 24) ให้ความหมายว่า ค่านิยมเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของสมาชิก ของสังคม จะก้าวหน้า หรือเป็นไปในทิศทางใดย่อมขึ้นอยู่กับค่านิยมของสังคมนั้นเป็นสำคัญ

เพ็ญแข ประจวบจันท์ และอ้อมเดือน สดมณี (2529: 14) ให้ความหมายว่า ค่านิยม หมายถึงความรู้สึกรวมที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง การที่บุคคลมีค่านิยมในเรื่องใดเรื่องหนึ่งนั้นแสดงถึงความรู้สึก ความพอใจ ทัศนคติ และความต้องการที่บุคคลมีต่อเรื่องนั้นและความพร้อมที่จะแสดงออกเพื่อสนองต่อค่านิยมนั้น บุคคลจะขัดขวางและต่อต้านการกระทำที่ขัดต่อค่านิยมที่เขาถืออยู่ ค่านิยมจัดได้ว่าเป็นแหล่งที่มาของพฤติกรรมของบุคคลทั้งทางด้านลบและบวก

สิวลี ศิริไล (2539: 77) สรุปความหมายของค่านิยมจากผู้รู้หลายท่านว่า ค่านิยมหมายถึงสิ่งที่นิยมนยึดถือประจำใจที่ช่วยตัดสินใจการเลือกตอบใดที่มนุษย์ต้องเลือกตัดสินใจในการกระทำอยู่ มนุษย์ต้องอาศัยคุณค่าประจำตัวเป็นเครื่องกำหนด แม้แต่สิ่งที่เคยทำจนเคยชินเป็นนิสัยก็มีคุณค่าที่ช่วยให้ทำเช่นนั้นกำหนดอยู่

อรุณ รักธรรม (2540: 113) ให้ความหมายว่า ค่านิยม หมายถึง สิ่งที่บุคคลพอใจหรือเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่า แล้วยอมรับไว้เป็นความรู้สึกนึกคิดเป็นแนวปฏิบัติของตนเอง ค่านิยมจะฝังตัวอยู่ในบุคคลในรูปของความเชื่อหรือความรู้สึกนึกคิดตลอดไปจนกว่าเจ้าตัวจะพบกับค่านิยมใหม่ที่ตนเองพอใจกว่า และยอมรับไว้เป็นความรู้สึกนึกคิดของตนเอง

ลัวน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543: 127) ให้ความหมายว่า ค่านิยม หมายถึง ความรู้สึกต่อความเชื่อที่สังคมเห็นว่าดี-เลว มีความสำคัญ-ไม่สำคัญ พึงปรารถนา-ไม่พึงปรารถนา ซึ่งเป็นอุดมการณ์หรือวิถีชีวิตของมนุษย์

จากความหมายของค่านิยมที่กล่าวมาแล้วพอสรุปได้ว่า ค่านิยม หมายถึง ความเชื่อของบุคคลในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เห็นว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่าควรแก่การกระทำที่จะนำมาเป็นแนวทางในการปฏิบัติหรือกระทำการต่าง ๆ ที่บุคคลเลือกสรรว่าดีแล้ว ซึ่งเขาได้ยึดถือเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ซึ่งค่านิยมของแต่ละบุคคลจะเกิดจากประสบการณ์ที่ได้รับหรือประสบการณ์ที่แตกต่างกันทำให้ค่านิยมแตกต่างกันออกไป

2.2 ความสำคัญของค่านิยม

สุนทรี โคมิน และสนธิ สมัครการ (2522: 68) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของค่านิยมไว้ดังนี้

1. ค่านิยมทำหน้าที่เป็นเกณฑ์ (Criteria) หรือมาตรฐาน (Standard) ที่ให้นำพฤติกรรมมาปฏิบัติในหลายทาง เช่น

1.1 เป็นเกณฑ์ในการประเมิน ตัดสิน ชื่นชม ยกย่อง หรือติเตียนตนเองหรือการกระทำของคนอื่น

1.2 เป็นตัวกำหนด ให้เราเลือกนิยามอุดมการณ์ทางการเมือง บางอุดมการณ์มากกว่าอุดมการณ์อื่น ๆ

1.3 จูงใจให้เราแสดงจุดยืนของเราในเรื่องต่าง ๆ

1.4 เป็นบรรทัดฐานที่ช่วยในการชักชวน ทำนาย คัดค้าน และถกเถียง หรือพยายามจะเปลี่ยน

1.5 เป็นบรรทัดฐานสำหรับกระบวนการให้เหตุผลต่อความนึกคิดและการกระทำของตน

2. ค่านิยมทำหน้าที่เป็นตัวอย่างบ่งชี้ถึงความต้องการและแรงจูงใจของมนุษย์

3. ค่านิยมทำหน้าที่เป็นแรงจูงใจหรือผลักดันของบุคคล เช่น บุคคลที่มีค่านิยมในการมีอายุยาวนาน หรือสุขภาพดีก็จะมีแรงผลักดันให้อยากออกกำลังกาย เป็นต้น

ทัศนีย์ ทองสว่าง (2537: 63-64) ได้กล่าวถึงความสำคัญของค่านิยมไว้ ดังนี้

1. ค่านิยมเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของคนในสังคม สังคมจะเจริญก้าวหน้าหรือเสื่อมถอยขึ้นอยู่กับค่านิยมของคนในสังคมนั้น ๆ ด้วยเหตุนี้การสร้างค่านิยมที่ถูกต้องและเหมาะสมจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในสังคม การปลูกฝังให้บุคคลรู้จักคุณค่าของความเป็นมนุษย์ เช่น การปลูกฝังให้มีความรัก ความเห็นอกเห็นใจช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ไม่เอาเปรียบซึ่งกันและกัน รู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่

ของตน เป็นต้น ผู้นำในการสร้างค่านิยมที่ถูกต้องในสังคมไทยได้แก่ ครอบครัว ผู้ใหญ่บ้านกำนัน ผู้นำทางศาสนาต่าง ๆ ผู้บริหารประเทศ ข้าราชการ นายทุนและปัญญาชน ฯลฯ

2. ค่านิยมมีความสำคัญมากและมีผลกระทบต่อความเจริญและความเสื่อมของสังคมตลอดความมั่นคงของชาติ กล่าวคือ สังคมที่มีค่านิยมที่เหมาะสมถูกต้อง เช่น ซื่อสัตย์ ความขยันหมั่นเพียร ความเสียสละ ความมีระเบียบวินัย ความสามัคคี ฯลฯ สังคมนั้นย่อมจะมีความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ส่วนสังคมใดที่มีค่านิยมไม่เหมาะสม เช่น ขาดความสามัคคีกลดเกลียวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เล่นการพนัน ขาดระเบียบวินัย เกียจคร้านการงาน ฯลฯ สังคมนั้นจะเสื่อมลงและเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของประเทศชาติได้

3. ค่านิยมมีความเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะค่านิยมบางอย่างได้สร้างแกนของวัฒนธรรม เช่น ค่านิยมความรักอิสรภาพของคนไทยซึ่งมีมาตั้งแต่สมัยโบราณ ทำให้ชาติไทยรักษาความเป็นเอกราชมาได้จนถึงปัจจุบัน ความอิสระเสรีจึงเป็นแกนของวัฒนธรรมไทย

4. ค่านิยมบางอย่างจะขึ้นอยู่กับลักษณะและสภาพแวดล้อมทางสังคมเมื่อสภาพของสังคมเปลี่ยนไปด้วย เช่น ในสมัยก่อนคนไทยสร้างวัดเพราะวัดเป็นศูนย์รวมพลังทางด้านจิตใจของสังคมเป็นสโมสรชาวบ้าน เป็นศูนย์กลางการเมืองการปกครอง เป็นศูนย์กลางศิลปวัฒนธรรมของชาติ เป็นต้น ปัจจุบันสภาพสังคมเปลี่ยนไปจากเดิมเนื่องจากอิทธิพลของอารยธรรมตะวันตกได้เผยแพร่เข้ามาหลายอย่างโดยเฉพาะวัฒนธรรมทางวัตถุ มีการสร้างโรงเรียน โรงพยาบาล สโมสรข้าราชการ ศาลาประชาคม พิพิธภัณฑ์ ฯลฯ ค่านิยมในการสร้างวัดจึงเปลี่ยนไปกล่าวคือ คนไทยสมัยปัจจุบันนิยมสร้างโรงเรียนและโรงพยาบาลแทนวัด เป็นต้น

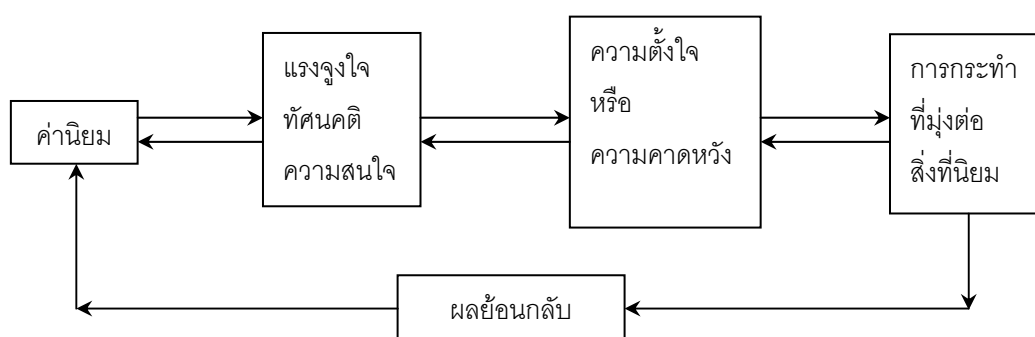
ฤกษ์ชัย คุณูปการ (2539: 82-83) ได้กล่าวไว้ว่า ค่านิยมมีบทบาทเป็นมาตรฐานในการดำเนินชีวิตของบุคคล 2 ประการ คือ

1. ค่านิยมเป็นมาตรฐานความเชื่อ บุคคลใช้ค่านิยมเป็นพื้นฐานในการสร้างความเชื่อต่อสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ซึ่งมีเรื่องความคิด อารมณ์ ความรู้สึก และเจตคติ เป็นองค์ประกอบในการตัดสินใจคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น ค่านิยมเกี่ยวข้องกับความคิด หมายถึง บุคคลมีค่านิยมสิ่งหนึ่งไปในทิศทางใดก็แสดงว่าเขามีความคิดที่ควรประพฤติปฏิบัติในทิศทางนั้น ทำนองเดียวกันค่านิยมเกี่ยวข้องกับจิตใจ หมายถึง บุคคลมีค่านิยมต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็แสดงว่าเขามีอารมณ์ความรู้สึกและเจตคติไปในทิศทางนั้นด้วย ดังนั้นเมื่อบุคคลทราบค่านิยมของผู้อื่นชัดเจนมากเพียงใดแสดงว่าเขาสามารถเรียนรู้ผู้อื่นได้ชัดเจนมาเพียงนั้น

2. ค่านิยมเป็นมาตรฐานความประพฤติ บุคคลมักใช้ค่านิยมเป็นเป้าหมายในการตัดสินใจว่าควรประพฤติปฏิบัติหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างไรจึงจะเหมาะสมหรือมีคุณค่า

เทพนม เมืองแมน และสวิง สุวรรณ (2540: 9) ได้กล่าวถึงค่านิยมเป็นองค์ประกอบสำคัญสิ่งหนึ่งในด้านจิตวิทยาของบุคคล ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการแสดงออก ค่านิยมเป็นกระบวนการทางความคิดของบุคคลที่เป็นตัวกำหนด ตัวตัดสิน ซึ่งนำไปสู่การปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นการปฏิบัติที่ถูกต้องหรือไม่ถูกต้องก็ได้

บทบาทของค่านิยมมี 2 ประการ คือ หนึ่ง เป็นมาตรฐานที่จะนำทางเพื่อเป็นแนวทางให้บุคคลประพฤติปฏิบัติ ประเมินผลว่าสิ่งใดดีไม่ดี และสอง จะทำหน้าที่กระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจในการปฏิบัติ ตลอดจนเสริมสร้างทัศนคติความสนใจและความตั้งใจ ซึ่งจะนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมที่สอดคล้องกับค่านิยมนั้นในที่สุด ดังแสดงภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 2 อิทธิพลของค่านิยมต่อพฤติกรรมมนุษย์

ที่มา: เทพนม เมืองแมน และสวิง สุวรรณ. (2540). พฤติกรรมองค์กร หน้า 10

จากความสำคัญของค่านิยมที่กล่าวมาข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า ค่านิยมจะเป็นแรงจูงใจและเป็นตัวกำหนดให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมในสิ่งที่ตนเองสนใจ

2.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับค่านิยม

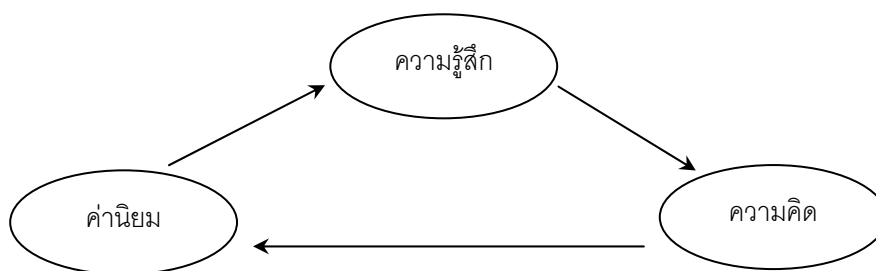
โรคิช (สุนทรี โคมิน และ สนิท สมัครการ. 2522: 11-19; อ้างอิงจาก Rokeach 1969) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับค่านิยมไว้ว่าค่านิยมเป็นความเชื่ออย่างหนึ่งที่มีลักษณะยั่งยืนถาวร ซึ่งเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติหรือเป็นเป้าหมายในการดำเนินชีวิต เป็นสิ่งที่ตนเองและสังคมเห็นดีเห็นชอบสมควรที่จะยึดถือปฏิบัติมากกว่าวิธีปฏิบัติหรือเป้าหมายอย่างอื่น และโรคิชได้สร้างกรอบทฤษฎีจากฐานคติค่านิยมโดยเสนอแนวคิดที่ว่าค่านิยมของมนุษย์ตั้งอยู่บนฐานคติเกี่ยวกับธรรมชาติ แห่งค่านิยมของมนุษย์ 5 ประการดังนี้

1. จำนวนของ “ค่านิยม” ที่แต่ละคนนั้นอยู่ในข่ายที่นับและศึกษาได้
2. ความแตกต่างของค่านิยมแสดงออกเป็นระดับ (Degree)

3. ค่านิยมต่าง ๆ สามารถนำมาจัดรวมกันเข้าเป็นระบบค่านิยมได้ (Value System)
4. ค่านิยมของมนุษย์สามารถจะสืบสาวไปถึงวัฒนธรรม สังคม และสถาบันสังคมต่าง ๆ ไปจนถึงบุคลิกลักษณะได้ สิ่งเหล่านี้อาจถือได้ว่าเป็นบ่อเกิดของค่านิยม
5. ผลที่ตามมาถือว่าค่านิยมของมนุษย์แสดงออกทางทัศนคติและพฤติกรรมของมนุษย์ในเกือบทุกรูปแบบ ที่นักสังคมสงเคราะห์สนใจ

จากแนวคิดของโรคีส (Rokeach) แสดงให้เห็นว่า ค่านิยมของบุคคลเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ และสามารถวัดค่านิยมออกมาให้เห็นระดับและความแตกต่างของค่านิยมของแต่ละบุคคลหรือแต่ละสังคม ในรูปของระบบค่านิยม และยังสามารถทำนายถึงวัฒนธรรม ประเพณีของกลุ่มสังคมบุคลิกลักษณะหรือทัศนคติและพฤติกรรมของบุคคลได้

เบลลันคา (Bellanca. 1975: 16, 64-67) มีความเห็นสอดคล้องกับแนวทฤษฎีของโรคีส (Rokeach) โดยมองค่านิยมที่ส่วนบุคคล เบลลันคา (Bellanca) ได้กล่าวไว้ว่า ค่านิยมก่อให้เกิดความรู้สึกที่มั่นคงและลำดับการคิดในการตัดสินใจแก้ปัญหาอยู่ในทิศทางที่เหมาะสมตามความต้องการของบุคคล ค่านิยมเป็นกระบวนการที่แยกไม่ออกจากความคิดและความรู้สึกโดยที่ความคิด (Thinking) เป็นกระบวนการแก้ปัญหา (Problem Solving) ค่านิยม (Value) เป็นกระบวนการตัดสินใจที่สำคัญ (Deciding Important) ความรู้สึก (Feeling) เป็นกระบวนการยอมรับอย่างสมัครใจ (Accepting Inclination) ซึ่งแสดงความสัมพันธ์ดังนี้

ภาพประกอบ 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึก ความคิด ค่านิยม

ที่มา: Bellanca, James A. (1975). *Values and the Search for Self*.

2.4 ประเภทของค่านิยม

การจำแนกค่านิยมออกเป็นประเภทต่าง ๆ ของนักวิชาการและผู้รู้แต่ละท่านนั้น อาจจะแตกต่างกันออกไป ดังนี้

ฟีนิกซ์ (Phinix. 1958: 549) ได้กล่าวถึงค่านิยมว่าเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความสุขและสามารถแยกความสุขอย่างหนึ่งออกจากความสุขอย่างอื่น ๆ วิธีแสดงออกของค่านิยมที่เห็นได้ชัดคือ ความสนใจและความปรารถนาของบุคคลอื่น ๆ และได้แบ่งค่านิยมออกเป็น 6 ชนิดคือ

1. ค่านิยมทางวัตถุ (Material Values) เป็นค่านิยมว่าเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยสี่ของมนุษย์อันได้แก่ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค เป็นต้น
2. ค่านิยมทางสังคม (Social Values) เป็นค่านิยมที่ช่วยให้บุคคลเกิดความรักและความสัมพันธ์ในสังคม
3. ค่านิยมทางด้านความจริง (Truth Values) เป็นค่านิยมที่เกี่ยวกับความจริง ซึ่งเป็นค่านิยมที่สำคัญยิ่งสำหรับผู้ที่ต้องการความรู้ เช่น นักปราชญ์ และนักวิทยาศาสตร์ที่ค้นคว้าหากฎแห่งธรรมชาติ
4. ค่านิยมทางจริยธรรม (Moral Values) เป็นค่านิยมที่ก่อให้เกิดความรับผิดชอบ เช่น ความยุติธรรม ความซื่อสัตย์
5. ค่านิยมทางสุนทรียภาพ (Aesthetic Values) เป็นความซับซ้อนในความดี และความสวยงามของสิ่งต่าง ๆ
6. ค่านิยมทางศาสนา (Religionsvalues) เป็นค่านิยมที่เกี่ยวกับความปรารถนาความสมบูรณ์ของชีวิต รวมทั้งความรัก และการบูชาในทางศาสนาด้วย

โรคีส (Rokeach. 1968) แบ่งค่านิยมออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ ค่านิยมปลายทางและค่านิยมที่เป็นวิถีปฏิบัติ

1. ค่านิยมปลายทาง (Terminal Values) เรียงความสำคัญจากผลการศึกษา นักศึกษาชาวอเมริกา ค่านิยมที่สำคัญมีอยู่ 18 อย่าง ดังนี้
 - 1.1 ความสุขสบายในชีวิต (A Comfortable Life)
 - 1.2 การใช้ชีวิตที่ตื่นเต้น (An Exciting Life)
 - 1.3 ความรู้สึกภาคภูมิใจในความสำเร็จ (A Sense of Accomplishment)
 - 1.4 ความสงบสันติสุขของโลก (A World of Peace)
 - 1.5 ความเป็นผู้มีสุนทรียภาพ (A World of Beauty)
 - 1.6 ความเสมอภาค (Equality)
 - 1.7 ความมั่นคงในครอบครัว (Family Security)
 - 1.8 ความมีเสรีภาพ (Freedom)
 - 1.9 ความสุข (Happiness)
 - 1.10 ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในกลุ่ม (Inner Harmony)

- 1.11 ความพร้อมด้านความรัก (Mature Love)
- 1.12 ความมั่นคงของประเทศชาติ (National Security)
- 1.13 การใช้ชีวิตตามสบาย (Pleasure)
- 1.14 ความอยู่รอด (Salvation)
- 1.15 การเคารพตนเอง (Self-Respect)
- 1.16 การได้รับการยอมรับในสังคม (Social Recognition)
- 1.17 การมีมิตรแท้ (True Friendship)
- 1.18 ความรอบรู้ (Wisdom)

2. ค่านิยมที่เป็นวิถีปฏิบัติหรือค่านิยมที่เป็นเครื่องมือในการปฏิบัติ นำไปสู่ความสำเร็จในจุดหมายปลายทาง ซึ่งเรียงลำดับความสำคัญ 18 อย่างดังนี้

- 2.1 ความทะเยอทะยาน (Ambitions)
- 2.2 การยอมรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น (Broadminded)
- 2.3 ความสามารถ (Capable)
- 2.4 ความสนุกสนาน (Cheerful)
- 2.5 ความสะอาด (Clean)
- 2.6 ความกล้าหาญ (Courageous)
- 2.7 การรู้จักให้อภัย (Forgiving)
- 2.8 การช่วยเหลือเกื้อกูล (Helpful)
- 2.9 ความซื่อสัตย์ (Honest)
- 2.10 ความคิดจินตนาการ (Imaginative)
- 2.11 การพึ่งพาตนเอง (Independent)
- 2.12 ความเฉลียวฉลาด (Intellectual)
- 2.13 ความมีเหตุผล (Logical)
- 2.14 ความรัก (Love)
- 2.15 ความเชื่อฟัง (Obedient)
- 2.16 ความสุภาพ (Polite)
- 2.17 ความรับผิดชอบ (Responsibility)
- 2.18 การรู้จักควบคุมตนเอง (Self-Controlled)

สเปรงเจอร์ (ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา. 2523: 48; อ้างอิงจาก Spranger. 1989) ได้แบ่งค่านิยมออกเป็น 6 ประเภท โดยมีความเชื่อว่าการดำรงชีวิตของบุคคลโดยทั่วไป ต้องเป็นไปตามค่านิยมประเภทใดประเภทหนึ่งคือ

1. ค่านิยมทางวิชาการ หมายถึง ค่านิยมที่เป็นแรงจูงใจให้บุคคลต้องการศึกษาหาความรู้ซึ่งอาจกระทำโดยการทดลองทางวิทยาศาสตร์ การค้นคว้าวิจัยหรือการใช้เหตุผลทางตรรกศาสตร์เพื่อรวบรวมความรู้ต่าง ๆ เข้ากลุ่มเป็นระบบ พวกนี้มักเป็นนักปราชญ์ หรือนักวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

2. ค่านิยมทางเศรษฐกิจ หมายถึง ค่านิยมที่เป็นแรงจูงใจให้บุคคลมีความพึงพอใจที่แสวงหาสิ่งที่อำนวยความสะดวกสบายความมั่นคง มุ่งสนใจที่อำนวยประโยชน์ พวกนี้มักเป็น นักธุรกิจนักอุตสาหกรรม นักการตลาดนักการค้า เป็นต้น

3. ค่านิยมทางสุนทรียภาพ หมายถึง ค่านิยมที่ทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจชื่นชมในความงาม และความสัมพันธ์กลมกลืนต่าง ๆ เช่น ธรรมชาติ ศิลปะ ดนตรี เป็นต้น

4. ค่านิยมทางสังคม หมายถึง ค่านิยมที่เป็นแรงจูงใจให้บุคคลสร้างสัมพันธ์กับผู้อื่นและเข้าไปมีส่วนร่วมในสังคม บุคคลพวกนี้มีจุดมุ่งหมายอยู่ที่บุคคลอื่น จึงมักเป็นบุคคลที่มีความรักในเพื่อนมนุษย์ มีความเอาใจใส่กับความสุสสวัสดิภาพของเพื่อนมนุษย์และสังคมส่วนรวม บุคคลพวกนี้มักได้แก่ ผู้ที่ทำงานด้านสังคมสงเคราะห์ หรือทำงานเกี่ยวกับกิจการด้านบริการสังคม เป็นต้น

5. ค่านิยมทางการเมือง หมายถึง ค่านิยมที่เป็นแรงจูงใจให้บุคคลแสวงหาอำนาจ อิทธิพล ชื่อเสียง ขอบแข่งขัน หรือดิ้นรนต่อสู้ ชอบที่จะเป็นผู้นำในกิจกรรมต่าง ๆ บุคคลพวกนี้จึงได้แก่นักการเมือง นักการปกครอง เป็นต้น

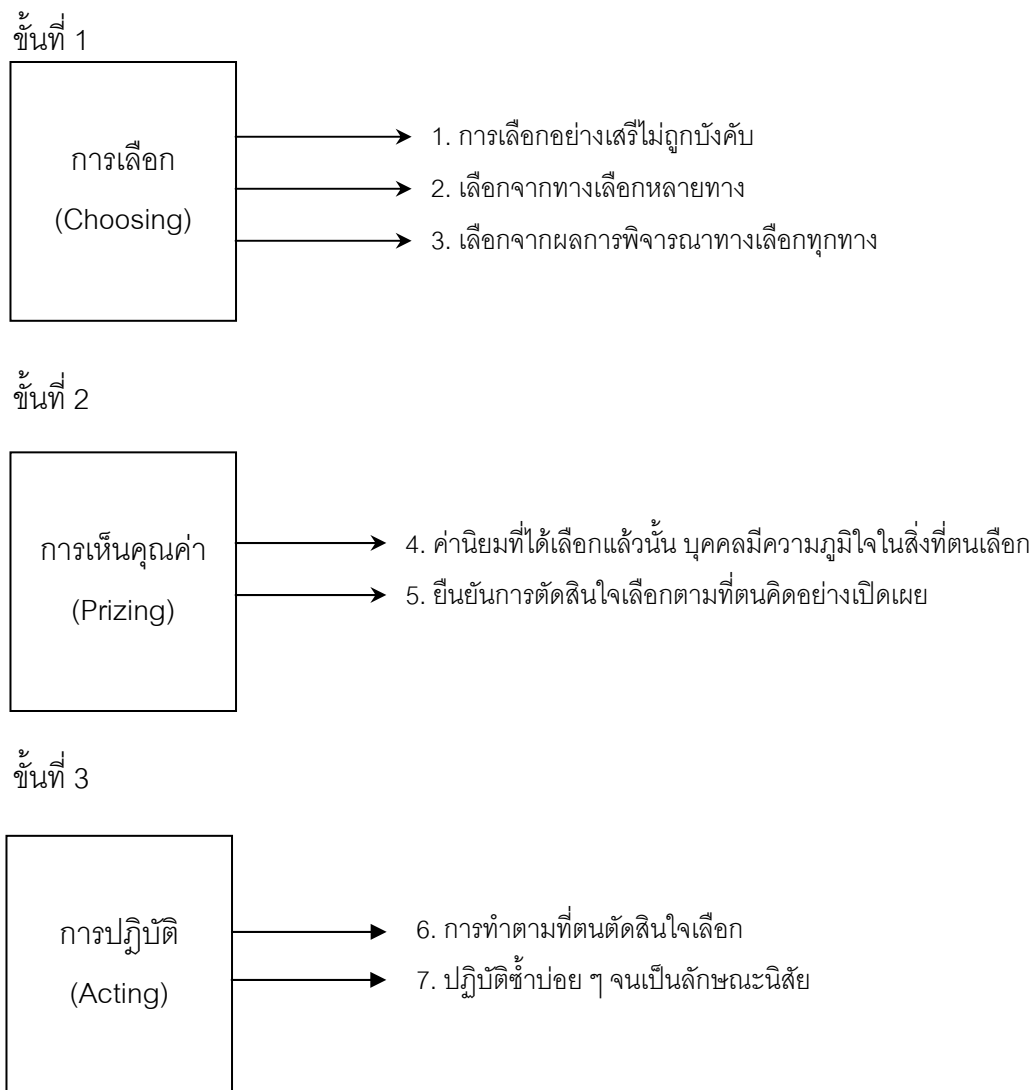
6. ค่านิยมทางศาสนา หมายถึง ค่านิยมที่ทำให้บุคคลสนใจในเรื่องปรัชญาของชีวิตสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ความดีงามและแนวทางในการดำเนินชีวิต เพื่อที่จะพบกับความสุข หรือจุดหมายอันสูงสุดตามหลักศาสนา บุคคลพวกนี้จึงมักได้แก่ พวกนักบวชในศาสนาต่าง ๆ เป็นต้น

จากที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า ค่านิยมแบ่งออกเป็นหลายประเภท แต่ผู้วิจัยสรุปได้ 2 ประเภทได้แก่

1. ค่านิยมที่ยึดถือ เป็นค่านิยมที่เกิดจากความเชื่อของบุคคลว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นสิ่งที่ดี
2. ค่านิยมที่ปฏิบัติ เป็นค่านิยมที่บุคคลปฏิบัติ

2.5 การเกิดค่านิยม

แรธส์ ฮาร์มิน และไซมอน (Raths, Harmin and Simon. 1966 : 30) ได้เสนอแนวคิดการเกิดค่านิยมแบ่งเป็น 3 ขั้นตอนใหญ่ หรือ 7 ขั้นตอนย่อย ดังต่อไปนี้

ภาพประกอบ 4 แสดงขั้นตอนของการเกิดค่านิยม

ที่มา: Rath, Louis E. Harmin, Merrill and Simon, Sidney. (1966). *Value and Teaching*

พณัส หันนาคินท์ (2520) ได้กล่าวว่า ค่านิยมของแต่ละคนนั้นเกิดจาก

1. ประสบการณ์ที่ได้รับการตรวจสอบแล้วของเขา และเนื่องจากประสบการณ์ที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล จึงทำให้ค่านิยมของแต่ละบุคคลผิดแผกแตกต่างกันออกไป ถึงแม้ว่าเขาจะอยู่ในวัฒนธรรมหรือสังคมเดียวกันก็ตาม เมื่อประสบการณ์ของแต่ละบุคคล มีเพิ่มมากขึ้น ก็จะมีผลกระทบกระเทือนทำให้เขาเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงค่านิยมเดิมของเขาขึ้น

2. การคิดรอบคอบ การวิเคราะห์อย่างถี่ถ้วน ถึงผลที่จะตามมาในชีวิต

สุนทรী โคมิน และสนิท สมัครการ (2522: 35) ได้กล่าวไว้ว่า ค่านิยม เกิดจากผลผลิตของวัฒนธรรม สังคม สถาบัน รวมทั้งแรงผลักดันส่วนบุคคลที่ต่างก็มีอิทธิพลในการบั่นแ่่ง ค่านิยมขึ้นมาทั้งสิ้น

สำหรับ โรบินสัน (โคมสมร เหลือโกศล. 2532: 17-19 ; อ้างอิงจาก Robinson. 1978) กล่าวว่า ค่านิยมได้มีขึ้นทุกแห่งในชีวิตของคน ค่านิยมมีบทบาทที่สำคัญต่อความเป็นอยู่ของมนุษย์ค่านิยมเป็นสิ่งที่ยากจะอธิบาย และมักจะปรากฏอยู่ในรูปของความรู้สึกที่ซ่อนเร้น

โรบินสัน ได้เสนอรูปแบบการได้มาซึ่งค่านิยม (The Value Acquisition Model) โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นว่า บุคคลที่เป็นสิ่งมีชีวิตและมีอารมณ์และความสัมพันธ์ด้วยรูปแบบของ โรบินสัน ประกอบด้วย 4 ส่วน คือ

1. องค์ประกอบในตัวบุคคล (Personal Component) ได้แก่ ความสามารถทั้งหมดของบุคคลในการจัดระเบียบข้อมูลที่ได้หรือรายละเอียดให้เป็นไปตามลำดับ ข้อมูลขององค์ประกอบนี้ คือ ประสบการณ์จริง

2. ระบบโครงสร้างในตัวบุคคล (Personal Construction System) เป็นระบบที่เกิดขึ้นหลังจากได้มีการจัดระเบียบของข้อมูลให้เป็นระบบ โดยอยู่ในรูปแบบของโครงสร้างของรูปจำลองและแผนผัง

3. องค์ประกอบที่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน (Interaction Component)

4. ระบบค่านิยมในตัวบุคคล (Personal Value System)

2.6 การวัดค่านิยม

โรบิน และวิลเลียม (Robin; & William. 1971) กล่าวว่า การที่จะทราบว่าคนเราหรือสังคมมีค่านิยมอย่างไร จะสังเกตได้จากพฤติกรรม 4 ประการ คือ

1. การเลือกทำอย่างใดอย่างหนึ่งในชีวิตประจำวันของบุคคลในสังคมนั้น ๆ
2. ความสนใจในเรื่องต่าง ๆ ของบุคคลในสังคม
3. ความคิดเห็นของคนในแต่ละสังคม ที่แสดงออกในลักษณะของการเขียน การแสดงความคิดเห็น ซึ่งแสดงให้เห็นถึงหลักการ อุดมการณ์ ตามค่านิยมของผู้เขียน หรือผู้แสดงความคิดเห็นนั้น
4. การสัมนาของบุคคลโดยทั่ว ๆ ไป ตลอดถึงกิจกรรมต่าง ๆ ประจำวัน

นันแนลลี (Nunnally. 1978) กล่าวว่าการศึกษาหรือการวัดค่านิยม ก็มีลักษณะคล้ายคลึงกับการวัดความสนใจ หรือแม้แต่เจตคติ ทั้งนี้เพราะค่านิยม ความสนใจ และเจตคติมีลักษณะใกล้เคียงกัน ถึงแม้จะไม่ใช่อะไรอย่างเดียวกันก็ตาม แม้เครื่องมือ (Instrument) ที่ใช้วัดความสนใจหรือเจตคติ ก็สามารถนำมาใช้กับการวัดค่านิยม โดยเฉพาะเครื่องมือประเภทมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เครื่องมือที่นิยมใช้กับเรื่องดังกล่าวได้ดี

เนื่องจากค่านิยมเป็นความเชื่อที่สังคมเห็นว่าดี-เลว มีความสำคัญ-ไม่สำคัญ พึงปรารถนา-ไม่พึงปรารถนา เห็นคุณค่า-ไม่เห็นคุณค่า เป้าหมายที่จะวัดควรพิจารณาให้วิธีดำเนินการวัดจึงควรเริ่มดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543: 141-142)

1. กำหนดค่านิยมที่จะวัด ขั้นนี้ผู้จะวัดค่านิยมจะต้องกำหนดค่านิยมที่จะวัดให้ชัดเจนก่อนว่าจะวัดค่านิยมอะไร

2. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง ก็คือการศึกษานิยามที่กำหนดไว้แล้ว ว่ามีความหมายอย่างไรมีทฤษฎี มีการศึกษาวิจัยค้นคว้าเกี่ยวกับค่านิยมที่กำหนดแล้วอย่างไรบ้าง

3. นิยามค่านิยมที่กำหนด การนิยามก็คือการล้อมกรอบความหมายของค่านิยมที่จะศึกษาว่ามีความหมายอย่างไร มีลักษณะอย่างไร ในขั้นนี้จะต้องนิยามให้กระจ่างชัด ไม่เช่นนั้นแล้วจะไม่สามารถสร้างเครื่องมือวัดค่านิยามนั้นได้อย่างเที่ยงตรงตามต้องการ

4. เลือกแบบการสร้างเครื่องมือ ในการสร้างเครื่องมือวัดค่านิยมสามารถทำได้หลายรูปแบบ เช่น

4.1 การสัมภาษณ์ หมายถึง การพูดคุยกันอย่างมีจุดหมาย ถ้าเป็นการวัดค่านิยมใด ค่านิยมหนึ่งจะต้องพยายามสร้างคำถามพอที่จะวัดค่านิยมนั้นได้ซึ่งต้องทดลองก่อน และผู้ใช้แบบสอบถามก็ต้องฝึกไว้อย่างดี จุดอ่อนของแบบวัดลักษณะนี้อยู่ที่ผู้ตอบชอบแสดงความการตอบอย่างตรงไปตรงมาหรือไม่ ถ้าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ไม่ชอบพูดจะได้ข้อมูลลำบาก

4.2 การสังเกต หมายถึง การเฝ้ามองดูสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างมีจุดหมาย วิธีนี้จะได้ความจริงค่อนข้างสูง แต่ต้องมีข้อตกลงว่า ผู้ถูกสังเกตต้องแสดงพฤติกรรมความเป็นจริงออกมาการสังเกตที่ดีจะต้องใช้เวลาจำกัด ใช้แบบตรวจสอบรายการที่ทำไว้สำหรับสังเกตค่านิยมนั้นโดยเฉพาะพฤติกรรมแบบตรวจสอบรายการควรเป็นตัวอย่างของพฤติกรรมค่านิยมนั้น ๆ ได้อย่างดี ไม่ควรมีจำนวนข้อไว้สังเกตมากนักและการสังเกตที่ดีไม่ควรให้ผู้ถูกสังเกตรู้ตัว เพื่อป้องกันความบกพร่องมักจะทำการสังเกต 2 คน ต่อผู้ถูกสังเกต 1 คน แล้วนำผลมาเปรียบเทียบกัน ถ้าผลการสังเกตของผู้ทำการสังเกต 2 คนสอดคล้องกัน แสดงว่า ผลการสังเกตใช้ได้ แต่ต้องแน่ใจว่าผู้สังเกตทั้งสองมีการรับรู้เป็นปกติดีทั้งคู่

4.3 แบบรายงานตนเองหรือแบบสอบถาม เครื่องมือแบบนี้มีการออกแบบหลายอย่างอาจเป็นภาษาหรือภาพ มีตัวเร้าเป็นคำถาม หรือเป็นสถานการณ์ แล้วพยายามให้ผู้ตอบแสดงความรู้สึกตนเองออกมาโดยการเขียนตอบ จากตัวเร้าหรือคำถามเหล่านั้น ซึ่งจะมีรูปแบบต่าง ๆ แล้วแต่ผู้ต้องการวัดคิดแบบของการวัดนั้น ๆ

5. เขียนข้อสอบวัดค่านิยมตามแบบ ผู้สร้างข้อสอบจะต้องเลือกแบบของการเขียนคำถามและคำตอบให้ดีกว่า เมื่อเลือกได้แบบใดก็เอาไปเขียนเป็นลักษณะข้อคำถามและคำตอบในค่านิยมนั้น

และในการเขียนข้อสอบจะต้องสร้างกฎเกณฑ์การให้คะแนนไว้ด้วยว่าจะให้คะแนนการตอบแต่ละอย่างเท่าไร

6. ตรวจสอบข้อความ ขั้นนี้เป็นขั้นตรวจสอบปรับปรุงแก้ไขเบื้องต้น โดยพิจารณาว่าข้อคำถาม สถานการณ์ ตลอดจนคำตอบกระจ่างชัดเจนสามารถวัดค่านิยมนั้นได้หรือไม่ ถ้ามีผู้ชำนาญด้านค่านิยมนั้นช่วยตรวจสอบก็จะเป็นการช่วยตรวจสอบว่าข้อคำถามนั้นวัดได้ ไม่แน่ใจวัดไม่ได้ และควรเพิ่มเติมคำควรแก้ไขอย่างไรไว้ด้วย เพื่อผู้ตรวจสอบจะได้เสนอความคิดเห็นเพื่อจะทำให้ข้อสอบข้อนั้นมีคุณภาพเบื้องต้นดีขึ้น การพิจารณาเอาความคิดเห็นส่วนใหญ่เป็นเกณฑ์ นั่นคือถ้าข้อคำถามนั้นมีผลการตรวจสอบเบื้องต้นเห็นด้วยว่าสามารถวัดค่านิยมนั้นได้เกิน 50 เปอร์เซนต์ขึ้นไป ควรนำมาทดลองได้

7. ศึกษาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ขั้นนี้เพื่อจะดูว่าข้อคำถามแต่ละข้อจำแนกผู้ที่มีค่านิยมกับผู้ที่ไม่มีความนิยมได้หรือไม่ ถ้าค่าอำนาจจำแนกสูงแสดงว่าจำแนกได้จึงควรเลือกข้อนั้นไว้ใช้ ถ้าค่าอำนาจจำแนกต่ำควรปรับปรุงหรือตัดทิ้งไป การออกข้อสอบวัดค่านิยมควรออกจำนวนเพื่อไว้ก็คือออกเกินกว่าที่ต้องการอย่างน้อย 25 เปอร์เซนต์ขึ้นไป

8. เครื่องมือวัดค่านิยม มี 2 ลักษณะ คือ

8.1 แบบวัดค่านิยมเดี่ยว คือ วัดค่านิยมด้านเดียว มี 3 แบบ คือ

8.1.1 แบบมีคำถามหรือสถานการณ์ แล้วให้เติมคำลงไป แบบนี้ไม่มีตัวเลือกให้

8.1.2 แบบมีคำถามหรือสถานการณ์ แล้วให้ตัวเลือกไว้ให้ตอบแบบนี้อาจมีคำถามหรือสถานการณ์เกี่ยวกับค่านิยมที่ต้องการวัด แล้วเขียนตัวเลือกที่เกี่ยวกับค่านิยมนั้น โดยอาศัยหลักการให้คะแนน 0, 1 หรือ 0, 1, 2 ถือว่า 0 ไม่มีค่านิยมนั้นเลย 1 มีค่านิยมนั้นบ้าง 2 มีค่านิยมนั้นมาก

8.1.3 ใช้มาตราแบบนัยจำแนก (Semantic Differential Scale) เป็นเทคนิคของ ออสกู๊ด (Osgood) และคณะสร้างขึ้นเพื่อวัดเจตคติของมโนภาพใด มโนภาพหนึ่ง เช่น พ่อหรือแม่ เป็นต้น หลักการในการวัดค่านิยม โดยเอาค่านิยมที่ต้องการวัดเป็นเป้าหมายของความรู้สึก ดังนั้นค่านิยมจึงเป็นมโนภาพ จากนั้นศึกษาคำที่มีความหมายเกี่ยวกับค่านิยมนั้น แล้วหาคำที่เป็นคำตรงข้ามกันเป็นคู่ๆ อย่างน้อย 5 คู่ขึ้นไป ซึ่งคำตรงข้ามนั้นจะต้องมีความหมาย หรือลักษณะเป็นคำวัดค่านิยมนั้น ๆ ซึ่งแต่ละค่านิยมอาจจะใช้คำตรงข้ามแตกต่างกัน นำคำแต่ละคู่มาเขียนเป็นมาตราให้คะแนนโดยจัดอันดับจากที่มองในด้านบวกไปสู่ด้านลบ ทางด้านบวกจะให้ค่ามาก ส่วนด้านลบจะให้ค่าน้อยมาตราเป็นได้ตั้งแต่ 3 ถึง 7 ช่องแล้วแต่ผู้สร้างต้องการ มาตราดั้งเดิมของออสกู๊ด 7 ช่อง เมื่อนำไปทดสอบจะให้ผู้ถูกทดสอบกากบาทลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึก

8.2 แบบวัดค่านิยมเป็นกลุ่ม คือ ค่านิยมนั้นได้มีนักศึกษาวิจัยบางคนจัดกลุ่มค่านิยมไว้แล้ว เช่น ของ สเปงเจอร์ที่จัดกลุ่มค่านิยมเป็น 6 ด้าน คือ ด้านหัวความคิด ด้านหัวเศรษฐกิจ ด้านหัวสุนทรีย์ะ ด้านหัวสังคม ด้านหัวการเมือง และด้านหัวศาสนา ส่วนการศึกษาของไทย สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ จัดกลุ่มค่านิยมพื้นฐาน 5 ประการ คือการพึ่งตนเอง ขยันหมั่นเพียรและมีความรับผิดชอบ การประหยัดและออม การมีระเบียบวินัยและเคารพกฎหมาย การปฏิบัติตามคุณธรรมของศาสนา และความรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ การวัดค่านิยมเป็นกลุ่มนี้ ถ้าต้องการวัดครั้งเดียวให้หมดเลยต้องออกแบบเครื่องมือวัดให้วัดครั้งเดียวได้ครบทุกค่านิยม

จากที่กล่าวมาข้างต้นอาจสรุปได้ว่า ในการสร้างเครื่องมือสอบวัดค่านิยมจะต้องคำนึงถึงการกำหนดนิยามที่ชัดเจน นิยามค่านิยมในการชมละครไทย หรือละครเกาหลี รูปแบบเครื่องมือที่ใช้วัดค่านิยมมีหลายรูปแบบได้แก่ การสัมภาษณ์ การสังเกต และแบบรายงานตนเองหรือแบบสอบถาม การจะเลือกใช้แบบใดขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้วัด ส่วนในการวิจัยนี้จะใช้แบบสอบถามเป็นหลัก ที่ใช้ในการสอบวัดจะบ่งชี้ถึงค่านิยมได้

3. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมและการเปิดรับข่าวสาร

3.1 ความหมายของพฤติกรรม ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

ไพบุลย์ เทวรักษ์ (2529: 4-6) กล่าวว่า พฤติกรรม หมายถึง อากัปกริยาทั้งหมดของบุคคลทั้งที่เราสามารถสังเกตได้ด้วยประสาทสัมผัสโดยตรงหรือโดยอ้อมและทั้งที่รู้ตัวและไม่รู้ตัว ได้แก่ การนั่ง เดิน นอน ยืน อารมณ์โกรธ เกลียด รัก และฝัน เป็นต้น แบ่งเป็น 2 ลักษณะคือ

1. พฤติกรรมภายใน (Convert Behavior) เป็นพฤติกรรมที่บุคคลมีอยู่ในใจตนเองยากที่ผู้อื่นจะรู้ได้ถ้าบุคคลไม่บอกหรือแสดงออกมาให้ปรากฏ เช่น การคิด การเข้าใจ การตัดสินใจ ฯลฯ

2. พฤติกรรมภายนอก (Overt Behavior) เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกมาแล้วผู้อื่นสามารถสังเกตได้ เช่น การเดินของหัวใจ การเดิน พูด ทำงาน ฯลฯ นอกจากนั้นพฤติกรรมภายนอกบางอย่างจำเป็นต้องใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ช่วยบันทึกพฤติกรรม เช่น เครื่องมือวัดคลื่นสมอง เป็นต้น

ธงชัย สันติวงษ์ (2535: 24) ให้ความหมายพฤติกรรมมนุษย์ (Human Behavior) ไว้ว่า หมายถึง กระบวนการต่าง ๆ ของตัวบุคคลที่ปฏิบัติต่อสภาพแวดล้อมที่มีอยู่ภายนอก นั่นคือ การกระทำหรือการแสดงออกของมนุษย์ที่ปรากฏออกมาเป็นพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งนั้น ย่อมเป็นการแสดงออกเพื่อวัตถุประสงค์ใดวัตถุประสงค์หนึ่ง โดยเป็นไปตามกลไกของความคิด

ลิขิต กาญจนภรณ์ (2533: 3) ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง กิจกรรมใด ๆ ก็ตามของอินทรีย์ที่สังเกตได้โดยคนอื่นหรือโดยเครื่องมือของผู้ทดลอง เช่น เด็กรับประทานอาหาร ซึ่งจักรยาน

พูด หัวเราะ และร้องไห้ กิริยาเหล่านี้กล่าวถึงพฤติกรรมทั้งสิ้น การสังเกตพฤติกรรมอาจทำได้โดยใช้เครื่องมือเข้าช่วย เช่น การใช้เครื่องตรวจคลื่นสมอง

ประทีป จินั (2540 : 5) ได้กล่าวว่า พฤติกรรม (Behavior) หมายถึง สิ่งที่บุคคลกระทำ แสดงออกหรือสนองตอบต่อสิ่งเร้าที่สามารถสังเกตได้ วัดได้ตรงกัน

พิบูล ทีปะปาล (2534, 154-156) ได้เขียนไว้เกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ ว่าก่อนที่มนุษย์ จะแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมา มักจะมีเหตุที่จะทำให้เกิด พฤติกรรมนั้นเสียก่อนซึ่งอาจ เรียกว่า “กระบวนการของพฤติกรรม” (Process of Behavior) ซึ่งพฤติกรรมของมนุษย์มีลักษณะ คล้ายกันอยู่ 3 ประการ คือ

1. พฤติกรรมที่เกิดขึ้นได้ต้องมีสาเหตุที่ทำให้เกิด (Behavior of Caused) หมายความว่า การที่คนเราจะแสดงพฤติกรรมอย่างหนึ่งออกมานั้นจะต้องมีสาเหตุที่ทำให้เกิดและสาเหตุนั้นก็ คือ ความต้องการเกิดขึ้นในตัวเรานั้นเอง

2. พฤติกรรมที่เกิดขึ้นได้ต้องมีสิ่งจูงใจ หรือแรงกระตุ้น (Behavior is Motivated) หมายความว่า เมื่อคนเรามีความต้องการแล้ว ก็ปรารถนาที่จะบรรลุให้ถึงความต้องการนั้นจน กลายเป็นแรงกระตุ้น หรือ แรงจูงใจให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมต่างๆ เพื่อตอบสนองความต้องการที่ เกิดขึ้น

3. พฤติกรรมที่เกิดขึ้นย่อมมุ่งไปสู่เป้าหมาย (Behavior Goal Direct) หมายความว่า การที่ บุคคลจะแสดงพฤติกรรมอะไรออกมา มิได้กระทำอย่างเลื่อนลอยโดยไร้จุดหมายแต่ตรงข้ามกลับมุ่ง ไปสู่จุดหมายที่แน่นอน เพื่อให้บรรลุถึงความต้องการของตนเอง

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำต่าง ๆ ของบุคคลที่สามารถ สังเกตได้ รวมถึงกระบวนการตัดสินใจซึ่งส่งผลต่อการกระทำของบุคคลนั้นรวมทั้งการประเมินผลการ ใช้ โดยการแสดงออกของพฤติกรรมเป็นผลมาจากสิ่งแวดล้อมในด้านต่าง ๆ รวมทั้งปัจจัยกระตุ้น ซึ่ง ก่อให้เกิดพฤติกรรม

3.2 องค์ประกอบของพฤติกรรม

คอนบาค (Cronbach. 1972:14) อธิบายว่า พฤติกรรมของคนเรามีองค์ประกอบอยู่ 7 ประการ คือ

1. ความมุ่งหมาย (Goal) เป็นความต้องการหรือวัตถุประสงค์ที่ทำให้เกิดกิจกรรม คนเราต้อง ทำกิจกรรมเพื่อสนองความต้องการที่เกิดขึ้น กิจกรรมบางอย่างก็ให้ความพอใจหรือสนองความต้องการ ได้ทันที แต่ความต้องการหรือวัตถุประสงค์บางอย่างก็ต้องใช้เวลานาน จึงจะสามารถบรรลุผลสมความ

ต้องการ คนเราจะมีความต้องการหลาย ๆ อย่างในเวลาเดียวกันและมักจะต้องเลือกสนองความต้องการที่รีบด่วน ก่อนสนองความต้องการที่ห่างออกไปในภายหลัง

2. ความพร้อม (Readiness) หมายถึง ระดับวุฒิภาวะ หรือความสามารถที่จำเป็นในการทำกิจกรรมเพื่อสนองความต้องการ คนเราไม่สามารถสนองความต้องการได้หมดทุกอย่าง ความต้องการบางอย่างอยู่นอกเหนือความสามารถของเขา

3. สถานการณ์ (Situation) เป็นเหตุการณ์ที่เปิดโอกาสให้เลือกทำกิจกรรมเพื่อสนองความต้องการ พิจารณาสถานการณ์เสียก่อนแล้วตัดสินใจเลือกวิธีการที่คาดว่าจะได้ความพอใจมากที่สุด

4. การแปลความหมาย (Interpretation) ก่อนที่คนเราจะทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งลงไป เขาจะต้องพิจารณาสถานการณ์เสียก่อนแล้วตัดสินใจเลือกวิธีการที่คาดว่าจะได้ความพอใจมากที่สุด

5. การตอบสนอง (Response) เป็นการทำกิจกรรมเพื่อสนองความต้องการ โดยวิธีการที่ได้เลือกแล้ว ในขั้นแปลความหมาย

6. ผลที่ได้รับหรือผลที่ตามมา (Consequence) เมื่อทำกิจกรรมแล้วย่อมได้รับผลกระทบนั้น ผลที่ได้รับอาจจะตามที่คาดคิดไว้ หรืออาจตรงกันข้ามกับความหมายก็ได้

7. ปฏิกริยาต่อความคาดหวัง (Reaction to Thwarting) หากคนเราไม่สามารถสนองความต้องการได้ก็กล่าวได้ว่าเขาประสบกับความผิดหวัง ในกรณีเช่นนี้เขาอาจจะย้อนกลับไปแปลความหมายของสถานะเสียใหม่ และเลือกวิธีการตอบสนองใหม่ก็ได้

3.3 การเปิดรับสาร และพฤติกรรมการรับรู้ข่าวสาร

การรับรู้ (Perception) มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

ชิฟแมน และคานุก (Schiffman; & Kanuk. 2000: 162) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การรับรู้ (Perception) เป็นกระบวนการซึ่งแต่ละบุคคลได้รับการเลือกสรร จัดระเบียบ และตีความหมาย ข้อมูล เพื่อที่จะสร้างภาพที่มีความหมายเป็นภาพรวมขึ้นมา

คีรวรรณ เสรีรัตน์ (2546: 161) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การรับรู้เป็นกระบวนการความ เข้าใจ (การเปิดรับ) ของบุคคลที่มีต่อโลกที่เขาอาศัยอยู่

เสรี วงษ์มณฑา (2542: 17) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การรับรู้เป็นกระบวนการที่มนุษย์ เลือกที่จะรับรู้ สรุปการรับรู้ ตีความหมายการรับรู้สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่สัมผัส เพื่อที่จะสร้างภาพในสมองให้ เป็นภาพที่มีความหมาย และมีความกลมกลืน

จากความหมายข้างต้นพอสรุปได้ว่า การรับรู้ หมายถึง กระบวนการที่บุคคลมีการ ตีความหมายของสิ่งที่มากระทบประสาทสัมผัส โดยมีการเลือกสรรเฉพาะข้อมูลที่ต้องการเท่านั้น

ขั้นตอนการรับรู้ข่าวสารมี 4 ขั้นตอนดังนี้ (เสรี วงษ์มณฑา. 2542: 68)

1. การเปิดรับข้อมูลที่ได้เลือกสรร (Selective Exposure) เกิดขึ้นเมื่อผู้บริโภคเปิดโอกาส ให้ข้อมูลเข้ามาสู่ตัวเอง เช่นการชมโฆษณาโดยไม่เปลี่ยนไปชมช่องอื่น
2. การตั้งใจรับข้อมูลที่ได้เลือกสรร (Selective Attention) เกิดขึ้นเมื่อผู้บริโภคเลือกที่จะ ตั้งใจรับสิ่งกระตุ้นอย่างใดอย่างหนึ่ง
3. ความเข้าใจในข้อมูลที่ได้เลือกสรร (Selective Comprehension) แม้ว่าผู้บริโภคจะตั้งใจรับข่าวสาร แต่มิได้หมายความว่าข่าวสารนั้นถูกตีความไปในทางที่ถูกต้อง ในขั้นนี้จึงเป็นการตีความหมาย ซึ่งขึ้นอยู่กับทัศนคติ ความเชื่อ ประสบการณ์
4. การเก็บรักษาข้อมูลที่ได้เลือกสรร (Selective Retention) หมายถึง การที่ผู้บริโภคจดจำข้อมูลบางส่วนที่ได้เห็น ได้อ่าน ได้ยิน หลังจากเกิดการเปิดรับ และเกิดความเข้าใจแล้ว

แนวคิดเรื่องการเปิดรับสาร (Selective Exposure) การคัดเลือกข่าวสารของบุคคลนั้นย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ ตามสภาพแวดล้อม ความต้องการ ความสนใจของแต่ละบุคคล ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการกลั่นกรอง 3 ขั้นตอนด้วยกัน (พีระ จิรโสภณ. 2529: 636-639) ดังนี้

1. การเลือกเปิดรับ หรือเลือกสนใจ (Selective Exposure or Attention) หมายถึง แนวโน้มที่ผู้รับสารจะเลือกสนใจ หรือเปิดรับข่าวสารจากแหล่งใดด้วยกันหลายแหล่ง ในการเปิดรับข่าวสารผู้รับสารจะเลือกรับสิ่งที่สนับสนุนความคิดของตนอยู่เสมอ
2. การเลือกรับรู้หรือตีความ (Selective Perception or Interpretation) เป็นกระบวนการกลั่นกรองของขั้นตอนมา เมื่อบุคคลเปิดรับข่าวสารแล้วผู้รับข่าวสารจะเลือกรับข้อมูล หรือเลือกตีความหมายตามความเข้าใจของตนเอง และตามทัศนคติ ตามประสบการณ์ ความเชื่อ ความต้องการ ความคาดหวัง ตามสภาวะร่างกาย
3. กระบวนการจดจำ (Selective Retention) เป็นแนวโน้มในการเลือกจดจำข่าวสารเฉพาะส่วนที่ตรงกับความสนใจ ความต้องการ ทัศนคติ ฯลฯ การเลือกจดจำเปรียบเสมือนเครื่อง กรองขั้นสุดท้ายที่มีผลต่อการส่งสาร บางครั้งข่าวสารอาจจะถูกปฏิเสธแต่แรกโดยการอ่าน ฟัง หรือชมสื่อมวลชนบางฉบับ

วิล ชาร์ม (Will Schramm. 1949: 28) ได้กล่าวถึงปัจจัยการเลือกเปิดรับข่าวสาร ซึ่งมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับแบบแผนการเลือกเปิดรับสาร ประกอบด้วย

1. ประสบการณ์ ผู้รับสารมีประสบการณ์เกี่ยวกับการรับสารแตกต่างกันไป ประสบการณ์ จึงเป็นตัวแปรที่ทำให้ผู้รับแสวงหาข่าวสารที่เคยเห็นแตกต่างกัน

2. การประเมินสารประโยชน์ของข่าวสาร เนื่องจากผู้รับสารจะแสวงหาสารที่ต้องการ เพื่อตอบสนองจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง การประเมินสารประโยชน์ข่าวสารจึงช่วยให้ผู้รับสารได้เรียนรู้ สารอย่างหนึ่งมีประโยชน์แตกต่างกันไป ก่อให้เกิดพัฒนาการและปรับปรุงอุปนิสัย และรูปแบบ การ แสวงหาข่าวสาร

3. ภูมิหลังแตกต่างกัน เนื่องจากเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่มักสนใจต่อสิ่งที่ตนไม่เคยพบเห็น มาก่อน รวมทั้งสนใจความแตกต่างหรือการเปลี่ยนแปลงจากสภาพที่เป็นอยู่ขณะนั้น ไม่ว่าจะ เป็นการ เปลี่ยนแปลงทางวัตถุสิ่งของ หรือเรื่องราวต่างๆ

4. การศึกษา และสถานภาพทางสังคม นับเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่ก่อให้เกิด ประสพการณ์ขึ้นในตัวบุคคล และเป็นตัวชี้พฤติกรรมการสื่อสารของผู้นั้น ทั้งพฤติกรรมในการเลือกสื่อ และเลือกเนื้อหาของข่าวสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาจะมีส่วนให้บุคคลมีความสามารถในการ อ่าน และกระหายที่จะเพิ่มพูนด้วยการแสวงหาความรู้

5. ความสามารถในการรับสาร ทั้งสภาพร่างกายและจิตใจของคนเรา จะมี ส่วน สัมพันธ์กับ ความสามารถในการรับข่าวสารของบุคคล สภาพร่างกายหมายถึง สภาพร่างกายที่ สมบูรณ์ อวัยวะ ครบถ้วน การเปลี่ยนแปลงทางอายุที่สูงขึ้น ระยะเวลาที่ได้รับการศึกษา รวมทั้งการ เจริญเติบโตทาง ความคิดย่อมมีความสัมพันธ์ต่อการโน้มน้าวจิตใจ

6. บุคลิกภาพ บุคลิกภาพของผู้รับสารแต่ละคนเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับการ เปิดรับ ข่าวสาร ซึ่งมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ การโน้มน้าวใจและพฤติกรรมของผู้รับสารอีกต่อ หนึ่ง หลักฐานทางทฤษฎีที่แสดงว่าความนับถือตนเอง (Self Esteem) และความวิตกกังวล (Anxiety) ของบุคคลล้วนเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับอิทธิพลทางสังคม กล่าวคือ ผู้ที่มีความวิตกกังวล หรือ ตื่นเต้นมักได้รับอิทธิพลทางสังคมง่าย และมีความโน้มเอียงเข้าไปเกี่ยวข้องกับค้นหาจะได้หลีกเลี่ยง อิทธิพลจากสังคมนั่นเอง

7. อารมณ์ สภาพทางอารมณ์ของผู้รับสารแต่ละคนเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้ผู้รับสาร เข้าใจ ความหมายของสาร หรืออาจเป็นอุปสรรคต่อการเข้าใจความหมายของผู้รับ ผู้รับมีอารมณ์ปกติ มี ความพร้อมสัมฤทธิ์ผลของการสื่อสารจะมีมากกว่าผู้รับที่ไม่มีอารมณ์กับข่าวนั้น และยังสังเกตได้อีก ว่าอารมณ์ของผู้รับสารนั้นสามารถพิจารณาได้ทั้งความรู้สึกที่เกิดขึ้นในตัวผู้รับ และความรู้สึกหรือท่าที ที่มีอยู่ก่อนแล้วเกี่ยวกับข่าวนั้นด้วย

8. ทัศนคติ เป็นตัวแปรที่มีอยู่ระหว่างการรับและการตอบสนองต่อข่าวสารต่างๆ ด้วย การ แสดงออกทางพฤติกรรมของผู้รับที่มีต่อข่าวสารแต่ละประเภทที่พบ หรือเป็นคุณสมบัติ หรือท่าทีที่ ผู้รับสารแต่ละคนมีอยู่ก่อนที่จะรับข่าวสารอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยปกติ ทัศนคติผู้รับสารเป็นสิ่งที่ เปลี่ยนแปลงได้ การส่งข่าวสารหรือการโน้มน้าวใจของผู้ส่งสารจะแตกต่างกันไปในทำนองเดียวกันกับ

การตอบสนองของผู้รับจะเปลี่ยนไปตามสิ่งเร้า และข่าวสารที่เปลี่ยนแปลงไป

การเปิดรับข่าวสาร และการสื่อสารเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับกิจกรรมต่างๆ ในชีวิต ของมนุษย์ มนุษย์เป็นสัตว์สังคมมีความจำเป็นต้องติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็น ความต้องการของตนรวมทั้งเป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความเข้าใจซึ่งกันและกัน

ความต้องการการสื่อสารจากมนุษย์นั้น เนื่องมาจากความไม่แน่ใจเรื่องใดหนึ่งมากเท่าใดก็ จะมีความต้องการข่าวสารเพิ่มขึ้นเท่านั้น โดยการแสวงหาข่าวสารเพื่อตอบสนองความต้องการพื้นฐาน 4 ประการของมนุษย์คือต้องการรู้ในเหตุการณ์ ต้องการคำแนะนำในการปฏิบัติให้ถูกต้องและต้องการ ข่าวสารนั้นเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงให้ตนเอง (Alkin.1973)

โดยผู้รับข่าวสารมีพฤติกรรมการเปิดรับสื่อและข่าวสาร ตามแบบเฉพาะของแต่ละคน แตกต่างกันไป แรงผลักดันที่ทำให้บุคคลหนึ่งได้มีการเลือกรับสื่อนั้นเกิดจากปัจจัยพื้นฐานหลาย ประการดังนี้ (ชวรัตน์ ชิด.2523)

1. ความเหงา เป็นเหตุผลทางจิตวิทยาที่ว่าปกติคนเราไม่ชอบที่จะอยู่ตามลำพังเนื่องจาก เกิดความรู้สึกสับสนวิตกกังวล หวาดกลัว และการเินเฉยจากสังคม จึงชอบหรือพยายามที่จะรวบรวม กลุ่มเพื่อสังสรรค์กับบุคคลได้โดยตรง สิ่งที่ดีที่สุด คือ การอยู่กับสื่อต่างๆ ที่ใช้ในการสื่อสาร

2. ความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งต่างๆ ซึ่งเป็นคุณสมบัติพื้นฐานของมนุษย์ดังนั้น สื่อมวลชนจึงถือเอาความอยากรู้อยากเห็นโดยเริ่มจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวเองที่สุด ไปจนถึงสิ่งที่อยู่ห่าง ตัวเองมากที่สุดตามลำดับ ทั้งนี้มีไ้เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจะมีผลกระทบต่อตนเองทั้งทางตรงและ ทางอ้อมเท่านั้น แต่เป็นความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งที่เกิดขึ้นในแง่ต่างๆ เช่น สาเหตุของเหตุการณ์ ผู้ที่ เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้นรวมทั้งผลกระทบซึ่งอาจจะเกิดขึ้นกับตนเองหรือผู้อื่นด้วย

3. ประโยชน์ใช้สอยของตนเอง(Self-Aggrandizement) โดยพื้นฐานมนุษย์เป็นผู้เห็นแก่ ตัว ในฐานะที่เป็นผู้รับข่าวสารจึงต้องแสวงหา และใช้ข่าวสารบางอย่างที่จะใช้เป็นประโยชน์แก่ ตนเอง เพื่อช่วยให้ความคิดของตนบรรลุผล เพื่อให้ข่าวสารที่ได้มาเพิ่มบารมี เพื่อให้ได้ข่าวสารที่จะช่วยตนเอง ได้รับความสะดวกสบายรวมทั้งให้ได้ข่าวสารที่ทำให้ตนเองเกิดความสุขสนานบันเทิง

4. ลักษณะเฉพาะของสื่อมวลชน โดยทั่วไป นอกจากองค์ประกอบเกี่ยวกับ อายุ เพศ การศึกษา สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม หรือองค์ประกอบอื่นที่ไม่สามารถเห็นเด่นชัด เช่น ทักษะคติ ความคาดหวัง ความกลัว ฯลฯ จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการใช้สื่อและสื่อมวลชน แต่ละ อย่างก็มีลักษณะเฉพาะที่ผู้รับข่าวสารแต่ละคน แสวงหา และที่ได้ใช้ประโยชน์ไม่เหมือนกัน ลักษณะ ของสื่อแต่ละอย่าง จึงมีส่วนทำให้ผู้รับข่าวสารจากสื่อมวลชน มีจำนวน และองค์ประกอบแตกต่างกัน ไป ทั้งนี้เพราะว่าผู้รับข่าวสารแต่ละคนย่อมจะหันเข้าหาลักษณะเฉพาะบางอย่างจากสื่อที่จะสนอง ความต้องการ และทำให้ตนเองเกิดความพึงพอใจ

จากทฤษฎีที่กล่าวเกี่ยวกับพฤติกรรมและการเปิดรับข่าวสารนั้น จะขึ้นอยู่กับปัจจัยแวดล้อม ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมการรับสื่อ ซึ่งในการชมละครนั้น ผู้ชมจะได้รับประโยชน์ได้ด้วยการเปิดรับ และเลือกที่จะนำมาใช้ และยังขึ้นอยู่กับพฤติกรรมว่าการชมละครทำให้อยากติดตามหรือไม่ในเรื่อง ซึ่งพฤติกรรมยังแสดงถึงแนวของละครว่าจะออกมาในลักษณะไหนจึงทำให้พฤติกรรมและการเปิดรับสื่อ เกี่ยวข้องกับการรับชมละครไทยหรือละครเกาหลีซึ่งสามารถนำมาวิเคราะห์ได้

4.แนวความคิดและภาพรวมของละครโทรทัศน์

เนื่องจากข้อมูลเกี่ยวกับละครโทรทัศน์ของต่างประเทศนั้น ไม่ได้มีหนังสืออ้างอิงโดยตรง ดังนั้น จึงขอเสนอเกี่ยวกับประเภทของละครโทรทัศน์ที่ผลิตขึ้นในประเทศไทย เพื่อเป็นแนวทางประกอบ ซึ่งแบ่งได้ 6 ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้ (ปนัดดา ธนสถิตย์: 2531)

1. เป็นละครสั้นที่สรุปเรื่องราวจบภายในตอนเดียว ใช้เวลาแสดงประมาณ 60-120 นาทีและ มักออกอากาศเป็นรายการสุดท้ายของทางสถานีซึ่งเทียบได้กับ ละครตอนพิเศษ (Dramatic Specials) ของอเมริกา

2. เป็นละครสั้นที่สรุปเรื่องราวจบภายใน 30 หรือ 60 นาทีออกอากาศเป็นประจำทุกสัปดาห์ เนื้อหาหลักของละครจะเป็นแนวเดียวกันตลอด และผู้แสดงชุดเดียวโดยตลอด ซึ่งเทียบได้กับ T.V.Series.

3. เป็นละครเรื่องยาวหลายตอน ซึ่งมีเรื่องราวดำเนินติดต่อกันไป โดยใช้ผู้แสดงชุดเดียวกันตลอด อาจใช้เวลาแสดงตอนละ 30 หรือ 60 นาที ออกอากาศเป็นประจำทุกสัปดาห์ 2-3 วันต่อสัปดาห์หรือ 5 วันต่อสัปดาห์หรือเป็นประจำทุกวันในเวลาเดียวกัน เทียบกับ T.V. Serials หรือ T.V. Soap Operas (soap)

4. เป็นละครหรือภาพยนตร์โทรทัศน์ ที่ผลิตเป็นเรื่องราวซึ่งมีความยาวตั้งแต่ต้นจนจบ มากกว่า 3 ชั่วโมงขึ้นไป โดยแบ่งออกฉายออกอากาศติดต่อกันไปเรื่อยๆ ในวันเวลาเดียวกัน หรือสัปดาห์ต่อไปเรื่อยๆ จนจบเรื่อง ซึ่งเทียบได้กับ ละครตอนสั้นออกอากาศอย่างต่อเนื่อง (Miniseries)

5. เป็นลักษณะละครหรือภาพยนตร์โทรทัศน์อีกแบบหนึ่ง ซึ่งแตกต่างจากทั่วๆ ไป คือจะเป็นเรื่อง จบในตอน ผู้แสดงจะไม่เป็นชุดเดียวกันโดยตลอด เรื่องที่นำมาแต่ละตอนไม่เกี่ยวเนื่องกันเลย แต่แนวเรื่องทุกเรื่องจะเป็นไปทำนองเดียวกัน

6. เป็นละครโทรทัศน์ประเภทละครตลก ขวัญหัว หรือเสียดสีสังคม ลักษณะการออกอากาศจะออกอากาศเป็นประจำทุกสัปดาห์หรือทุกวันในเวลาเดียวกัน ละครประเภทนี้อาจจะจัดแสดงสดในห้องส่งพร้อมทั้งอัดเทปไปด้วย และมักจะแสดงต่อหน้าผู้ชมในห้องส่งนั้นที่เรียกว่า Studio Audience เนื่องจาก Sitcoms (Situation Comedies) มักจะแสดงให้ผู้ชมชมในห้องส่งด้วย ละครประเภทนี้จึงไม่

ใช้จากมากนัก อาจจะมีเพียง 2-3 คน และไม่ก็จาก โดยแสดง 2-3 คน และ เป็นคนชุดเดิมตลอด

จุดเริ่มต้นของละครโทรทัศน์คือผู้จัดเสนอให้แก่คณะละคร โดยหัวหน้าจะเป็นผู้วางแผน ดำเนินการว่าจะผลิตละครประเภทไหน จะทำเรื่องอะไร บทประพันธ์ของใคร จะให้ใครเขียนบท และจะให้ใครกำกับ ให้ใครแสดง โดยการประสานงานของหลายๆ ฝ่ายร่วมกัน ซึ่งจะต้องเกี่ยวข้องกับบุคคล ดังต่อไปนี้ (สดใส พันธุมโกมล: 2521)

1. ผู้ประพันธ์และนักเขียนบท

ผู้ประพันธ์ คือ ผู้ที่แต่งเรื่องราวขึ้นมา อาจจะออกมาในรูปของนิยายหรือเรื่องสั้น ผู้จัดนำมาทำเป็น ละครโทรทัศน์โดยเปลี่ยนแปลงให้พร้อมที่จะแสดงได้ในรูปของบทละครโทรทัศน์โดยผู้เขียนบท ละคร หรือคิด เรื่องขึ้นมาเองและเขียนออกมาในลักษณะบทละครโทรทัศน์เลย

2. นักแสดง

เมื่อมีบทละครแล้ว เรื่องราวและตัวละครในบทจะปรากฏแก่สายตาผู้ชมได้ต้องอาศัย นักแสดงนักแสดงจะต้องมีความสามารถที่จะถ่ายทอดเรื่องราวและชีวิตจิตใจของตัวละครในเรื่องได้อย่างเหมาะสมและถูกต้องตามเนื้อเรื่อง และต้องรู้บทบาทของตัวเองที่จะต้องแสดง

3. ผู้กำกับการแสดง

นักแสดงจะแสดงได้สมบทบาทของตัวละครในเรื่องหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสามารถส่วนตัว และการกำกับชี้แนะจากผู้กำกับการแสดง ผู้กำกับการแสดงมีหน้าที่กำกับการแสดงของนักแสดงทุกคน ให้เป็นไปตามบทบาทของตัวละครหรือให้แสดงสมบทบาท โดยควบคุมการซ้อมก่อนจะแสดงจริง นอกจากนี้ยังมีหน้าที่บอกทิศทางการเคลื่อนไหวของนักแสดงด้วย

4. ผู้บอกลบ

ผู้บอกลบเป็นคนที่ควบคุมบทบาทการพูดของนักแสดงให้เป็นไปตามบทละคร บอกลบทางตอนโดยการใช้ท่าทางประกอบด้วยเพื่อป้องกันความผิดพลาดของผู้แสดง

5. เจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคนิค ได้แก่

5.1 ผู้กำกับรายการ (Director)

ภาพที่ผู้ชมเห็นในจอโทรทัศน์นั้นมาจากฝีมือการกำกับและสั่งการจากผู้กำกับรายการในห้องควบคุม (Control Room) ระหว่างการแสดงผู้กำกับรายการจะติดต่อและสั่งงานกับผู้กำกับเวทีและช่างกล้องโดยใช้ไมโครโฟนและหูฟัง ผู้กำกับรายการมีหน้าที่ดูแลการซ้อมก่อนการแสดงจริงเพื่อรู้คิวของตัวละครมุมกล้องและทิศทางการเข้าออกของตัวละครโดยจะทำความเข้าใจกับผู้กำกับเวที ช่างกล้อง นักแสดง และผู้กำกับการแสดง (นวัรัตน์ โชมพัสเตอร์: 2523)

5.2 ผู้กำกับเวที (Floor Manager)

เป็นผู้รับผิดชอบการแสดงในห้องส่งและทำงานประสานงานกันระหว่างผู้ร่วมงานในห้องส่งกับห้องควบคุม ทำหน้าที่ฟังคำสั่งผู้กำกับรายการแล้วส่งตัวละครและเจ้าหน้าที่ในห้องส่งอีกทีหนึ่ง คอยให้สัญญาณตัวละครในระหว่างการแสดง ชี้ทางเข้า-ออกให้ตัวละครเพื่อป้องกันการติดหน้ากล้อง ให้คำแนะนำแก่ผู้กำกับรายการในเรื่องทิศทางกล้องซึ่งบางครั้งผู้กำกับรายการมองไม่เห็น และคอยดูแลความพร้อมในทุกๆฝ่ายก่อนแสดง

5.3 ช่างกล้อง (Camera Man)

ตามปกติการจัดรายการละครในแต่ละฉากจะใช้กล้องไม่น้อยกว่า 2 กล้องโดยช่างกล้องจะทำหน้าที่ประสานกับผู้กำกับรายการโดยทางไมโครโฟนแบบมีหูฟัง ช่างกล้องจะทำหน้าที่จับภาพตามมุมที่ผู้กำกับรายการสั่งโดยใช้ความเร็วที่จะจับภาพด้วยเลนส์และหาตำแหน่งการจับภาพให้คมชัดที่สุด

5.4 ผู้กำกับแสง (Light Man)

ภาพที่ปรากฏบนจอโทรทัศน์จะคมชัดหรือไม่ขึ้นอยู่กับการจัดแสงของผู้กำกับแสง ในห้องส่งจะมีไฟชนิดต่างๆ เบอร์ต่างๆ ให้ผู้กำกับแสงเลือกใช้ตามความเหมาะสมเพื่อจัดแสงให้เข้ากับบรรยากาศในเรื่อง

5.5 ผู้กำกับเสียง (Sound Man)

มีหน้าที่รับผิดชอบคุณภาพของเสียงและความดังเบาของเสียง ตัดต่อเสียงให้ถูกต้องตามบทโทรทัศน์และตามผู้กำกับรายการสั่งพร้อมกับจัดเตรียมเสียงประกอบรายการต่างๆ รวมทั้งเพลงประกอบละครก่อนการแสดงจริง

5.6 ผู้จัดฉาก

ผู้จัดฉากจะอยู่ในความรับผิดชอบของฝ่ายศิลปกรรม ทำหน้าที่จัดฉากให้เหมาะสมกับเรื่อง ออกแบบฉากตามความต้องการของผู้จัด สร้างฉากตามแบบที่ออกมา เก็บรักษาอุปกรณ์ทำฉากและประกอบฉากทั้งหมด จัดจำและสร้างฉากให้เหมือนเดิมเมื่อมีการแสดงฉากเดิมในครั้งต่อไป

นอกจากนี้ยังรวมถึงเจ้าหน้าที่ในส่วนอื่นๆ เช่น ในส่วนเรื่องเครื่องแต่งกายและเครื่องประกอบฉากการแต่งหน้าของนักแสดงต่างๆ ก็มีหน้าที่สำคัญเช่นกัน ดังนั้น ปัจจัยที่มีผลต่อการผลิตละครนั้น นอกจากในส่วนเนื้อหาของบทละครและการแสดงของนักแสดงที่สมบทบาทแล้ว ยังรวมถึงดนตรีหรือทำนองประกอบละครก็มีส่วนสำคัญเช่นเดียวกัน

บทละคร

บทละคร คือ งานเขียนประเภทหนึ่งที่ถ่ายทอดเรื่องราว การกระทำและประสบการณ์ของมนุษย์ ผ่านการใช้ภาษา โดยจะต้องมีจุดประสงค์ในการเขียน คือ เพื่อนำ บทละครนั้นมาใช้จัดแสดง

องค์ประกอบของบทละคร

องค์ประกอบของบทละคร คือ

1. โครงเรื่อง (Plot)
2. ตัวละครและการวางลักษณะนิสัยตัวละคร (Characters and Characterization)
3. ความคิด หรือแก่นของเรื่อง (Idea, Theme)
4. บทสนทนา (Dialogue)

องค์ประกอบทั้งสี่ล้วนมีความสำคัญ บทละครจะขาดส่วนหนึ่งส่วนใดไปไม่ได้เลย โครงเรื่อง คือ ส่วนที่กำหนดขอบเขตเรื่องราวการกระทำในเรื่อง (Men in Action) ซึ่งมีตัวละครเป็นผู้ดำเนินเรื่องราวการกระทำเรื่องราวนั้นจะต้องให้แง่คิดบทเรียน หรือประสบการณ์แก่ผู้ชม สิ่งนั้น คือ ความคิด แก่นของเรื่อง ละครที่คงความอมตะทุกยุคสมัยล้วนมีแก่นของเรื่องอมตะและเป็นสากล ทุกองค์ประกอบที่กล่าวมานี้ดำเนินไปในรูป ของละครโดยใช้บทสนทนาเป็นกลไกในการดำเนินเรื่องราว

องค์ประกอบของโครงเรื่อง (Plot) แบ่งออกได้ ดังนี้

1. การปูพื้นและเผยแพร่รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราวของตัวละคร (Exposition) บทละคร จำเป็นที่จะต้องปูพื้นให้ผู้ชมเข้าใจถึงภูมิหลังของเหตุการณ์หรือตัวละคร ทำให้ผู้ชมได้ทราบถึงที่เคยเกิดขึ้น เพื่อนำไปสู่ความสนใจติดตามสิ่งที่จะเกิดขึ้นในละครนอกจากนี้การปูพื้นเรื่องยัง เป็นการให้โอกาสผู้ชมได้ล่วงรู้ถึง “ข้อเท็จจริง” บางประการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวและตัวละคร

สิ่งที่จะปรากฏอยู่ในการปูพื้นเรื่อง คือ รายละเอียดที่อยู่ในใจนักเขียนบทละครก่อนที่จะเริ่มลงมือ เขียนเขาจะเขียนเกี่ยวกับใคร เกี่ยวกับอะไร เกิดขึ้นที่ไหน มีปัญหาอะไรบ้าง ซึ่งสิ่งนี้ก็คือ สภาพที่ผู้เขียนบท กำหนด (Given Circumstance)

1.1 เหตุการณ์ (Incident)

เหตุการณ์ในละครจะมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อตัวละคร ต่อความหมายและความคิดของเรื่อง ผู้ชมจึงเห็นคล้อยตามว่าเหตุการณ์นั้นมีความสำคัญควรแก่การสนใจติดตามเรื่องราว อยาก รู้จัก อยากค้นหาตัวละครและความหมายของตัวละครต่อไป เหตุการณ์เป็นเรื่องราวการกระทำของตัวละคร ถ้าเหตุการณ์นั้นดำเนินไป อย่างราบรื่นไม่มีอุปสรรค ข้อขัดแย้งให้ตัวละครต้องต่อสู้ฝ่าฟันแต่อย่างใด ความเป็นละครก็คงไม่เกิดขึ้น

1.1.1 ข้อขัดแย้ง (Conflict)

เนื่องจากละครหรือชีวิตจริงล้วนเป็นเรื่องของการเผชิญหน้า (Encounters) การเผชิญหน้านั่นเองที่ก่อให้เกิดข้อขัดแย้งขึ้นในตัวละคร ขัดแย้งเป็นเหมือนอุปสรรคที่ตัวละครจะต้องต่อสู้

ฝ่าฟันเพื่อให้ได้มาซึ่งความปรารถนาสูงสุด ข้อขัดแย้งจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิด ดรามามาติคแอ็คชั่น (Dramatic action) เพื่อความน่าสนใจชวนติดตามของเหตุการณ์ต่างๆ ในละคร

1.1.2 ช่วงวิกฤต (Crisis)

คือช่วงที่ตัวละครเกิดการปะทะหรือต่อสู้กับอุปสรรคข้อขัดแย้ง เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ เป็นช่วงที่มีความสำคัญต่อชีวิตและความเป็นไปของตัวละคร ในด้านของผู้ชมมีอารมณ์ร่วมซึ่งพัฒนา มาจนพร้อมที่จะไปถึงจุดสูงสุดของอารมณ์ของเรื่อง

1.2 จุดสูงสุดทางอารมณ์ (Climax)

เมื่อเหตุการณ์พัฒนามาถึงช่วงวิกฤตแล้วผู้ชมจะคาดหวังจุดสูงสุดทางอารมณ์นี้ ช่วง วิกฤตที่ตัวละครสองตัว ซึ่งมีข้อขัดแย้งรุนแรงได้เผชิญหน้าต่อกันปะทะกัน จากบทสนทนาที่รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนอาจถึงนำไปสู่การใช้กำลัง เราคงผิหว้างถ้าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเกิดยุติแล้วยอมแพ้เดินออกไป โดยผู้ชมคาดหวังว่าเหตุการณ์จะนำตื่นเต็นขึ้น เมื่อมีเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดจุดสูงสุดทางอารมณ์ เกิดขึ้น เช่น การที่ตัวละครฝ่ายหนึ่งหยิบปืนออกมาเหนียวไกไปที่อีกฝ่ายหนึ่ง

1.3 การค้นพบ (Discovery ,Recognition)

ระหว่างช่วงวิกฤต (Crisis) และจุดสูงสุดทางอารมณ์ (Climax) อาจมีการค้นพบบาง ตัวละครเกิดขึ้นแทบจะพร้อมๆ กัน เช่น การพบว่า บุคคลที่คิดว่าเป็นผู้ร้ายมาตลอดเวลา กลับพบว่า เป็นบิดาของตัวเองทำให้ผู้ชมเกิดอารมณ์คล้อยตามไปด้วย

1.4 การกลับผันของสถานการณ์ (Peripeteia ,Reversal of Situation)

มักจะเกิดขึ้นพร้อมๆ กับ การค้นพบ (Discovery, Recognition) เนื่องจากเป็น เหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันว่าจะเกิดขึ้น แต่สุดท้ายกลับกลายเป็นจุดพลิกผัน

1.5 การคลี่คลายปม (Resolution , Denouement)

การคลี่คลายปม คือ บทสรุปของละครเรื่องนั้น เป็นช่วงที่แสดงให้เห็นถึงภาพหลังปม ปัญหาหรือข้อขัดแย้งที่ได้ดำเนินมาจนถึงจุดแตกหัก หรืออาจเป็นเพียงคำพูดคำเดียวหรือแม้แต่ ท่าทางที่แสดงให้เห็นประจักษ์ว่า อารมณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์และการกระทำ บัดนี้ได้ถึง จุดหนึ่งที่น่าสงบ หรือ อาจเปลี่ยนท่วงทำนองใหม่ได้ หรือความเข้าใจซึ่งบังเกิดขึ้นในเรื่องไม่ได้จบด้วย ความเศร้าโศก หรือจบลงด้วยความสุขซึ่งบางเรื่องอาจจะคลี่คลายได้ชัดเจน หรือบางครั้งคลุมเครือก็มี

องค์ประกอบของโครงเรื่อง ทุกส่วนที่ได้กล่าวมานั้น ที่เกี่ยวกับการปูพื้นและเผยแพร่รายละเอียดที่ เกี่ยวกับเรื่องราวของตัวละคร (Exposition), เหตุการณ์ (Incident), ข้อขัดแย้ง (Conflict), ช่วงวิกฤต

(Crisis) จุดสูงสุดทางอารมณ์ (Climax), การค้นพบ (Discovery, Recognition), การกลับผันของสถานการณ์ (Peripeteia, Reversal of Situation), การคลี่คลายปม (Resolution, Denouement) ล้วนมีความสำคัญในการที่จะเกี่ยวพันกันและกันไม่มีองค์ประกอบใดที่จะอยู่ได้อย่างโดดเดี่ยว ทุกส่วนจะต้องนำไปสู่ความหมายความคิดอันเป็นแก่นสำคัญ หรือสารที่ละครต้องการจะสื่อกับผู้ชม

ตัวละครการวางลักษณะนิสัยของตัวละคร (Characters and Characterization)

อริสโตเติลให้ความสำคัญของตัวละครไว้เป็นลำดับที่สอง โดยให้ความสนใจกับการสร้างลักษณะนิสัยของตัวละคร (Characterization) เป็นพิเศษ ในความเห็นของอริสโตเติลอาจมีข้อแตกต่างกับการสร้างอุปนิสัยของตัวละครในปัจจุบันพอสมควรทั้งยุคสมัยต่างกันทำให้ความคิดแปรเปลี่ยนไป อริสโตเติลกล่าวว่าตัวละครต้องมีลักษณะนิสัยที่ดีงาม มีความน่าเชื่อถือ มีความจริงใจ มีชีวิตชีวา และคงเส้นคงวา

ฟราวซิส ฮอดจ์ (Francis Hodge) เสนอความเห็นว่าการสร้างตัวละครและลักษณะนิสัยของตัวละครควรคำนึงถึงองค์ประกอบ ดังนี้

1. ความปรารถนาสูงสุด (Desire) คือ สิ่งที่ตัวละครนั้นต้องการมากที่สุดในละครเรื่องนั้น อาจเรียกได้ว่าเป็นซูเปอร์ อ็อบเจ็คทีฟ (Super Objective) หรือ สิ่งสูงค่า (Treasure) ที่ละครไขว่คว้า
2. ความตั้งใจ (Will) คือ พลังที่ตัวละครจะใช้ต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งความปรารถนาสูงสุด
3. ศีลธรรม (Moral Stance) คุณธรรมและความเชื่อของตัวละครนั้น มีผลต่อความปรารถนาสูงสุดและความตั้งใจ เช่น ตัวละครนั้นมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่นเพียงไร มีความรับผิดชอบต่อส่วนรวมหรือไม่
4. รูปลักษณ์ (Decorum) รูปร่างหน้าตา ลักษณะกิริยาของตัวละคร ท่าทาง การยืน การเดิน การพูดที่ประกอบขึ้นเป็นตัวละครตัวนั้น
5. สภาวะทางอารมณ์ (Character Mood Intensity) ตัวละครมักมีสภาวะทางอารมณ์อย่างไร เช่น เป็นคนตื่นตระหนก ประสาท อุนเฉียวโกรธง่าย หดหู่ง่าย เราอาจคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ประกอบ
 - 5.1 จังหวะการเต้นของหัวใจ (Heartbeat) เร็วหรือช้า
 - 5.2 เหงื่อ (Perspiration) มากหรือน้อย
 - 5.3 สภาพภายในท้อง (Stomach Condition)
 - 5.4 ความตึงเครียดของกล้ามเนื้อ (Muscle Tension)
 - 5.5 การหายใจ (Breathing) จังหวะและความลึก

หากเราพิจารณาจากเกณฑ์ดังกล่าว จะเห็นได้ว่า มีความน่าเชื่อถือ มีเหตุผล ลึกซึ้งเหมือนมนุษย์จริง และที่สำคัญตัวละครมีชีวิตของตัวเอง

การที่ตัวละครมีชีวิตของตัวเองหมายถึงผู้ประพันธ์จะต้องศึกษาตัวละครอย่างแจ่มแจ้ง ต้องศึกษา ตัวละครดูมนุษย์คนหนึ่ง ผู้ประพันธ์ไม่สามารถบังคับบงการ การกระทำ การพูด และนิสัยตัวละครได้เลยเพราะตัวละครไม่ใช่เครื่องมือ หรือกระบอกเสียงของผู้ประพันธ์ที่จะกระทำการใดๆ โดยไม่สมเหตุสมผล

หากตัวละครมีความสมเหตุสมผล และเหมือนมนุษย์มากเท่าใด ผู้ชมก็จะนำไปสู่การ “ศึกษา” เพื่อนำไปสู่ “ความเข้าใจ” ในฐานะมนุษย์คนหนึ่งได้มากเท่านั้น ไม่ว่าตัวละครจะมีความเป็นปัจเจกบุคคลสูงส่งแตกต่างกับสามัญมนุษย์โดยทั่วไปเพียงไรก็ตาม ทั้งนี้เพราะความปรารถนาสูงสุด ของตัวละครเทียบเท่ากับของมนุษย์ผู้หนึ่ง

ตัวละครที่ผู้ประพันธ์สร้างอย่างสมเหตุสมผล ไม่เพียงแต่จะมีชีวิตโดดเด่นอยู่ละคร แต่ความเป็นปัจเจกบุคคลของตัวละครจะผสมผสานกับอารมณ์กับความรู้สึก และความปรารถนาอันจะเป็นสากลทำให้ตัวละครคงอมตะ มีชีวิตอยู่ทุกสมัยเพราะตัวละคร คือ “ตัวแทน” ของมนุษย์ ที่แม้สมัยเปลี่ยนไป ระบบความคิด ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมต่างๆ เปลี่ยนไปบ้าง แต่ “แก่นแท้” ของความเป็นมนุษย์ย่อมไม่มีวันเปลี่ยน

ความคิดหรือแก่นของเรื่อง (Idea, Theme)

นอกจากบทละคร ตัวละคร แล้วหัวใจสำคัญอีกประการ คือ ความคิด หรือแก่นของเรื่อง (Idea, Theme) จริงอยู่ที่อริสโตเติล หรือผู้เชี่ยวชาญไม่ได้จัดองค์ประกอบนี้ไว้ลำดับที่ความสำคัญที่สุด แต่มีคนกล่าวไว้ว่า ละครปราศจากความคิด ก็เหมือน มนุษย์ไร้กระดูกสันหลัง หรืออาจเปรียบเป็นมนุษย์ไร้วิญญาณไปเลยทีเดียว

แก่นความคิด คือ “สาร” ที่ผู้เขียนต้องการสื่อให้กับผู้ชม นอกจากผู้ชมจะเห็น เรื่องราวการกระทำของมนุษย์ แล้วผู้ชมยังได้แง่คิด หรือปรัชญาจากการกระทำนั้น ความคิดที่ได้อาจมีคุณประโยชน์หลายประการ คือ สอนให้ผู้ชมถึงวิธีการดำรงคงอยู่ชีวิต อาจปลูกให้ตระหนักถึงหลักสัจธรรมบางประการของชีวิตกระตุ้นแรง ให้นึกถึงปัญหาของชีวิตของมนุษย์ สังคม โลก ผู้ชมจะเข้าใจชีวิตมนุษย์ได้ดีขึ้น รวมถึงการยกระดับสติปัญญา ได้จากการซึมซับแก่นความคิดที่ดีของบทละคร

แน่นอนว่าละครบางเรื่องให้ความสนใจกับ แก่นเรื่อง บางเรื่องให้ความสนใจแก่นโครงเรื่องที่ น่าสนใจสนุกสนาน หรือบางเรื่องให้ความสำคัญกับตัวละคร ที่มีลักษณะโดดเด่นเป็นพิเศษ แง่คิดที่ได้จากละครเหล่านั้น อาจมิได้ เคร่งเครียด จริงจัง แต่อาจจะให้ความสนุกสนาน และแก่นความคิดที่ลึกซึ้ง หรือข้อคิดที่น่าสนใจ

บทสนทนา (Dialogue)

บทสนทนาเป็นงานเขียนที่มีรูปแบบแตกต่างไปจากงานเขียนประเภทอื่นๆ บทละครใช้บทสนทนา(Dialogue) ในการดำเนินเรื่องราว ดังนั้น เมื่อเรานึกถึงบทละครเราจะนึกถึงหน้ากระดาษที่เต็มไปด้วยบทเจรจาโต้ตอบ โดยมีชื่อตัวละครบอกไว้ว่าใครเป็นฝ่ายพูด อาจมีการบรรยายกิริยาอาการหรือบรรยายฉากบ้างแต่ก็ไม่ใช่ส่วนใหญ่ ตัวละครสื่อสารกันด้วยบทสนทนา การที่เราจะตีความเพื่อเข้าถึงบทละครเรื่องหนึ่งจึงจำเป็นต้องตีความผ่านบทสนทนา เหล่านั้นเป็นเบื่องแรกหรือข้อมูลชั้นปฐมภูมิ แต่บทสนทนาในบทละครก็เปรียบเสมือน “ผิว” หรือ “เปลือก” ที่ห่อหุ้มเนื้อในหรือความหมายที่แท้จริงของละคร การอ่านบทละครจึงมีความยากต่างจากการอ่านนวนิยาย ที่ผู้ประพันธ์สามารถใช้บทบรรยายพรรณนาทุกสิ่งได้อย่างแจ่มแจ้ง แต่บทละครเราต้องตีความเอาจากคำพูด ตัวละครต้องการอย่างหนึ่งแต่พูดอีกอย่างหนึ่ง เพราะตัวละครมีความซับซ้อนดุจเดียวกับมนุษย์ มนุษย์เรามักไม่พูดความต้องการของตนเองออกมาตรงๆ ตัวละครก็เช่นเดียวกันแม้ว่ามองอย่างผิวเผินแล้วบทสนทนาจะหมายถึง บทเจรจาโต้ตอบระหว่างตัวละครสองตัวหรือมากกว่านั้น แต่สิ่งสำคัญยิ่งที่ผู้ประพันธ์ควรตระหนักถึงอยู่เสมอก็คือ บทสนทนามีหน้าที่สำคัญในการแสดงให้เราารู้สึกถึง ความเป็นจริง (Dramatic action) ไม่ว่าตัวละครจะมีวิธีการที่ตรงหรืออ้อมเพียงใด

ละครเป็นศิลปะที่แสดงให้เห็นถึงการกระทำของมนุษย์ แต่การกระทำนอกหรือการกระทำที่แสดงออกได้ทางกายภาพ (Physical Action) ไม่ใช่ความหมายและวัตถุประสงค์ของละคร ละครต้องการแสดงให้เห็นถึงการกระทำภายใน (Inner Action) ของมนุษย์ที่มีความลึกซึ้งซับซ้อน ซึ่ง ภาษาหรือ บทสนทนาที่ตัวละครพูดเท่านั้นที่จะสามารถสื่อให้เห็นกระทำภายในอันเกิดจากความคิด อารมณ์ ความรู้สึกแรงผลักดันทางใจ สภาพความกดดันทางจิตใจของตัวละครได้ บทสนทนาที่มีได้เป็นการกระทำ แต่เป็นเพียงการพูด เป็นประโยคที่พูดโต้ตอบไปเรื่อยๆ เพื่ออธิบายความเพื่อความแสดงความรู้สึกผิวเผิน แต่มิได้ทำหน้าที่ในการพัฒนาโครงเรื่อง ไม่ทำให้เรื่องก้าวหน้าไปสู่จุดใด เมื่อบทสนทนาคือการกระทำ เราอาจพบตัวละครที่นั่งอยู่กับที่สองคน ไม่เคลื่อนไหวหรือแสดงการกระทำภายนอก (Physical Action) ใดๆ แต่สิ่งที่ตัวละครทั้งสองพูด อาจจะกำลังเสียดแทงจิตใจซึ่งกันและกันอย่างรุนแรง มีผลทำให้ตัวละครฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายเกิดการเปลี่ยนแปลงในทางหนึ่งทางใดในท้ายที่สุด บทสนทนาลักษณะนี้จึงถือว่าเป็นบทละครได้ เพราะบทสนทนาแสดงถึงการกระทำภายใน (Inner Action) ของตัวละครในการเอาชนะซึ่งกันและกันด้วยคำพูดสิ่งที่สำคัญที่สุดที่เราควรคำนึงในการใช้ภาษาสำหรับบทสนทนา คือ บทสนทนาเหล่านั้นเป็นคำพูดที่ออกมาจากปากคำของตัวละคร เราจะต้องบังคับให้ตัวละครพูดมิได้ กล่าวคือ นักเขียนบทละครต้องเข้าใจตัวละครทุกตัวอย่างถ่องแท้ เข้าใจถึงความเป็นมนุษย์ เข้าใจถึงภูมิหลัง เข้าใจถึงลักษณะนิสัย ความคิด ความต้องการความซับซ้อนในจิตใจแรงผลักดันทางจิตใจ ทั้งหมดนี้คือ เหตุผลที่สำคัญที่จะกำหนดให้ตัวละคร “คิด” หรือ “พูด” นักเขียน

บทละครไม่มีสิทธิ์ที่จะกำหนดให้ตัวละครพูดตามที่ใจตนเองปรารถนา เราคงเคยได้ยินคำเปรียบเทียบกับที่ว่า “ฟังแล้วเหมือนจับคำพูดมายัดใส่ปากตัวละคร” นั่นคือ ฟังดูแล้วไม่น่าเชื่อว่าตัวละครจะพูดเช่นนั้น จุดอ่อนของนักเขียนบทละครฝึกหัดมักใช้ตัวละครเป็นกระบอกเสียงในการอธิบายความไม่แนบเนียนหรือให้ตัวละครพูดแทนความคิดหรือปรัชญาบางประการออกมาตรงๆ โดยขัดกับทั้งลักษณะตัวละครและทั้งสถานการณ์ ดังนั้น องค์ประกอบของละคร คือ โครงเรื่อง (Plot) ,ตัวละครการวางลักษณะนิสัยของตัวละคร (Characters and Characterization) ,ความคิดหรือแก่นของเรื่อง (Idea, Theme) และบทสนทนา (Dialogue) นั้น มีความสำคัญมากกับการนำไปสร้างละครโทรทัศน์ออกมา เพื่อนำเสนอให้กับผู้ชม โดยสนองตอบความต้องการในด้านความบันเทิง ให้ข้อคิดต่างๆ อีกทั้ง เพื่อเป็นการเสนอให้ตรงกับกลุ่มเป้าหมายของผู้ชม และเป็นที่ยอมรับและจะได้ติดตามผลงานต่อไปอีกด้วย

5.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ดุษฎี พิทักษ์ชวัล (2547) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานครได้พบว่าผู้ชมส่วนใหญ่เพศหญิง อายุ 15-20 ปีสถานภาพสมรสโสด ระดับการศึกษาปริญญาตรี หรือเทียบ มีรายได้ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท อาชีพส่วนใหญ่ นักเรียน/นักศึกษาหรือพนักงานเอกชน สื่อที่ทำให้ผู้ชมรู้จักละครโทรทัศน์เกาหลี คือ โฆษณาทางโทรทัศน์ผู้ชมส่วนใหญ่จะชมละครในช่วง วันศุกร์-อาทิตย์ เวลา 21.30-22.30 ทางสถานีโทรทัศน์ไอทีวี ความถี่ที่พบส่วนใหญ่จะชม 2 สัปดาห์ต่อครั้ง ชมครั้งละ 46-60 นาที/ครั้ง และติดตามชมแผนละครเวลา 1-4 เดือน ส่วนใหญ่ผู้ชมจะชื่นชอบละครชีวิตรักและละครเรื่องยาวหลายตอนจบ และมักจะชมกับสมาชิกในครอบครัว ส่วนปัจจัยด้านองค์ประกอบของละครที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการชมพบว่า มีระดับอิทธิพลโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับผู้ชมละครโทรทัศน์เกาหลีมากที่สุด คือ บทละคร-เนื้อเรื่องตัวละคร พระเอก นางเอก การรับรู้ประโยชน์ที่มีความสัมพันธ์กับผู้ชมในการชมละครมากที่สุด คือเรื่องมุมมองความรัก การดำเนินชีวิตและการใช้ชีวิตในครอบครัว เรื่องศิลปวัฒนธรรม ประเพณีส่วนทางปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาดที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการชม คือ การโปรโมตและรายการแนะนำหนังท้ายรายการละคร และฉายละครตัวอย่างทางโรงภาพยนตร์ก่อนฉายจริงทาง โทรทัศน์

พรณิภา งามจิตติอำไพ (2550) ได้ทำการศึกษาปัจจัยด้านความหลากหลายของผลิตภัณฑ์ (ประเภทหรือแนวของภาพยนตร์) ที่มีผลต่อพฤติกรรมการซื้อภาพยนตร์เกาหลีและละครโทรทัศน์เกาหลีของผู้บริโภคในกรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุระหว่าง 21-26 ปีมีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ในช่วง 20,001-30,000 บาท มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน มีสถานภาพโสด ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ซื้อละครโทรทัศน์เกาหลีใน

รูปแบบดีวีดี จำนวนความถี่ 2 ครั้ง/เดือน นิยมซื้อแนวรักโรแมนติก จำนวน 2 เรื่อง/ครั้ง ที่ร้านค้าภาพยนตร์ซีดีทั่วไป และมีค่าใช้จ่ายในการเลือกซื้อต่อครั้ง 501- 1,000 บาท

จุฑามาศ ตนเจริญสุขจุฑามาศ ตนเจริญสุข. (2549). ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครก่อนข่าว (18.45 น.) ของสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7 ในเขตกรุงเทพมหานคร จากกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป จำนวน 385 คน พบว่าพฤติกรรมการชมละครของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 15-20 ปี สถานภาพโสด มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีอาชีพเป็นนักเรียนนักศึกษา โดยผู้ชมละครส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการชมละครด้านความถี่ในการชม 3-4 ครั้งต่อสัปดาห์ ส่วนพฤติกรรมด้านระยะเวลาในการชม 32-33 นาทีต่อครั้ง ซึ่งผู้ชมส่วนใหญ่จะชมละครกับสมาชิกในครอบครัว และในช่วงเวลา 18.45-19.45 น. ทั้งนี้ ผู้ชมละครส่วนใหญ่มักจะชมรายการละครทางช่อง 3 ปัจจัยด้านการเลือกนักแสดงที่เหมาะสมกับบท รูปร่างหน้าตาสถาปัตยกรรมนักแสดง ความสามารถในการแสดง และการเลือกนักแสดงที่อายุเหมาะสมกับบทที่ได้ ปัจจัยด้านการเลือกบทละคร และความสนุกน่าติดตาม ปัจจัยด้านผู้กำกับที่มีความสามารถเมื่อเปรียบเทียบกับช่องอื่นและประสบการณ์ของผู้กำกับ ปัจจัยด้านบริษัทผู้ผลิตที่มีชื่อเสียง รางวัลที่ได้รับเมื่อเทียบกับช่องอื่น และการดำเนินเรื่องของละคร ปัจจัยด้านเพลง/ทำนองประกอบงูใจให้ชม และมีความสอดคล้องกับเนื้อหา ปัจจัยด้านแรงจูงใจการชมละครโดยรวม ตลอดจนปัจจัยด้านการรับรู้ต่อการชมละครโดยรวม มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการชมละครก่อนข่าวในด้านความถี่ในการชมละคร (ครั้งต่อสัปดาห์)

ไสลทิพย์ จารุภูมิ (2535) ได้ทำการศึกษาความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้หญิงในเขตกรุงเทพมหานคร ที่ติดตามดูละครโทรทัศน์หลังข่าวภาค 20.00 น. เป็นเวลาอย่างต่ำ 5 ปีขึ้นไปจำนวน 30 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความตั้งใจมากที่จะดูละครโทรทัศน์ มีการวิพากษ์วิจารณ์บทบาทการแสดงของตัวละครหรือเนื้อเรื่องในขณะที่ยังดู และได้นำละครไปใช้อรรถประโยชน์ทางสังคมโดยนำไปเป็นประเด็นสนทนา และเป็นสื่อกลางในการเข้าร่วมกลุ่ม ความพึงพอใจหลักที่ได้รับจากละครโทรทัศน์ คือ ความสนุกสนานเพลิดเพลินจากเนื้อเรื่อง ดารา ฉาก และเครื่องแต่งกาย การผ่อนคลายหรือหลีกเลี่ยงจากความเครียดในปัญหาชีวิตประจำวัน การสำรวจความเป็นจริงและการได้รับความแนะนำ

เพาวีภา ภมรสติธย์ (2528) ได้จัดความสัมพันธ์ระหว่างละครโทรทัศน์กับสังคมไทยศึกษาละครตั้งแต่ปี พ.ศ. 2498 -2516 รวม 19 ปี เพื่อต้องการทราบว่าละครโทรทัศน์กับสังคมไทยมีความสัมพันธ์ต่อกันหรือมีบทบาทต่อกันอย่างไร เป็นการศึกษาเชิงประวัติศาสตร์สังคม เนื่องจากอาศัยแนวความคิดทางสังคมวิทยาในการมองและวิเคราะห์ปัญหาแหล่งข้อมูลที่ใช้ศึกษา คือ บทละครโทรทัศน์ เพราะบทละครโทรทัศน์แต่ละเรื่องจะบ่งบอกถึงรูปแบบ และสามารถให้ภาพของสังคมในแต่ละยุคแต่สมัยได้ รวมทั้งศึกษาจากนิยายสารรายเดือนของ สถานีโทรทัศน์ต่าง ๆ เพื่อทราบข้อมูล

เกี่ยวกับละครโทรทัศน์ในด้านจำนวน เวลาในการออกอากาศ ชื่อเรื่อง ตลอดจนการจัดทำอีกทั้งยังสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องทั้งฝ่ายผลิตรายการ ผู้เขียนบทละคร และนักแสดงในช่วงเวลาดังกล่าวเท่าที่มีชีวิตอยู่ ส่วนแหล่งข้อมูลด้านสภาพสังคมไทยในช่วงระยะเวลาดังกล่าวก็ศึกษาจากเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจากการวิจัยพบว่า ตลอดช่วงเวลา 19 ปี ละครไทยมีความสัมพันธ์ และมีบทบาทกับสังคมไทยทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ในด้านการเมือง ละครโทรทัศน์เป็นเครื่องมือของผู้ปกครองประเทศ สร้างสังคมให้อยู่ในสภาพที่ดี ละครโทรทัศน์ถูกใช้เป็นสื่อระหว่างประชาชนกับรัฐบาลหรือผู้ปกครองประเทศเนื่องจากคุณสมบัติของละครประสิทธิภาพของโทรทัศน์และความนิยมที่ประชาชนมีให้กับละคร รัฐบาลทุกสมัยจึงเห็นความสำคัญของละครโทรทัศน์ว่าสามารถเป็นตัวแทนในการสื่อเรื่องราวต่าง ๆ ให้ประชาชนรับรู้ได้โดยที่ประชาชนไม่รู้ตัว โดยผ่านทางละครการกุศล ละครพิเศษต่าง ๆ และผ่านทางคณะผู้จัดทำละคร ในด้านละครการกุศล รัฐบาลสามารถแสดงออกถึงวัตถุประสงค์ของรัฐบาลได้อย่างชัดเจนสำหรับละครโทรทัศน์ที่จัดเสนอโดยคณะละครรัฐบาลเข้าไปยุ่งเกี่ยวในด้านเนื้อเรื่อง หลักเกณฑ์ และข้อบังคับในการพิจารณาบทละครออกอากาศให้เป็นไปตามนโยบายของรัฐบาลแต่ละสมัยโดยผ่านทางสถานี ในด้านเศรษฐกิจและสังคม ผู้อุปถัมภ์รายการและผู้ชมมีส่วนกำหนดรูปแบบ และเนื้อเรื่องของละครโทรทัศน์ ภาวะทางเศรษฐกิจและสังคมมีส่วนกำหนดทิศทางในการจัดทำละครของคณะละคร และรสนิยมของคนดู แต่ไม่ว่าละครโทรทัศน์จะมีเนื้อหาและรูปแบบใดจะต้องไม่ขัดกับหลักเกณฑ์และข้อบังคับของทางสถานี ละครโทรทัศน์ในช่วง 19 ปี จึงเป็นละครที่อยู่ภายใต้การควบคุมของผู้ปกครองประเทศ แต่เป็นละครภายใต้การควบคุมที่ช่วยชี้แนะสังคมในด้านศีลธรรมจรรยา ความรักชาติและความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ เพื่อให้สังคมเกิดความสงบเรียบร้อยมากกว่าช่วยชี้แนะสังคมให้เกิดการเปลี่ยนแปลง และเป็นละครโทรทัศน์ตามนโยบายของรัฐบาลที่ปิดกั้นความสามารถทางศิลปะ และความคิดสร้างสรรค์ของศิลปินและเป็นละครโทรทัศน์ที่ไม่ได้สะท้อนภาพความเป็นจริงของสังคมไทยได้อย่างเต็มที่เนื่องจากข้อบังคับของสถานีและรัฐบาล แต่ละครโทรทัศน์ก็มี บทบาทต่อสังคมในทางเศรษฐกิจ ช่วยให้คนมีอาชีพ ช่วยให้บริษัทห้างร้านได้โฆษณาสินค้า และช่วยให้สถานีมีรายได้เพื่อทำหน้าที่เป็นสื่อสารมวลชนให้แก่ประเทศชาติ ทั้งยังให้ความบันเทิงและสาระแก่ผู้ชมอีกด้วย

โตชิโกะ มียาซากิ (Toshiko Miyazaki, 1981) ศึกษาแม่บ้านและรายการละครโทรทัศน์ตอนกลางวันโดยใช้การใช้สารและความพึงพอใจที่ได้รับจากการใช้สาร เป็นกรอบในการศึกษานววิจัยนี้ต้องการทราบถึงภาวะทางสังคมและทางจิตวิทยาของแม่บ้านชาวญี่ปุ่นที่มีผลต่อการชมละคร โทรทัศน์ภาคกลางวัน โดยนำแบบการศึกษาของ Rosengreen and Windahl (1972) มาใช้ทดสอบแม่บ้านที่อยู่ในกรุงโตเกียว จำนวน 183 คน โดยวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ ระหว่างการเปิดรับชมละครโทรทัศน์กับตัวแปรหลักทั้งหมด 23 ตัวแปรด้วยกัน ผลการศึกษา พบว่า องค์ประกอบทางจิตวิทยา เช่น ความ

ไม่สมหวังต่อความสัมพันธ์ในครอบครัวและตัวแปรที่เป็น ข้อมูลส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์กับการดูแลครอบครัวมากกว่าตัวแปรด้านสังคมโครงสร้างอันได้แก่ ศักยภาพในการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น แต่ก็พบว่าศักยภาพในการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นนั้นแสดงให้เห็นถึง ความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับการเปิดรับชมรายการโทรทัศน์ทั่ว ๆ ไป

วันดี พรปฎิมากร (2533) ศึกษาการไหลของภาพยนตร์ต่างประเทศทางโทรทัศน์ โดยการวิจัยเพื่อที่จะทราบปริมาณของภาพยนตร์ต่างประเทศทางโทรทัศน์ ในช่วงปี 2531-2533 พบว่าสัดส่วนของภาพยนตร์จีนมีสัดส่วนสูงทั้ง 3 ปี รองลงมาเป็นละครฝรั่งและละครญี่ปุ่นตามลำดับ และยังวิเคราะห์ถึงปัจจัยต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อการไหลของภาพยนตร์ต่างประเทศทางโทรทัศน์คือ การกำหนดของผู้ส่งสารกระบวนการจัดจำหน่าย โครงสร้างการควบคุม และโครงสร้างของรายการบันเทิง ซึ่งองค์ประกอบและปัจจัยต่างๆ เหล่านี้มีความสัมพันธ์และผลกระทบที่เชื่อมโยงกันเป็นลักษณะกระบวนการ ถ้าเกิดการเปลี่ยนแปลงในองค์ประกอบใดแล้วก็จะมีผลพวงที่กระทบกับองค์ประกอบอื่นๆ ด้วย

นุชรี ตันติวิจิตร (2536) ศึกษาเรื่อง การรับรู้ประโยชน์จากละครโทรทัศน์ของผู้หญิงในกรุงเทพมหานคร พบว่า ส่วนใหญ่จะเปิดรับชมละครโทรทัศน์ในช่วงเวลา 20.30-23.00 น.และเปิดรับชมมากกว่า 5 ครั้งต่อสัปดาห์ ใช้เวลาในการชมมากกว่า 1-3 ชั่วโมงต่อครั้ง เหตุผลที่ชมเพื่อความบันเทิงมากที่สุด รองลงมาคือเพื่อรับรู้ประโยชน์ในเรื่องต่างๆ ชอบในเนื้อหาที่ตลก เบาสมอง และมักจะนำเนื้อหาละครไปสนทนากันในหมู่เพื่อนมากที่สุด ความพึงพอใจที่เกิดขึ้น จึงมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ประโยชน์ด้านคุณลักษณะส่วนตัว และการรับรู้ประโยชน์ด้านการมีส่วนร่วมในสังคม เป็นตัวแปรสำคัญที่สุดที่อธิบายการรับรู้ประโยชน์

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยเรื่อง“การเปรียบเทียบพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการดำเนินงานและขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. การกำหนดสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ ประชาชนในกรุงเทพมหานครที่เป็นผู้ชมละครโทรทัศน์ทั้งละครไทยและละครเกาหลี

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

สำหรับกลุ่มตัวอย่างเพื่อใช้เป็นตัวแทนของประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชาชนในกรุงเทพมหานครที่เป็นผู้ชมละครไทยและละครเกาหลี และเนื่องจากไม่ทราบจำนวนที่แน่นอนจึงได้ใช้สูตรการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรคำนวณแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็น (Non-Probability Sampling) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และให้ความผิดพลาดไม่เกิน 5% ได้ขนาดตัวอย่าง 385 คน (กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2549: 14) ดังสูตรต่อไปนี้

$$n = \frac{Z^2}{4e}$$

เมื่อ n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

Z แทน Z score ขึ้นอยู่กับระดับความเชื่อมั่น

e แทน ระดับความคลาดเคลื่อน

ที่ระดับค่าความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น $Z = 1.96$ และกำหนดให้ $e = 0.05$ ในกรณีไม่ทราบค่าความน่าจะเป็นของประชากร

$$n = \frac{(1.96)^2}{4 (0.05)^2}$$

$$n = 384.16 \text{ หรือ } 385 \text{ คน}$$

ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างโดยไม่คำนึงถึงความน่าจะเป็น (Non-Probability Sampling) และใช้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience Sampling) โดยจะแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างที่ชมทั้งละครไทยและละครเกาหลี จนวนตามขนาดตัวอย่าง 385 คน ตามห้างสรรพสินค้า และสถานศึกษา

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อศึกษาเรื่อง “การเปรียบเทียบพฤติกรรมชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร” โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะทางด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นลักษณะคำถามแบบให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียวและเป็นคำถามแบบปลายปิด (Close-ended Question) จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน โดยคำถามแต่ละข้อแสดงประเภทของข้อมูลได้ดังนี้

ข้อ 1 เพศ ลักษณะคำถามที่มีคำตอบให้เลือก 2 ทาง (Dichotomous Question) ใช้มาตรวัดข้อมูลแบบนามบัญญัติ (Nominal Scale)

ข้อ 2 อายุ ลักษณะคำถามที่มีหลายคำตอบให้เลือก (Multiple Choice Question) ใช้มาตรวัดข้อมูลแบบการเรียงลำดับ (Ordinal Scale)

ข้อ 3 อาชีพ ลักษณะคำถามที่มีหลายคำตอบให้เลือก (Multiple Choice Question) ใช้มาตรวัดข้อมูลแบบนามบัญญัติ (Nominal Scale)

ข้อ 4 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ลักษณะคำถามที่มีหลายคำตอบให้เลือก (Multiple Choice Question) ใช้มาตรวัดข้อมูลแบบการเรียงลำดับ (Ordinal Scale)

ส่วนที่2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร จำนวน 5 ข้อ ซึ่งเป็นคำถามปลายปิด (Close-Ended Question) ทั้ง 5 ข้อ

ส่วนที่3 เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร จำนวน 20 ข้อ ได้แก่ ค่านิยมทางสุนทรียภาพ จำนวน 5 ข้อ ค่านิยมทางด้านสังคม จำนวน 5 ข้อ ค่านิยมทางวัฒนธรรม จำนวน 5 ข้อ และค่านิยมทางวัตถุ จำนวน 5 ข้อ โดยคำถามมีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิด โดยใช้ระดับวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) เป็นการวัดแบบ Likert Scale มี 5 ระดับ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ระดับ 4 หมายถึง เห็นด้วย

ระดับ 3 หมายถึง ไม่แน่ใจ

ระดับ 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย

ระดับ 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ระดับการให้คะแนนเฉลี่ยในแต่ละระดับชั้นใช้สูตรคำนวณช่วงกว้างของชั้นดังนี้

(ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2544: 25)

$$\begin{aligned}
 \text{ความกว้างของชั้น} &= \frac{\text{พิสัย (คะแนนสูงสุด - คะแนนต่ำสุด)}}{\text{จำนวนชั้น}} \\
 &= \frac{5-1}{5} \\
 &= 0.80
 \end{aligned}$$

ดังนั้นการอภิปรายในส่วนของ Descriptive ผลการวิจัยของลักษณะแบบสอบถามที่ใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) ผู้วิจัยใช้เกณฑ์เฉลี่ย ดังนี้

เกณฑ์การประเมินผลดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายถึง ผู้ชมละครมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่งต่อค่านิยมทางด้านสุนทรียภาพ ค่านิยมทางสังคม ค่านิยมทางด้านวัฒนธรรม และค่านิยมทางด้านวัตถุ

คะแนนเฉลี่ย 3.41 – 4.20 หมายถึง ผู้ชมละครมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยต่อค่านิยมทางด้านสุนทรียภาพ ค่านิยมทางสังคม ค่านิยมทางด้านวัฒนธรรม และค่านิยมทางด้านวัตถุ

คะแนนเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายถึง ผู้ชมละครมีความคิดเห็นในระดับไม่แน่ใจต่อค่านิยมทางด้านสุนทรียภาพ ค่านิยมทางสังคม ค่านิยมทางด้านวัฒนธรรม และค่านิยมทางด้านวัตถุ

คะแนนเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายถึง ผู้ชมละครมีความคิดเห็นในระดับไม่เห็นด้วยต่อค่านิยมทางด้านสุนทรียภาพ ค่านิยมทางสังคม ค่านิยมทางด้านวัฒนธรรม และค่านิยมทางด้านวัตถุ

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายถึง ผู้ชมละครมีความคิดเห็นในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งต่อค่านิยมทางด้านสุนทรียภาพ ค่านิยมทางสังคม ค่านิยมทางด้านวัฒนธรรม และค่านิยมทางด้านวัตถุ

และในการทดสอบสมมติฐานจะใช้เกณฑ์แบ่งระดับข้อมูลเป็น 2 กลุ่ม โดยจะใช้ข้อมูลเป็นประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale) ผู้วิจัยใช้เกณฑ์เฉลี่ย ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.01-5.00	ผู้ชมละครเห็นด้วยต่อค่านิยมทางด้านสุนทรียภาพ ค่านิยมทางด้านสังคม ค่านิยมทางวัฒนธรรม และค่านิยมทางด้านวัตถุ
คะแนนเฉลี่ย 1.00-3.00	ผู้ชมละครไม่เห็นด้วยต่อค่านิยมทางด้านสุนทรียภาพ ค่านิยมทางด้านสังคม ค่านิยมทางวัฒนธรรม และค่านิยมทางด้านวัตถุ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

แหล่งข้อมูล (Source of Data) การวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนา (Descriptive Research)

โดยมุ่งศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร ดังนี้

1. แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นข้อมูลที่ได้มาจากการศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากหน่วยงานของภาครัฐและเอกชน ดังนี้

1.1 ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

1.2 หนังสือนิตยสารต่าง ๆ

1.3 หนังสือทางวิชาการ วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์และรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นข้อมูลที่ได้มาจากการใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 385 คน

4. การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากรวบรวมแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้จัดทำและดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การตรวจสอบข้อมูล (Editing) ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถาม โดยทำการแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก

2. การลงรหัส (Coding) นำแบบสอบถามที่ถูกต้องเรียบร้อยแล้วมาลงรหัสตามที่ได้กำหนดรหัสไว้ล่วงหน้า

3. การประมวลผลข้อมูล (Processing) ข้อมูลที่ลงรหัสแล้วนำมาทำการบันทึกโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อการประมวลผลข้อมูล ซึ่งใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistic Package for Social Sciences หรือ SPSS) เพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยทางด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในส่วนที่ 1 คือ เพศ อายุ อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน โดยการหาความถี่ (Frequencies) และค่าร้อยละ (Percentage)

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการชมละครของผู้ตอบแบบสอบถามในส่วนที่ 2 โดยการหาความถี่ (Frequencies) และ ร้อยละ (Percentage)

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับค่านิยมของผู้ชมละครที่ตอบแบบสอบถามในส่วนที่ 3 โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) การหาความถี่ (Frequencies) และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3.4 การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ปัจจัยทางด้านประชากรศาสตร์มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร ใช้การวิเคราะห์หาความแตกต่างของตัวแปร 2 ตัวขึ้นไปโดยวิธี ไค-สแควร์ (Chi-Square)

3.5 การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 ค่านิยมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร ใช้การวิเคราะห์หาความแตกต่างของตัวแปร 2 ตัวขึ้นไปโดยวิธี ไค-สแควร์ (Chi-Square)

5. การกำหนดสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics Analysis) โดยใช้

1.1 การหาความถี่ (Frequencies) คือ การจำแนกข้อมูลตามลักษณะหรือตามค่าของตัวแปรใดตัวแปรหนึ่ง หรือหลายๆตัวแปรพร้อมๆกัน โดยทำเป็นตารางแจกแจงความถี่ (กัลยา วาณิชย์ บัญชา. 2549: 119)

1.2 ค่าสถิติร้อยละ (Percentage) เพื่อใช้แปลความหมายของข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้สูตรดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2544: 35)

$$P = \frac{f(100)}{n}$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ หรือ เปอร์เซนต์ (Percentage)

เมื่อ f แทน ความถี่ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงให้เป็นร้อยละ

เมื่อ n แทน จำนวนความถี่ทั้งหมดหรือจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

1.3 การหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ใช้แปลความหมายของข้อมูลในแบบสอบถาม โดยใช้สูตรดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2544: 40)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

$\bar{X}$ แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

1.4 การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้แปลความหมายของข้อมูลแบบสอบถาม โดยใช้สูตรดังนี้ (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2546: 48)

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (x_i - \bar{x})^2}{n-1}}$$

$S.D.$ แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง

x_i แทน คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง

$\bar{x}$ แทน ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

การทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α - Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach's alpha coefficient) ค่าอัลฟาที่ได้จะแสดงถึงระดับความคงที่ของแบบสอบถาม โดยจะมีค่าระหว่าง $0 \leq \alpha \leq 1$ มีสูตรดังนี้ (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2546 : 50)

$$\text{Cronbach's Alpha} = \frac{k \overline{\text{covariance}} / \overline{\text{variance}}}{1 + (k - 1) \overline{\text{covariance}} / \overline{\text{variance}}}$$

Cronbach's Alpha แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น

k แทน จำนวนคำถาม

$\overline{\text{covariance}}$ แทน ค่าเฉลี่ยของความแปรปรวนร่วมระหว่างคำถามต่าง ๆ

$\overline{\text{variance}}$ แทน ค่าเฉลี่ยของค่าแปรปรวนของคำถาม

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้

3.1 Chi-Square Test ใช้ในการวิเคราะห์หาความแตกต่างของตัวแปร 2 ตัวขึ้นไป โดยคำนวณค่าไค-สแควร์ (Chi-Square) จากค่าความถี่ โดยใช้สูตรดังนี้ (กัลยา วาณิชยปัญญา. 2545 : 203)

$$\chi^2 = \sum_{i=1}^r \sum_{j=1}^c \frac{(O_{ij} - E_{ij})^2}{E_{ij}}$$

โดยที่

χ^2 = ค่าไคสแควร์ (Chi – Square)

O_{ij} = ค่าความถี่ที่สังเกตได้จากตัวอย่าง (Observation)

E_{ij} = ค่าความถี่ที่คาดหวัง (Expect)

i = แถวที่

j = คอลัมน์ที่

r = จำนวนแถวหรือจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

c = จำนวนคอลัมน์หรือประเภทของกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษารเปรียบเทียบพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 385 คน และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล การแปลความหมาย ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยขอเสนอสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

$\bar{X}$	แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
Sig.(2-tailed)	แทน ค่าความน่าจะเป็นในการทดสอบสมมติฐาน
χ^2	แทน ค่าสถิติของการทดสอบไค-สแควร์ (Chi-square test)
H_0	แทน สมมติฐานหลัก (Null Hypothesis)
H_1	แทน สมมติฐานรอง (Alternative Hypothesis)
*	แทน ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และนำเสนอผลในรูปแบบของตารางประกอบคำอธิบายโดยเรียงลำดับหัวข้อเป็น 4 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปทางประชากรศาสตร์ของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถามในกรุงเทพมหานคร

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับค่านิยมของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถามในกรุงเทพมหานคร

ส่วนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน โดยแจกแจงจำนวนและค่าร้อยละ มีรายละเอียด ดังนี้

ตาราง 1 แสดงจำนวน และค่าร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	121	31.40
หญิง	264	68.60
รวม	385	100.00
อายุ		
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี	91	23.60
21 - 25 ปี	37	9.60
26 - 30 ปี	134	34.80
31 - 35 ปี	95	24.70
36 - 40 ปี	16	4.20
41 ปีขึ้นไป	12	3.10
รวม	385	100.00

ตาราง 1 (ต่อ)

ข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์	จำนวน(คน)	ร้อยละ
อาชีพ		
นักเรียน/นิสิต/นักศึกษา	99	25.70
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	33	8.60
พนักงาน/บริษัทเอกชน	217	56.40
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	20	5.20
แม่บ้าน	9	2.30
รับจ้าง	7	1.80
รวม	385	100.00
รายได้ต่อเดือน		
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท	99	23.90
10,001 - 20,000 บาท	87	22.60
20,001 - 30,000 บาท	109	28.30
30,001 - 40,000 บาท	65	16.90
40,000 บาท ขึ้นไป	32	8.30
รวม	385	100.00

จากตาราง 1 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ ของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม จำนวน 385 คน ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

เพศ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 264 คน คิดเป็นร้อยละ 68.60 รองลงมาเป็นเพศชาย จำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 31.40

อายุ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ อยู่ในกลุ่มอายุระหว่าง 26-30 ปี จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 34.80 รองลงมา คืออายุระหว่าง 31-35 ปี จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 24.70 อายุต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 23.60 อายุระหว่าง 21-25 ปี จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 9.60 อายุระหว่าง 36-40 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.20 และอายุ 41 ปีขึ้นไป จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3.10

อาชีพ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 217 คน คิดเป็นร้อยละ 56.40 รองลงมาเป็นนักเรียน/นิสิต/นักศึกษา จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 25.70 รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.60 ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.20 แม่บ้าน จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.30 และรับจ้าง จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.80

รายได้ต่อเดือน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 20,001-30,000 บาท จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 28.30 รองลงมาต่ำกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท จำนวน 92 คน คิดเป็น 23.90 รายได้ 10,001-20,000 บาท จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 22.60 รายได้ 30,001-40,000 บาท จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 16.90 และรายได้ตั้งแต่ 40,000 บาทขึ้นไป จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 8.30

ตาราง 2 แสดงจำนวน และค่าร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถามจัดกลุ่มใหม่

ข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์	จำนวน(คน)	ร้อยละ
อายุ		
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี	91	23.60
21 - 25 ปี	37	9.70
26 - 30 ปี	134	34.80
31 - ปีขึ้นไป	123	31.90
รวม	385	100.00

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์	จำนวน(คน)	ร้อยละ
อาชีพ		
นักเรียน/นิสิต/นักศึกษา	99	25.70
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	33	8.50
พนักงาน/บริษัทเอกชน	217	56.40
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว, แม่บ้าน, รับจ้าง	36	9.40
รวม	385	100.00

จากตาราง 2 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ ของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถามจัดกลุ่มใหม่ จำนวน 385 คน ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

อายุ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ อยู่ในกลุ่มอายุระหว่าง 26-30 ปี จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 34.80 รองลงมา คืออายุ 31 ปีขึ้นไป จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 31.90 อายุต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 23.60 และอายุระหว่าง 21-25 ปี จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 9.70

อาชีพ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 217 คน คิดเป็นร้อยละ 56.40 รองลงมาเป็นนักเรียน/นิสิต/นักศึกษา จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 25.70 ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว แม่บ้าน รับจ้าง จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9.40 และรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.50

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

ตาราง 3 แสดงจำนวน และค่าร้อยละเกี่ยวกับพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม

รูปแบบละครที่ชม	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ละครไทย		
ละครสั้นจบในตอน	77	20.00
ละครเรื่องยาวหลายตอนจบ	291	75.60
ละครในโอกาสพิเศษวันสำคัญ	17	4.40
รวม	385	100.00
ละครเกาหลี		
ละครสั้นจบในตอน	74	19.20
ละครเรื่องยาวหลายตอนจบ	300	77.90
ละครในโอกาสพิเศษวันสำคัญ	11	2.90
รวม	385	100.00

จากตาราง 3 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม จำนวน 385 คน ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

รูปแบบละครไทย ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ชอบดูละครไทยเรื่องยาวหลายตอนจบ จำนวน 291 คน คิดเป็นร้อยละ 75.60 รองลงมา ชอบดูละครไทยเป็นละครสั้นจบในตอน จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 และชอบดูละครไทยในโอกาสพิเศษวันสำคัญ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 4.40

รูปแบบละครเกาหลี ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ชอบดูละครเกาหลีเรื่องยาวหลายตอนจบ จำนวน 300 คน คิดเป็นร้อยละ 77.90 รองลงมา ชอบดูละครเกาหลีเป็นละครสั้นจบในตอน จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 19.20 ชอบดูละครเกาหลีในโอกาสพิเศษวันสำคัญ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.90

ตาราง 4 แสดงจำนวนและค่าร้อยละเกี่ยวกับ เนื้อหาของละครของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถามชอบมากที่สุด

ประเภทเนื้อหาของละคร	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ละครไทย		
ละครชีวิตรัก	85	22.10
ละครชีวิต การสู้ชีวิต	32	8.30
ละครตลก / เบาสมอง	193	50.10
ละครอาชญากรรม / สืบสวน	21	5.40
ละครไสยศาสตร์ / อำนาจลึกลับ	26	6.80
ละครอิงประวัติศาสตร์ / ชีวิตประวัติบุคคล	28	7.30
รวม	385	100.00
ละครเกาหลี		
ละครชีวิตรัก	169	43.90
ละครชีวิต การสู้ชีวิต	48	12.50
ละครตลก / เบาสมอง	138	35.80
ละครอาชญากรรม / สืบสวน	16	4.20
ละครไสยศาสตร์ / อำนาจลึกลับ	3	0.70
ละครอิงประวัติศาสตร์ / ชีวิตประวัติบุคคล	10	2.90
รวม	385	100.00

จากตาราง 4 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับ เนื้อหาของละครของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถามชอบมากที่สุด จำนวน 385 คน ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ประเภทเนื้อหาของละครไทย ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ชอบละครตลก / เบาสมอง จำนวน 193 คน คิดเป็นร้อยละ 50.10 รองลงมา เป็นละครชีวิตรัก จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 22.10 ละครชีวิต การสู้ชีวิต จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 8.30 ละคร ละครอิงประวัติศาสตร์ / ชีวิตประวัติบุคคล จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 7.20 ละครไสยศาสตร์ / อำนาจลึกลับ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.80 และละครอาชญากรรม / สืบสวน จำนวน 21 คนคิดเป็นร้อยละ 5.40

ประเภทเนื้อหาของละครเกาหลี ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ชอบละครชีวิตรัก จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 43.90 รองลงมาเป็น ละครตลก / เบาสมอง จำนวน 138 คน คิดเป็นร้อยละ 35.80 ละครชีวิต การสู้ชีวิต จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12.50 ละครอาชญากรรม / สืบสวน จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.20 ละครอิงประวัติศาสตร์ / ชีวิตประวัติศาสตร์บุคคล จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.90 และละครไสยศาสตร์ / อำนาจลึกลับ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.70

ตาราง 5 แสดงจำนวนและค่าร้อยละ เกี่ยวกับช่วงเวลาการชมละครของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม

ช่วงเวลา	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ละครไทย		
9.00 – 12.00 น.	9	2.30
12.01 – 15.00 น.	4	1.10
15.01 – 18.00 น.	13	3.40
18.01 – 22.00 น.	359	93.20
รวม	385	100.00
ละครเกาหลี		
9.00 – 12.00 น.	137	35.60
12.01 – 15.00 น.	16	4.10
15.01 – 18.00 น.	20	5.20
18.01 – 22.00 น.	212	55.10
รวม	385	100.00

จากตาราง 5 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับช่วงเวลาการชมละครของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม จำนวน 385 คน ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ช่วงเวลาการชมละครไทย ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ชมละครในช่วงเวลา 18.01 – 22.00 น. จำนวน 359 คน คิดเป็นร้อยละ 93.20 รองลงมา ชมละครในช่วงเวลา 15.01 – 18.00 น. จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.40 ในช่วงเวลา 9.00 – 12.00 น. จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.30 และในช่วงเวลา 12.01 – 15.00 น. จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.10

ช่วงเวลาการชมละครเกาหลี ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ชมละครในช่วงเวลา 18.01 – 22.00 น. จำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 55.10 รองลงมา ชมละครในช่วงเวลา 9.00 – 12.00 น. จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 35.60 ชมละครในช่วงเวลา 15.01 – 18.00 น. จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.20 และชมละครในช่วงเวลา 12.01 – 15.00 น. จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.10

ตาราง 6 แสดงจำนวนและค่าร้อยละ ของปัจจัยที่มีผลต่อการชมละครไทยและละครเกาหลี

ปัจจัยที่มีผลต่อการชมละคร	เลือก(คน)	ร้อยละ	ไม่เลือก (คน)	ร้อยละ
ละครไทย				
สถานที่ตามธรรมชาติ	133	34.50	252	65.50
สถานที่ถ่ายทำทางประวัติศาสตร์	32	8.30	353	91.70
สตูดิโอ (จัดฉาก)	48	12.50	337	87.50
บทละคร-เนื้อเรื่อง	317	82.30	68	17.70
ตัวละคร พระเอก-นางเอก	300	77.90	85	22.10
การดำเนินเรื่องของตัวประกอบ	97	25.20	288	74.80
เพลงประกอบละคร	152	39.50	233	60.50
ความสามารถของนักแสดง	177	46.00	208	54.00
ผู้กำกับ	80	20.80	305	79.20

ตาราง 6 (ต่อ)

ปัจจัยที่มีผลต่อการชมละคร	เลือก(คน)	ร้อยละ	ไม่เลือก (คน)	ร้อยละ
ละครเกาหลี				
สถานที่ตามธรรมชาติ	140	36.40	245	63.60
สถานที่ถ่ายทำทางประวัติศาสตร์	50	13.00	335	87.00
สตูดิโอ (จัดฉาก)	41	10.60	344	89.40
บทละคร-เนื้อเรื่อง	324	84.20	61	15.80
ตัวละคร พระเอก-นางเอก	315	81.80	70	18.20
การดำเนินเรื่องของตัวประกอบ	96	24.90	289	75.10
เพลงประกอบละคร	135	35.10	250	64.90
ความสามารถของนักแสดง	140	36.40	245	63.60
ผู้กำกับละคร	57	14.80	328	85.20

จากตาราง 6 แสดงปัจจัยที่มีผลต่อการชมละครไทย ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เลือกบทละคร-เนื้อเรื่อง จำนวน 317 คน คิดเป็นร้อยละ 82.30 รองลงมา ตัวละคร พระเอก-นางเอกมีผลต่อการชมละคร จำนวน 300 คน คิดเป็นร้อยละ 77.90 ความสามารถของนักแสดง จำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 46.00 เพลงประกอบละคร จำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 39.50 สถานที่ตามธรรมชาติ จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 34.50 การดำเนินเรื่องของตัวประกอบ จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 25.20 ผู้กำกับละคร จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.80 สตูดิโอ (จัดฉาก) จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12.50 และสถานที่ถ่ายทำทางประวัติศาสตร์ จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 8.30

ปัจจัยที่มีผลต่อการชมละครเกาหลี ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เลือกบทละคร-เนื้อเรื่อง จำนวน 324 คน คิดเป็นร้อยละ 84.20 รองลงมา คือ ตัวละคร พระเอก-นางเอก จำนวน 315 คน คิดเป็นร้อยละ 81.80 สถานที่ตามธรรมชาติ จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 36.40 ความสามารถของนักแสดง จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 36.40 เพลงประกอบละคร จำนวน 135 คน คิดเป็นร้อยละ 35.10 การดำเนินเรื่องของตัวประกอบ จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 24.90 ผู้กำกับละคร จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.80 สถานที่ถ่ายทำทางประวัติศาสตร์ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 13.00 และ สตูดิโอ(จัดฉาก) จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.60

ตาราง 7 แสดงจำนวนและค่าร้อยละ ของประโยชน์จากการชมไทยและละครเกาหลี

ประโยชน์จากละคร	จำนวนละครไทย(คน)	ร้อยละ
ละครไทย		
นำข้อคิดไปใช้ในการต่อสู้ชีวิตได้	39	10.10
ให้แง่คิดในเรื่องความรัก	35	9.10
ให้แง่คิดในเรื่องการใช้ชีวิตในครอบครัว	38	9.90
ได้รู้ข่าวสารด้านเทคโนโลยีใหม่ๆ	14	3.60
ได้รู้ถึงประวัติศาสตร์ของชาติ	9	2.30
ทำให้ผ่อนคลายจากการทำงาน	203	52.70
ได้รู้เกี่ยวกับการปฏิบัติตัวตามยุคสมัย	11	2.90
เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ทางสังคม		
ในการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น	36	9.40
รวม	385	100.00
ละครเกาหลี		
นำข้อคิดไปใช้ในการต่อสู้ชีวิตได้	35	9.10
ให้แง่คิดในเรื่องความรัก	29	7.50
ให้แง่คิดในเรื่องการใช้ชีวิตในครอบครัว	27	7.00
ได้รู้ข่าวสารด้านเทคโนโลยีใหม่ๆ	1	0.30
ได้รู้ถึงประวัติศาสตร์ของชาติ	10	2.60
ทำให้ผ่อนคลายจากการทำงาน	193	50.10
ได้รู้เกี่ยวกับการปฏิบัติตัวตามยุคสมัย	31	8.10
เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ทางสังคม		
ในการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น	59	15.30
รวม	385	100.00

จากตาราง 7 แสดงประโยชน์จากละครไทย ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ชมละครแล้วทำให้ผ่อนคลายจากการทำงาน จำนวน 203 คน คิดเป็นร้อยละ 52.70 รองลงมา นำข้อคิดไปใช้ในการต่อสู้ชีวิตได้ จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 10.10 ให้แง่คิดในเรื่องการใช้ชีวิตในครอบครัว จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 9.10 เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ทางสังคมในการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9.40 ให้แง่คิดในเรื่องความรัก จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 9.10 ได้รู้ข่าวสารด้านเทคโนโลยีใหม่ๆ จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.60 ได้รู้เกี่ยวกับการปฏิบัติตัวตามยุคสมัย จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.90 และได้รู้ถึงประวัติศาสตร์ของชาติ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.30

ประโยชน์จากละครเกาหลี ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ชมละครแล้วทำให้ผ่อนคลายจากการทำงาน จำนวน 193 คน คิดเป็นร้อยละ 50.10 รองลงมา เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ทางสังคมในการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 15.30 นำข้อคิดไปใช้ในการต่อสู้ชีวิตได้ จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 9.10 ได้รู้เกี่ยวกับการปฏิบัติตัวตามยุคสมัย จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 8.10 ให้แง่คิดในเรื่องความรัก จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 7.50 ให้แง่คิดในเรื่องการใช้ชีวิตในครอบครัว จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 7.00 ได้รู้ถึงประวัติศาสตร์ของชาติ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.60 ได้รู้ข่าวสารด้านเทคโนโลยีใหม่ๆ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.30

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับค่านิยมทางสุนทรียภาพของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

ตาราง 8 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เกี่ยวกับค่านิยมทางสุนทรียภาพของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม

ค่านิยม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ค่านิยมทางสุนทรียภาพ			
ชมละครเพราะความเพลิดเพลิน สนุกสนาน	4.44	0.57	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ชอบบทประพันธ์ที่สื่อถึงอารมณ์ด้านความรัก	3.79	0.71	เห็นด้วย
ชอบวิวทิวทัศน์ในละครและอยากท่องเที่ยว			
สถานที่ถ่ายทำละคร	4.06	0.76	เห็นด้วย
ชอบเพลงหรือดนตรีประกอบละครที่สื่อถึงบทประพันธ์	3.94	0.67	เห็นด้วย
ทำรู้สึกภูมิใจเมื่อคิดว่าตัวเองเหมือนนักแสดงในละคร	2.91	0.98	ไม่แน่ใจ
รวม	3.82	0.45	เห็นด้วย

จากตาราง 8 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความคิดเห็นต่อค่านิยมของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม ในด้านค่านิยมทางสุนทรียภาพ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อค่านิยมทางสุนทรียภาพโดยรวม อยู่ในระดับเห็นด้วย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82

เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อค่านิยมทางสุนทรียภาพ ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ในข้อการชมละครเพราะความเพลิดเพลิน สนุกสนาน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.44 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อค่านิยมทางสุนทรียภาพ ในระดับเห็นด้วย ในข้อชอบวิวทิวทัศน์ในละครและอยากท่องเที่ยวสถานที่ถ่ายทำละคร โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 รองลงมาคือชอบเพลงหรือดนตรีประกอบละครที่สื่อถึงบทประพันธ์ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 ชอบบทประพันธ์ที่สื่อถึงอารมณ์ด้านความรัก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อค่านิยมทางสุนทรียภาพ ในระดับไม่แน่ใจ ในข้อรู้สึกภูมิใจเมื่อคิดว่าตัวเองเหมือนนักแสดงในละคร โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.91

ตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เกี่ยวกับค่านิยมทางสังคมของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม

ค่านิยม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ค่านิยมทางสังคม			
อยากเป็นแฟนคลับของดาราที่แสดงในละคร	2.57	1.14	ไม่เห็นด้วย
อยากมีอาชีพ การงานที่ดีเหมือนตัวละคร	3.19	1.19	ไม่แน่ใจ
ชอบชมละครตามเพื่อนเพื่อที่จะได้สนทนากับเพื่อน	3.01	1.13	ไม่แน่ใจ
ชอบความรุนแรงในละคร เช่น การตบตี หรือ คำทอ	1.83	1.05	ไม่เห็นด้วย
ชอบการรักเดียวใจเดียวของตัวเองในละคร	3.81	1.04	เห็นด้วย
รวม	2.88	0.76	ไม่แน่ใจ

จากตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความคิดเห็นต่อค่านิยมของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม ในด้านค่านิยมทางสังคม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อค่านิยมทางสังคมโดยรวม อยู่ในระดับไม่แน่ใจ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.88

เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อค่านิยมทางสังคม ในระดับเห็นด้วย ในข้อชอบการรักเดียวใจเดียวของตัวเองในละคร โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อค่านิยมทางสังคม ในระดับไม่แน่ใจ ในข้ออยากมีอาชีพ การงานที่ดีเหมือนตัวละคร โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.19 รองลงมาคือชอบชมละครตามเพื่อนเพื่อที่จะได้สนทนากับเพื่อน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.01 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อค่านิยมทางสังคม ในระดับไม่เห็นด้วย ในข้ออยากเป็นแฟนคลับของดาราที่แสดงในละคร โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.57 รองลงมาคือชอบความรุนแรงในละคร เช่น การตบตี หรือ คำทอ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.83

ตาราง 10 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เกี่ยวกับค่านิยมทางวัฒนธรรมของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม

ค่านิยม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ค่านิยมทางวัฒนธรรม			
ชอบการแสดงความรักกัน เช่น การไหว้ การคำนับ	4.16	0.81	เห็นด้วย
อยากให้มีการใช้ภาษาในละครให้ถูกต้อง	4.14	0.75	เห็นด้วย
อยากรับประทานอาหารตามที่แสดงในละคร	3.54	1.05	เห็นด้วย
ชอบการแต่งตัวตามประเพณีของตัวละคร	3.57	0.98	เห็นด้วย
อยากเป็นคนที่ดีแบบผู้มีพระคุณเหมือนในละคร	3.97	0.87	เห็นด้วย
รวม	3.88	0.64	เห็นด้วย

จากตาราง 10 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความคิดเห็นต่อค่านิยมของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม ในด้านค่านิยมทางวัฒนธรรม พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อค่านิยมทางวัฒนธรรมโดยรวม อยู่ในระดับเห็นด้วย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88

เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อค่านิยมทางวัฒนธรรม ในระดับเห็นด้วย ในข้อ ชอบการแสดงความรักกัน เช่น การไหว้ การคำนับ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 รองลงมาคือ อยากให้มีการใช้ภาษาในละครให้ถูกต้อง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 อยากเป็นคนที่ดีแบบผู้มีพระคุณเหมือนในละคร โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 ชอบการแต่งตัวตามประเพณีของตัวละคร โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.57 และอยากรับประทานอาหารตามที่แสดงในละคร โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54

ตาราง 11 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เกี่ยวกับค่านิยมทางวัตถุของผู้ชมที่ตอบ

แบบสอบถาม

ค่านิยม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ค่านิยมทางวัตถุ			
ชอบใช้สินค้ายี่ห้อเดียวกันกับตัวละคร	2.71	1.08	ไม่แน่ใจ
ชอบเทคโนโลยีตามที่ตัวละครนำมาแสดง	3.19	1.08	ไม่แน่ใจ
อยากแต่งกายเลียนแบบนักแสดง	2.82	1.19	ไม่แน่ใจ
ชอบซื้อสินค้าจากต่างประเทศเพื่อแสดงถึงฐานะ	2.22	1.12	ไม่เห็นด้วย
อยากมีรถยนต์หรูเหมือนในละคร	2.74	1.32	ไม่แน่ใจ
รวม	2.74	0.89	ไม่แน่ใจ

จากตาราง 11 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความคิดเห็นต่อค่านิยมของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม ในด้านค่านิยมทางวัตถุ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อค่านิยมทางวัตถุโดยรวม อยู่ในระดับไม่แน่ใจ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.74

เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อค่านิยมทางวัตถุ ในระดับไม่แน่ใจ ในข้อชอบเทคโนโลยีตามที่ตัวละครนำมาแสดง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.19 รองลงมา คือ อยากแต่งกายเลียนแบบนักแสดง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.82 อยากมีรถยนต์หรูเหมือนในละคร โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.74 ชอบใช้สินค้ายี่ห้อเดียวกันกับตัวละคร โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.71 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อค่านิยมทางวัตถุ ในระดับไม่เห็นด้วย ในข้อชอบซื้อสินค้าจากต่างประเทศเพื่อแสดงถึงฐานะ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.22

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานย่อยได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1.1 เพศมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

H_0 : เพศไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

H_1 : เพศมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

ตาราง 12 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ

เพศ	รูปแบบการนำเสนอของละครไทย			รวม
	ละครสั้นจบในตอน	ละครเรื่องยาว หลายตอนจบ	ละครในโอกาส พิเศษวันสำคัญ	
เพศชาย	31	77	13	121
เพศหญิง	46	214	4	264
รวม	77	291	17	385

$$\chi^2 = 22.123^*$$

$$\text{Sig. (2-tailed)} = .000$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 12 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอของละครไทยโดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบว่า χ^2 เท่ากับ 22.123 และมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เพศมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 13 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้าน
รูปแบบการนำเสนอ

เพศ	รูปแบบการนำเสนอของละครเกาหลี			รวม
	ละครสั้นจบในตอน	ละครเรื่องยาว หลายตอนจบ	ละครในโอกาส พิเศษวันสำคัญ	
เพศชาย	29	88	4	121
เพศหญิง	45	212	7	264
รวม	74	300	11	385

$$\chi^2 = 2.803$$

$$\text{Sig.}(2\text{-tailed}) = .246$$

จากตาราง 13 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการเสนอ โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 2.803 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .246 ซึ่งมากกว่า .05 คือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) หมายความว่า เพศไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ

ตาราง 14 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านเนื้อหา

เพศ	ประเภทเนื้อหาของละครไทย						รวม
	ละครชีวิตรัก	ละครชีวิต/การสู้ชีวิต	ละครตลก/เบาสมอง	ละครอาชญากรรม/สืบสวน	ละครโดยศาสตร์/อำนาจลึกลับ	ละครอิงประวัติศาสตร์/ชีวประวัติบุคคล	
เพศชาย	8	21	75	5	0	12	121
เพศหญิง	77	11	118	16	26	16	264
รวม	85	32	193	21	26	28	385

$$\chi^2 = 55.608^*$$

$$\text{Sig. (2-tailed)} = .000$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านเนื้อหาโดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 55.608 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เพศมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 15 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้าน
เนื้อหา

เพศ	ประเภทเนื้อหาของละครเกาหลี						รวม
	ละครชีวิตรัก	ละครชีวิต/การสู้ชีวิต	ละครตลก/เบาสมอง	ละครอาชญากรรม/ สืบสวน	ละครไศยศาสตร์/ อำนาจลึกลับ	ละครอิงประวัติศาสตร์/ ชีวประวัติบุคคล	
เพศชาย	36	23	44	8	1	9	121
เพศหญิง	133	25	94	8	2	2	264
รวม	169	48	138	16	3	11	385

$$\chi^2 = 29.636^*$$

$$\text{Sig. (2-tailed)} = .000$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 15 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้าน
ประเภทเนื้อหาโดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 29.636 และมีค่า
Sig.(2-tailed) เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง
(H_1) หมายความว่า เพศมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 1.2 อายุมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมใน

กรุงเทพมหานคร

H_0 : อายุไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

H_1 : อายุมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

ตาราง 16 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ

อายุ	รูปแบบการนำเสนอละครไทย			รวม
	ละครสั้นจบในตอน	ละครเรื่องยาวหลายตอนจบ	ละครในโอกาสพิเศษวันสำคัญ	
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี	18	73	0	91
21-25 ปี	7	27	3	37
26-30 ปี	34	92	8	134
31 ปีขึ้นไป	18	99	6	123
รวม	77	291	17	385

$\chi^2 = 11.217$

Sig.(2-tailed) = .082

จากตาราง 16 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการเสนอ โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 11.217 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .082 ซึ่งมากกว่า .05 คือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) หมายความว่า อายุไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ

ตาราง 17 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้าน
รูปแบบการนำเสนอ

อายุ	รูปแบบการนำเสนอละครเกาหลี			รวม
	ละครสั้นจบใน ตอน	ละครเรื่องยาว หลายตอนจบ	ละครในโอกาส พิเศษวันสำคัญ	
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี	12	78	1	91
21-25 ปี	3	34	0	37
26-30 ปี	22	104	8	134
31 ปีขึ้นไป	37	84	2	123
รวม	74	300	11	385

$\chi^2 = 22.537^*$

Sig.(2-tailed) = .001

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 17 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบว่า χ^2 เท่ากับ 22.537 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .001 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า อายุมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 18 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านเนื้อหา

อายุ	ประเภทเนื้อหาของละครไทย						รวม
	ละครชีวิตรัก	ละครชีวิต/การสู้ชีวิต	ละครตลก/เบาสมอง	ละครอาชญากรรม/สืบสวน	ละครเสียดสี/อำนาจกลับ	ละครอิงประวัติศาสตร์/ชีวประวัติบุคคล	
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี	23	4	44	7	6	7	91
21-25 ปี	12	5	13	4	2	1	37
26-30 ปี	32	8	76	2	4	12	134
31 ปีขึ้นไป	18	15	60	8	14	8	123
รวม	85	32	193	21	26	28	385

$\chi^2 = 29.838^*$

Sig.(2-tailed) = .013

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 18 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 29.838 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .013 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า อายุมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 19 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้าน
ประเภทเนื้อหาของละคร

อายุ	ประเภทเนื้อหาของละครเกาหลี						รวม
	ละครชีวิตรัก	ละครชีวิต/การสู้ชีวิต	ละครตลก/เบาสมอง	ละครอาชญากรรม/ สืบสวน	ละครไศยศาสตร์/ อำนาจลึกลับ	ละครอิงประวัติศาสตร์/ ชีวประวัติบุคคล	
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี	43	9	33	6	0	0	91
21-25 ปี	12	8	12	2	2	1	37
26-30 ปี	65	11	53	3	1	1	134
31 ปีขึ้นไป	49	20	40	5	0	9	123
รวม	169	48	138	16	3	10	385

$$\chi^2 = 37.52^*$$

$$\text{Sig. (2-tailed)} = .001$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 19 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้าน
ประเภทเนื้อหา โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 37.52 และมีค่า Sig.(2-
tailed) เท่ากับ .001 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1)
หมายความว่า อายุมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านประเภทเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 1.3 อาชีพมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมใน

กรุงเทพมหานคร

H_0 : อาชีพไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

H_1 : อาชีพมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

ตาราง 20 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ

อาชีพ	รูปแบบการนำเสนอละครไทย			รวม
	ละครสั้นจบในตอน	ละครเรื่องยาวหลายตอนจบ	ละครในโอกาสพิเศษวันสำคัญ	
นักเรียน/นิสิต/นักศึกษา	18	79	2	99
รับราชการ	8	23	2	33
พนักงาน/บริษัทเอกชน	45	159	13	217
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว				
แม่บ้านรับจ้าง	6	30	0	36
รวม	77	291	17	385

$\chi^2 = 5.841$

Sig.(2-tailed) = .441

จากตาราง 20 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการเสนอ โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 5.841 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .441 ซึ่งมากกว่า .05 คือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) หมายความว่า อาชีพไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ

ตาราง 21 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ

อาชีพ	รูปแบบการนำเสนอละครเกาหลี			รวม
	ละครสั้นจบในตอน	ละครเรื่องยาวหลายตอนจบ	ละครในโอกาสพิเศษวันสำคัญ	
นักเรียน/นิสิต/นักศึกษา	10	89	0	99
รับราชการ	12	21	0	33
พนักงาน/บริษัทเอกชน	44	162	11	217
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว, แม่บ้าน, รับจ้าง	8	28	0	36
รวม	74	300	11	385

$\chi^2 = 21.124^*$

Sig.(2-tailed) = .002

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 21 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 21.124 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .002 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า อาชีพมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 22 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้าน
ประเภทเนื้อหา

อาชีพ	ประเภทเนื้อหาละครไทย						รวม
	ละครชีวิตรัก	ละครชีวิต/การสู้ชีวิต	ละครตลก/เบาสมอง	ละครอาชญากรรม/ สืบสวน	ละครเสียดสี/สังคม	ละครอิงประวัติศาสตร์/ ชีวประวัติบุคคล	
นักเรียน/นิสิต/นักศึกษา	28	5	42	9	8	7	99
รับราชการ	5	6	19	3	0	0	33
พนักงาน/บริษัทเอกชน	45	10	118	9	14	21	217
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว, แม่บ้าน, รับจ้าง	7	11	14	0	4	0	36
รวม	85	32	193	21	26	28	385

$$\chi^2 = 52.226^*$$

$$\text{Sig. (2-tailed)} = .000$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 22 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 52.226 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า อาชีพมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 23 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้าน
ประเภทเนื้อหา

อาชีพ	ประเภทเนื้อหาละครเกาหลี						รวม
	ละครชีวิตรัก	ละครชีวิต/การสู้ชีวิต	ละครตลก/เบาสมอง	ละครอาชญากรรม/ สืบสวน	ละครไศยศาสตร์/ อำนาจลึกลับ	ละครอิงประวัติศาสตร์/ ชีวประวัติบุคคล	
นักเรียน/นิสิต/นักศึกษา	49	10	32	6	2	0	99
รับราชการ	12	4	16	1	0	0	33
พนักงาน/บริษัทเอกชน	97	21	80	7	1	11	217
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว,แม่บ้าน, รับจ้าง	11	13	10	2	0	0	36
รวม	169	48	138	16	3	11	385

$$\chi^2 = 35.979^*$$

$$\text{Sig. (2-tailed)} = .002$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 23 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านประเภทเนื้อหา โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 35.979 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .002 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า อาชีพมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านประเภทเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 1.4 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละคร

เกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

H_0 : รายได้เฉลี่ยต่อเดือนไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

H_1 : รายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

ตาราง 24 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	รูปแบบการนำเสนอละครไทย			รวม
	ละครสั้นจบ ในตอน	ละครเรื่องยาว หลายตอนจบ	ละครในโอกาส พิเศษวันสำคัญ	
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท	17	75	0	92
10,000-20,000 บาท	12	65	10	87
20,001-30,000 บาท	29	77	3	109
30,001-40,000 บาท	12	50	3	65
40,000 บาทขึ้นไป	7	24	1	32
รวม	77	291	17	385

$\chi^2 = 19.845^*$

Sig.(2-tailed) = .011

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 24 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 19.845 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .011 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 25 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับพฤติกรรมการชมละคร
เกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	รูปแบบการนำเสนอละครเกาหลี			รวม
	ละครสั้นจบ ในตอน	ละครเรื่องยาว หลายตอนจบ	ละครในโอกาส พิเศษวันสำคัญ	
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท	14	78	0	92
10,000-20,000 บาท	12	69	6	87
20,001-30,000 บาท	25	84	0	109
30,001-40,000 บาท	14	48	3	65
40,000 บาทขึ้นไป	9	21	2	32
รวม	74	300	11	385

$$\chi^2 = 18.436^*$$

$$\text{Sig. (2-tailed)} = .018$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 25 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 18.436 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .018 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 26 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา

รายได้	ประเภทเนื้อหาของละครไทย						รวม
	ละครชีวิตรัก	ละครชีวิต/การสู้ชีวิต	ละครตลก/เบาสมอง	ละครอาชญากรรม/สืบสวน	ละครไศยศาสตร์/อำนาจลึกลับ	ละครอิงประวัติศาสตร์/ชีวประวัติบุคคล	
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท	28	3	39	9	6	7	92
10,000-20,000 บาท	14	10	33	9	8	13	87
20,001-30,000 บาท	20	7	75	1	4	2	109
30,001-40,000 บาท	20	7	27	0	8	3	65
40,000 บาทขึ้นไป	3	5	19	2	0	3	32
รวม	85	32	193	21	26	28	385

$$\chi^2 = 63.644^*$$

$$\text{Sig. (2-tailed)} = .000$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 26 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 63.644 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 27 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับพฤติกรรมการชมละคร
ไทยด้านประเภทเนื้อหา

รายได้	ประเภทเนื้อหาของละครเกาหลี						รวม
	ละครชีวิตรัก	ละครชีวิต/การสู้ชีวิต	ละครตลก/เบาสมอง	ละครอาชญากรรม/ สืบสวน	ละครไศยศาสตร์/ อำนาจลึกลับ	ละครอิงประวัติศาสตร์/ ชีวประวัติบุคคล	
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท	47	7	31	6	1	0	92
10,000-20,000 บาท	33	14	28	4	2	6	87
20,001-30,000 บาท	58	11	33	3	0	4	109
30,001-40,000 บาท	24	6	33	1	0	1	65
40,000 บาทขึ้นไป	7	11	13	2	0	0	32
รวม	169	48	138	16	3	11	385

$$\chi^2 = 43.242^*$$

$$\text{Sig. (2-tailed)} = .002$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 27 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านประเภทเนื้อหา โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 43.242 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .002 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านประเภทเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2 ค่านิยมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมใน กรุงเทพมหานคร

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานย่อยได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 2.1 ค่านิยมทางสุนทรียภาพมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

H_0 : ค่านิยมทางสุนทรียภาพไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมใน กรุงเทพมหานคร

H_1 : ค่านิยมทางสุนทรียภาพมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมใน กรุงเทพมหานคร

ตาราง 28 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมด้านสุนทรียภาพกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ

ค่านิยมทางสุนทรียภาพ	รูปแบบการนำเสนอละครไทย			รวม
	ละครสั้นจบในตอน	ละครเรื่องยาวหลายตอนจบ	ละครในโอกาสพิเศษวันสำคัญ	
ไม่เห็นด้วย	3	10	4	17
เห็นด้วย	74	281	13	368
รวม	77	291	17	385

$\chi^2 = 15.426^*$

Sig.(2-tailed) = .000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 28 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางสุนทรียภาพกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 15.426 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่านิยมทางสุนทรียภาพมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 29 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมด้านสุนทรียภาพกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ

ค่านิยมทางสุนทรียภาพ	รูปแบบการนำเสนอละครเกาหลี			รวม
	ละครสั้นจบในตอน	ละครเรื่องยาวหลายตอนจบ	ละครในโอกาสพิเศษวันสำคัญ	
ไม่เห็นด้วย	1	12	4	17
เห็นด้วย	73	288	7	368
รวม	74	300	11	385

$$\chi^2 = 28.371^*$$

$$\text{Sig. (2-tailed)} = .000$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 29 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางสุนทรียภาพกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 28.371 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่านิยมทางสุนทรียภาพมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 30 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมด้านสุนทรียภาพกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา

ค่านิยมทาง สุนทรียภาพ	ประเภทเนื้อหาของละครไทย						รวม
	ละครชีวิตรัก	ละครชีวิต/การสู้ชีวิต	ละครตลก/เบาสมอง	ละครอาชญากรรม/ สืบสวน	ละครไศยศาสตร์/ อำนาจลึกลับ	ละครอิงประวัติศาสตร์/ ชีวประวัติบุคคล	
ไม่เห็นด้วย	2	1	8	0	5	1	17
เห็นด้วย	83	31	185	21	21	27	368
รวม	85	32	193	21	26	28	385

$$\chi^2 = 15.555^*$$

$$\text{Sig. (2-tailed)} = .008$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 30 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางสุนทรียภาพกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 15.555 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .008 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่านิยมทางสุนทรียภาพมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 31 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมด้านสุนทรียภาพกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านประเภทเนื้อหา

ค่านิยมทาง สุนทรียภาพ	ประเภทเนื้อหาของละครเกาหลี						รวม
	ละครชีวิตรัก	ละครชีวิต/การสู้ชีวิต	ละครตลก/เบาสมอง	ละครอาชญากรรม/ สืบสวน	ละครไศยศาสตร์/ อำนาจลึกลับ	ละครอิงประวัติศาสตร์/ ชีวประวัติบุคคล	
ไม่เห็นด้วย	5	0	11	1	0	0	17
เห็นด้วย	164	48	127	15	3	11	368
รวม	169	48	138	16	3	11	385

$$\chi^2 = 7.975$$

$$\text{Sig. (2-tailed)} = .158$$

จากตาราง 31 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางสุนทรียภาพกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านประเภทเนื้อหา โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 7.975 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .158 ซึ่งมากกว่า .05 คือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) หมายความว่า ค่านิยมทางสุนทรียภาพไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านประเภทเนื้อหา

สมมติฐานข้อที่ 2.2 ค่านิยมทางสังคมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

H_0 : ค่านิยมทางสังคมไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

H_1 : ค่านิยมทางสังคมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

ตาราง 32 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางสังคมกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ

ค่านิยมทางสังคม	รูปแบบการนำเสนอละครไทย			รวม
	ละครสั้นจบในตอน	ละครเรื่องยาวหลายตอนจบ	ละครในโอกาสพิเศษวันสำคัญ	
ไม่เห็นด้วย	57	163	15	235
เห็นด้วย	20	128	2	150
รวม	77	291	17	385

$\chi^2 = 13.838^*$

Sig.(2-tailed) = .001

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 32 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางสังคมกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 13.838 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .001 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่านิยมทางสังคมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 33 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางสังคมกับพฤติกรรมการชมละคร
เกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ

ค่านิยมทางสังคม	รูปแบบการนำเสนอละครเกาหลี			รวม
	ละครสั้นจบในตอน	ละครเรื่องยาวหลายตอนจบ	ละครในโอกาสพิเศษวันสำคัญ	
ไม่เห็นด้วย	49	175	11	235
เห็นด้วย	25	125	0	150
รวม	74	300	11	385

$$\chi^2 = 8.779^*$$

$$\text{Sig. (2-tailed)} = .012$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 33 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางสังคมกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 8.779 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .012 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่านิยมทางสังคมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 34 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางสังคมกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา

ค่านิยมทางสังคม	ประเภทเนื้อหาของละครไทย						รวม
	ละครชีวิตรัก	ละครชีวิต/การใช้ชีวิต	ละครตลก/เบาสมอง	ละครอาชญากรรม/สืบสวน	ละครไสยศาสตร์/อำนาจลึกลับ	ละครอิงประวัติศาสตร์/ชีวประวัติบุคคล	
ไม่เห็นด้วย	43	12	133	15	18	14	235
เห็นด้วย	42	20	60	6	8	14	150
รวม	85	32	193	21	26	28	385

$$\chi^2 = 19.511^*$$

$$\text{Sig. (2-tailed)} = .002$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 34 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางสังคมกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 19.511 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .002 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่านิยมทางสังคมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 35 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางสังคมกับพฤติกรรมการชมละคร
เกาหลีด้านประเภทเนื้อหา

ค่านิยมทาง สังคม	ประเภทเนื้อหาละครเกาหลี						รวม
	ละครชีวิตรัก	ละครชีวิต/การสู้ชีวิต	ละครตลก/เบาสมอง	ละครอาชญากรรม/ สืบสวน	ละครเสียดสี/ล้อเลียน	ละครอิงประวัติศาสตร์/ ชีวประวัติบุคคล	
ไม่เห็นด้วย	86	30	90	16	2	11	235
เห็นด้วย	83	18	48	0	1	0	150
รวม	169	48	138	16	3	11	385

$$\chi^2 = 25.653^*$$

$$\text{Sig. (2-tailed)} = .000$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 35 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางสังคมกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านประเภทเนื้อหา โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 25.653 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่านิยมทางสังคมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านประเภทเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 2.3 ค่านิยมทางวัฒนธรรมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

H₀: ค่านิยมทางวัฒนธรรมไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

H₁: ค่านิยมทางวัฒนธรรมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

ตาราง 36 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัฒนธรรมกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ

ค่านิยมทางวัฒนธรรม	รูปแบบการนำเสนอละครไทย			รวม
	ละครสั้นจบในตอน	ละครเรื่องยาวหลายตอนจบ	ละครในโอกาสพิเศษวันสำคัญ	
ไม่เห็นด้วย	12	23	0	35
เห็นด้วย	65	268	17	350
รวม	77	291	17	385

$\chi^2 = 6.125^*$

Sig.(2-tailed) = .047

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 36 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัฒนธรรมกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 6.125 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .047 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H₀) ยอมรับสมมติฐานรอง (H₁) หมายความว่า ค่านิยมทางวัฒนธรรมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 37 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัฒนธรรมกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ

ค่านิยมทางวัฒนธรรม	รูปแบบการนำเสนอละครเกาหลี			รวม
	ละครสั้นจบในตอน	ละครเรื่องยาวหลายตอนจบ	ละครในโอกาสพิเศษวันสำคัญ	
ไม่เห็นด้วย	6	29	0	35
เห็นด้วย	68	271	11	350
รวม	74	300	11	385

$$\chi^2 = 1.307$$

$$\text{Sig. (2-tailed)} = .520$$

จากตาราง 37 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัฒนธรรมกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 1.307 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .520 ซึ่งมากกว่า .05 คือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) หมายความว่า ค่านิยมทางวัฒนธรรมไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ

ตาราง 38 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัฒนธรรมกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา

ค่านิยมทางวัฒนธรรม	ประเภทเนื้อหาของละครไทย						รวม
	ละครชีวิตรัก	ละครชีวิต/การสู้ชีวิต	ละครตลก/เบาสมอง	ละครอาชญากรรม/สืบสวน	ละครเสียดสี/อำนาจกลับ	ละครอิงประวัติศาสตร์/ชีวประวัติบุคคล	
ไม่เห็นด้วย	4	2	24	1	3	1	35
เห็นด้วย	81	30	169	20	23	27	350
รวม	85	32	193	21	26	28	385

$$\chi^2 = 6.599$$

$$\text{Sig. (2-tailed)} = .252$$

จากตาราง 38 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัฒนธรรมกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 6.599 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .252 ซึ่งมากกว่า .05 คือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) หมายความว่า ค่านิยมทางวัฒนธรรมไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา

ตาราง 39 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัฒนธรรมกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านประเภทเนื้อหา

ค่านิยมทางวัฒนธรรม	ประเภทเนื้อหาของละครเกาหลี						รวม
	ละครชีวิตรัก	ละครชีวิต/การสู้ชีวิต	ละครตลก/เบาสมอง	ละครอาชญากรรม/สืบสวน	ละครเสียดสี/อำนาจกลับ	ละครอิงประวัติศาสตร์/ชีวประวัติบุคคล	
ไม่เห็นด้วย	18	4	10	2	0	1	35
เห็นด้วย	151	44	128	14	3	10	350
รวม	169	48	138	16	3	11	385

$$\chi^2 = 1.624$$

$$\text{Sig. (2-tailed)} = .898$$

จากตาราง 39 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัฒนธรรมกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านประเภทเนื้อหา โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 1.624 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .898 ซึ่งมากกว่า .05 คือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) หมายความว่า ค่านิยมทางวัฒนธรรมไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านประเภทเนื้อหา

สมมติฐานข้อที่ 2.4 ค่านิยมทางวัตถุมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

H_0 : ค่านิยมทางวัตถุไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

H_1 : ค่านิยมทางวัตถุมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

ตาราง 40 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัตถุกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ

ค่านิยมทางวัตถุ	รูปแบบการนำเสนอละครไทย			รวม
	ละครสั้นจบในตอน	ละครเรื่องยาวหลายตอนจบ	ละครในโอกาสพิเศษวันสำคัญ	
ไม่เห็นด้วย	70	180	16	266
เห็นด้วย	7	111	1	119
รวม	77	259	15	385

$\chi^2 = 29.283^*$

Sig.(2-tailed) = .000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 40 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัตถุกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 29.283 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่านิยมทางวัตถุมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 41 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัตถุกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ

ค่านิยมทางวัตถุ	รูปแบบการนำเสนอละครเกาหลี			รวม
	ละครสั้นจบในตอน	ละครเรื่องยาวหลายตอนจบ	ละครในโอกาสพิเศษวันสำคัญ	
ไม่เห็นด้วย	41	214	11	266
เห็นด้วย	33	86	0	119
รวม	74	300	11	385

$\chi^2 = 12.117^*$

Sig.(2-tailed) = .002

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 41 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัตถุกับพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 12.117 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .002 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่านิยมทางวัตถุมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 42 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัตถุกับพฤติกรรมการชมละครไทย
ด้านประเภทเนื้อหา

ค่านิยมทาง วัตถุ	ประเภทเนื้อหาของละครไทย						รวม
	ละครชีวิตรัก	ละครชีวิต/การสู้ชีวิต	ละครตลก/เบาสมอง	ละครอาชญากรรม/ สืบสวน	ละครไสยศาสตร์/ อำนาจลึกลับ	ละครอิงประวัติศาสตร์/ ชีวประวัติบุคคล	
ไม่เห็นด้วย	45	14	154	13	17	23	266
เห็นด้วย	40	18	39	8	9	5	119
รวม	85	32	193	21	26	28	385

$\chi^2 = 33.263^*$

Sig.(2-tailed) = .000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 42 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัตถุกับพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 33.263 และมีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่านิยมทางวัตถุมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 43 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัตถุกับพฤติกรรมการชมละคร
เกาหลีด้านประเภทเนื้อหา

ค่านิยมทาง วัตถุ	ประเภทเนื้อหาของละครเกาหลี						รวม
	ละครชีวิตรัก	ละครชีวิต/การสู้ชีวิต	ละครตลก/เบาสมอง	ละครอาชญากรรม/ สืบสวน	ละครไสยศาสตร์/ อำนาจลึกลับ	ละครอิงประวัติศาสตร์/ ชีวประวัติบุคคล	
ไม่เห็นด้วย	99	36	102	16	2	11	266
เห็นด้วย	70	12	36	0	1	0	119
รวม	169	48	138	16	3	11	385

$$\chi^2 = 23.118^*$$

$$\text{Sig. (2-tailed)} = .000$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 43 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัตถุกับพฤติกรรมการชมละคร
เกาหลีด้านประเภทเนื้อหา โดยใช้สถิติ Chi-Square Test ในการทดสอบพบว่า χ^2 เท่ากับ 23.118 และ
มีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 คือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติ
ฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่านิยมทางวัตถุมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านประเภทเนื้อหา
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษา เปรียบเทียบพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร ซึ่งผลการศึกษานี้ก็นำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาธุรกิจทางด้านละครโทรทัศน์ และผู้ที่สนใจพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลี เพื่อจะได้นำข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางในการคัดสรรละครไทยและละครเกาหลีเพื่อตอบสนองให้ตรงกับความต้องการของผู้ชมละคร

สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีดำเนินการวิจัย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยทางด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ และรายได้ต่อเดือนที่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาค่านิยมของผู้ชม ได้แก่ ค่านิยมทางสุนทรียภาพ ค่านิยมทางสังคม ค่านิยมทางวัฒนธรรม และค่านิยมทางวัตถุที่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการวิจัย

1. ปัจจัยทางด้านประชากรศาสตร์มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร
2. ค่านิยมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัย

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ ประชาชนในกรุงเทพมหานครที่เป็นผู้ชมละครโทรทัศน์ทั้งละครไทยและละครเกาหลี

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

สำหรับกลุ่มตัวอย่างเพื่อใช้เป็นตัวแทนของประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชาชนในกรุงเทพมหานครที่เป็นผู้ชมละครไทยและละครเกาหลี และเนื่องจากไม่ทราบจำนวนที่แน่นอนจึงได้ใช้สูตรการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรคำนวณแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็น (Non-Probability Sampling) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และให้ความผิดพลาดไม่เกิน 5% ได้ขนาดตัวอย่าง 385 คน (กัลยา วาณิชยปัญญา, 2549: 14)

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อศึกษาเรื่อง “การเปรียบเทียบพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร” โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะทางด้านประชากรศาสตร์ของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม เป็นลักษณะคำถามแบบให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียวและเป็นคำถามแบบปลายปิด (Close-ended Question) จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร จำนวน 5 ข้อ ซึ่งเป็นคำถามปลายปิด (Close-Ended Question) ทั้ง 5 ข้อ

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร จำนวน 20 ข้อ ได้แก่ ค่านิยมทางสุนทรียภาพ จำนวน 5 ข้อ ค่านิยมทางด้านสังคม จำนวน 5 ข้อ ค่านิยมทางวัฒนธรรม จำนวน 5 ข้อ และค่านิยมทางวัตถุ จำนวน 5 ข้อ โดยคำถามมีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิด โดยใช้ระดับวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) เป็นการวัดแบบ Likert Scale มี 5 ระดับ

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษาข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม เพื่อให้ครอบคลุมตามความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สร้างแบบสอบถาม และนำเสนอต่ออาจารย์เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ขอคำแนะนำในการนำมาปรับปรุงแก้ไข
3. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแล้วเสนอต่ออาจารย์ เพื่อพิจารณาตรวจสอบอีกครั้งให้สมบูรณ์ก่อนนำไปทำการทดลอง
4. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ราย เพื่อทดสอบว่าคำถามในแต่ละข้อและในแต่ละส่วนของแบบสอบถามสามารถสื่อความหมายได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ผู้วิจัยต้องการหรือไม่
5. นำแบบสอบถามที่ได้ไปทำการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยการวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (Reliability) ด้วยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha - coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นของค่านิยมของผู้ชมละครในกรุงเทพมหานคร เท่ากับ 0.823

การเก็บรวบรวมข้อมูล

แหล่งข้อมูล (Source of Data) การวิจัยเรื่องนี้เป็นวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) โดยมุ่งศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร ดังนี้

1. แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นข้อมูลที่ได้มาจากการศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากหน่วยงานของภาครัฐและเอกชน ดังนี้

- 1.1 ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต
- 1.2 หนังสือนิตยสารต่าง ๆ
- 1.3 หนังสือทางวิชาการ วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์และรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นข้อมูลที่ได้มาจากการใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 385 คน

การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดทำข้อมูล

1. การตรวจสอบข้อมูล (Editing) ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามโดยทำการแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก
2. การลงรหัส (Coding) นำแบบสอบถามที่ถูกต้องเรียบร้อยแล้วมาลงรหัสตามที่ได้กำหนดรหัสไว้ล่วงหน้า
3. การประมวลผลข้อมูล (Processing) ข้อมูลที่ลงรหัสแล้วนำมาทำการบันทึกโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อการประมวลผลข้อมูล ซึ่งใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistic Package for Social Sciences หรือ SPSS) เพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้
 - 3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยทางด้านประชากรศาสตร์ของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถามในส่วนที่ 1 คือ เพศ อายุ อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน โดยการหาความถี่ (Frequencies) และค่าร้อยละ (Percentage)
 - 3.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการชมละครของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถามในส่วนที่ 2 โดย การหาความถี่ (Frequencies) และ ร้อยละ (Percentage)
 - 3.3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับค่านิยมของผู้ชมละครที่ตอบแบบสอบถามในส่วนที่ 3 โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
 - 3.4 การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ปัจจัยทางด้านประชากรศาสตร์มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร ใช้การวิเคราะห์หาความแตกต่างของตัวแปร 2 ตัวขึ้นไปโดยวิธี ไค-สแควร์ (Chi-Square)
 - 3.5 การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 ค่านิยมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร ใช้การวิเคราะห์หาความแตกต่างของตัวแปร 2 ตัวขึ้นไปโดยวิธี ไค-สแควร์ (Chi-Square)

สรุปผลการศึกษาวิจัย

ผลการศึกษาค้นคว้าสรุปได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 การสรุปข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของผู้ชมที่ตอบ

แบบสอบถาม

จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า ผู้ชมที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 26 – 30 ปี มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001 – 30,000 บาท

ส่วนที่ 2 การสรุปข้อมูลพฤติกรรมชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม

จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า ละครไทย ผู้ชมที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ชอบรูปแบบละครเรื่องยาว เนื้อหาตลก เบาสมอง และเลือกดูละครในช่วงเวลา 18.01-22.00 น. ซึ่งปัจจัยที่มีผลต่อการชมละครอยู่ที่บทละครและเนื้อเรื่อง และประโยชน์ของการชมละครทำให้ผ่อนคลายจากการทำงาน ส่วนละครเกาหลี ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จะชอบเนื้อหาชีวิตรัก และอยากดูละครในช่วงเวลา 18.01-22.00 น. ซึ่งปัจจัยที่มีผลต่อการชมละครอยู่ที่บทละครและเนื้อเรื่อง และประโยชน์ของการชมละครทำให้ผ่อนคลายจากการทำงานเหมือนละครไทย

ส่วนที่ 3 การสรุปข้อมูลค่านิยมของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม

จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม มีความคิดเห็นต่อค่านิยมทางสุนทรียภาพ อยู่ในระดับเห็นด้วย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 ค่านิยมทางสังคม อยู่ในระดับไม่เห็นด้วย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.88 ค่านิยมทางวัฒนธรรม อยู่ในระดับเห็นด้วย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 และค่านิยมทางวัตถุ อยู่ในระดับไม่เห็นด้วย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.74

ส่วนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อ 1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน มีผลต่อพฤติกรรมชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

ผลการทดสอบสมมติฐานสรุปได้ว่า

เพศมีผลต่อพฤติกรรมชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอและประเภทของเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพศมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านประเภทของเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เพศไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ

อายุมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่อายุไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ

อายุมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ และประเภทของเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อาชีพมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยประเภทเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่อาชีพไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ

อาชีพมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ และประเภทของเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ และประเภทของเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ และประเภทของเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานข้อ 2 ค่านิยมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

ผลการทดสอบสมมติฐานสรุปได้ว่า

ค่านิยมทางสุนทรียภาพมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ และประเภทของเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ค่านิยมทางสุนทรียภาพมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ค่านิยมทางสุนทรียภาพไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านประเภทของเนื้อหา

ค่านิยมทางสังคมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ และประเภทของเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ค่านิยมทางสังคมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ และประเภทของเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ค่านิยมทางวัฒนธรรมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ค่านิยมทางวัฒนธรรมไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทของเนื้อหา

ค่านิยมทางวัฒนธรรมไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอประเภทของเนื้อหา

ค่านิยมทางด้านวัตถุมิมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ ประเภทของเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ค่านิยมทางด้านวัตถุมิมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ ประเภทของเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการเปรียบเทียบพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร สามารถอภิปรายผลดังต่อไปนี้

1. ผลการศึกษาลักษณะทางประชากรศาสตร์ของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม

จากการวิจัย พบว่า ผู้ชมที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 26 – 30 ปี มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001 - 30,000 บาท สอดคล้องกับงานวิจัยของ ดุษฎี พัทธพิทักษ์ชาวล (2547:บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร ได้พบว่า ผู้ชมส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อาชีพส่วนใหญ่เป็นนักเรียน นักศึกษา หรือพนักงานเอกชน และ ประมะ สตะเวทิน (2540:105) นำเสนอทฤษฎีแนวความคิดในเรื่องของลักษณะทางประชากรศาสตร์ กล่าวว่า เพศ (Sex) ความแตกต่างทางเพศ ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมของการติดต่อสื่อสารต่างกันคือ เพศหญิงมีแนวโน้ม มีความต้องการที่จะส่งและรับข่าวสารมากกว่าเพศชาย ซึ่งทำให้ชอบดูละครมากกว่าเพศชาย และเพราะว่าในเขตกรุงเทพมหานครมีผู้ประกอบการอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชนมากกว่าอาชีพอื่น ทำให้ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน

2. ผลการศึกษาพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม

จากการวิจัย พบว่า ละครไทย ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ชอบรูปแบบละครเรื่องยาว เนื้อหาตลก เบาสมอง และเลือกดูละครในช่วงเวลา 18.01-22.00 น. ซึ่งปัจจัยที่มีผลต่อการชมละครอยู่ที่บทละครและเนื้อเรื่อง และประโยชน์ของการชมละครทำให้ผ่อนคลายจากการทำงาน

ทั้งนี้ เนื่องจาก คนที่ชมละครส่วนใหญ่เป็นพนักงานบริษัทเอกชน และมีเวลาที่เลิกงานที่แน่นอน คือ ประมาณ 17.00 -18.00 น. และเมื่อกลับถึงบ้าน สิ่งที่จะทำให้ผ่อนคลายจากการทำงาน ก็จะเป็น การดูโทรทัศน์ที่มีเนื้อหา ตลก เบาสมอง ซึ่งในบางรายเลือกที่จะดูละครในช่วงนี้ เพราะสะดวกและ เป็นช่วงที่มีการรับประทานอาหาร ประกอบการรายการละคร

ส่วนละครเกาหลี ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จะชอบเนื้อหาชีวิตรัก และอยากดูละคร ในช่วงเวลา 18.01-22.00 น. ซึ่งปัจจัยที่มีผลต่อการชมละครอยู่ที่บทละครและเนื้อเรื่อง และ ประโยชน์ของการชมละครทำให้ผ่อนคลายจากการทำงานเหมือนละครไทย เนื่องจากผู้ที่ชมละคร ชอบในเนื้อหา บทละครของละครเกาหลีซึ่งจะมีบทละครที่แตกต่างจากละครไทยที่มีเนื้อหาที่ สามารถเดาตอนจบได้หรือจบแบบสมบูรณ์แบบ และอาศัยนักแสดงที่เป็นที่ชื่นชอบ และเหมาะสม กับเนื้อเรื่องของละครจริงๆ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ สดใส พันธุ์โกมล(2521) กล่าวว่า ผู้ประพันธ์ คือ ผู้ที่แต่งเรื่องราวขึ้นมา อาจจะออกมาในรูปของนิยายหรือเรื่องสั้น ผู้จัดนำมาทำเป็น ละครโทรทัศน์ โดยเปลี่ยนแปลงให้พร้อมที่จะแสดงได้ในรูปของบทละครโทรทัศน์โดยผู้เขียนบท ละคร หรือ คิดเรื่องขึ้นมาเองและเขียนออกมาในลักษณะบทละครโทรทัศน์ และอาศัยนักแสดง นักแสดงที่มีความสามารถที่จะถ่ายทอดเรื่องราวและชีวิตจิตใจของตัวละครในเรื่องได้อย่าง เหมาะสม และถูกต้องตามเนื้อเรื่อง และต้องรู้บทบาทของตัวเองที่จะต้องแสดง ซึ่งในการทำให้บท ละครน่าสนใจหรือน่าติดตามขึ้นอยู่กับผู้ประพันธ์และผู้เขียนบท

3. ผลการศึกษาค่านิยมของผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม

จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า ผู้ชมที่ตอบแบบสอบถาม มีความคิดเห็นต่อค่านิยมทาง สุนทรียภาพ อยู่ในระดับเห็นด้วย ทั้งนี้เนื่องมาจาก ละครทำให้รู้สึกเพลิดเพลิน สนุกสนาน บท ประพันธ์ที่เข้าถึงอารมณ์ ประกอบกับวิถีทัศน์ที่ใช้เป็นสถานที่ถ่ายทำและเพลงประกอบละครที่ ช่วยเพิ่มความน่าติดตามของละคร ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ สเปรงเจอร์ (ประสาร มาลา กุล ณ อยุธยา. 2523: 48; อ้างอิงจาก Spranger. 1989) ค่านิยมทางสุนทรียภาพ หมายถึง ค่านิยม ที่ทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจชื่นชมในความงาม และความสัมพันธ์กลมกลืนต่าง ๆ เช่น ธรรมชาติ ศิลปะ คนตรี

ความคิดเห็นต่อค่านิยมทางสังคม อยู่ในระดับไม่แน่ใจ อาจเป็นเพราะว่าในแต่ละสังคม จะมีความคิดที่แตกต่างกัน เช่น บางสังคมอยากมีอาชีพการงานที่ดีเหมือนกับตัวแสดงในละคร หรือ การไม่ยอมรับในความรุนแรงที่อยู่ในบทละคร ซึ่งในบางคนอยากให้บทละครที่รุนแรงเข้าถึง เนื้อหาของละครจริงๆ ยังมีความคิดเห็นที่ขัดกันอยู่ และบางคนติดตามดูละครเพื่อจะได้สนทนากับ เพื่อน เพื่อให้ถูกยอมรับในสังคม ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ ฟีนิกซ์ (Phinix. 1958: 549)

กล่าวว่า ค่านิยมทางสังคม (Social Values) เป็นค่านิยมที่ช่วยให้บุคคลเกิดความรักและความสัมพันธ์ในสังคม

ค่านิยมทางวัฒนธรรม อยู่ในระดับเห็นด้วย อาจเป็นเพราะในแต่ละประเทศจะมีการสอดแทรกวัฒนธรรมไว้ในละคร ซึ่งเป็นสิ่งดีที่จะเผยแพร่วัฒนธรรมของประเทศตนไปให้ต่างชาติได้รับชม เช่นการไหว้ การคำนับ หรือ อาหารที่เข้าฉากในละคร และค่านิยมทางวัตถุ อยู่ในระดับไม่แน่ใจ อาจเป็นเพราะผู้ที่ดูละครส่วนใหญ่ไม่ได้ยึดถือการใช้สินค้า เสื้อผ้า หรือเทคโนโลยีที่แสดงในละคร อาจมีการเปิดรับแต่สิ่งที่เหมาะสมกับตนเองเท่านั้น

1.อภิปรายผลการทดสอบสมมติฐาน

เพศมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอและประเภทของเนื้อหา อาจเป็นเพราะว่า เพศชายจะไม่ชอบอะไรที่ยืดเยื้อในด้านรูปแบบการนำเสนอก็จะชอบละครที่จบในตอนและเพศชายจะชอบละครประเภทอาชญากรรม สืบสวน แนวการต่อสู้ ซึ่งเพศหญิงจะชอบความละเอียดอ่อนในเรื่องที่เกี่ยวกับความรัก

เพศมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านประเภทของเนื้อหา อาจเนื่องมาจาก ละครเกาหลีที่มาฉายทางโทรทัศน์จะเน้นในเรื่องความรักเป็นส่วนใหญ่จะเน้นไปทางกลุ่มผู้หญิงมากกว่า และในด้านช่วงเวลา บางที่ผู้ชายก็จะมีกิจกรรมที่มากกว่าผู้หญิง เช่น การชมการถ่ายทอดสดกีฬา อาจมีในช่วงที่ไม่สามารถชมละครเกาหลีได้ แต่เลือกที่จะชมกีฬามากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูดาภา ปุณณะหิตานนท์ (2541: 15-16) ศึกษาเรื่องการสำรวจทัศนคติและพฤติกรรมการรับฟังรายการเรดิโอในพรีอบเบิ้ลัม สถานีวิทยุกระจายเสียงความถี่ เอฟเอ็ม 88.0 เมกกะเฮิร์ต ของผู้ฟังในเขตกทม. พบว่า มีความแตกต่างระหว่างเพศหญิงและเพศชาย คือเพศหญิงใช้เวลาในการดูโทรทัศน์และฟังวิทยุมากกว่าเพศชาย โดยนิยมดูรายการละคร ในขณะที่เพศชายนิยมอ่านหนังสือพิมพ์มากกว่า หากดูโทรทัศน์เพศชายมักนิยมดูรายการข่าวและกีฬา แต่เพศไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ อาจเป็นเพราะว่าในเรื่องของละครเกาหลีไม่มีให้เลือกมากนักกว่าจะเป็นละครสั้นหรือหลายตอนจบ เพราะส่วนใหญ่ที่ฉายทางโทรทัศน์จะเป็นเรื่องยาว เพศจึงไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลี

อายุมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทเนื้อหา อาจเป็นเพราะ ผู้ชมที่มีอายุน้อย เช่นอยู่ในวัยเรียน จะมีเวลามากกว่าผู้ที่อยู่ในวัยทำงาน สามารถที่จะเลือกช่วงเวลาที่ชมละครได้ แต่ถ้าอยู่ในวัยทำงาน ก็จะสามารถชมละครได้ช่วง 18.00 – 22.00 น. แต่อายุไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ อาจเป็นเพราะ ในวัยต่างๆ ก็จะมีการชอบ

ละครหลายๆแบบไม่ว่าจะเป็นละครสั้น หลายตอนจบ หรือในวันสำคัญ นักชัตดุษณ์ ก็จะสามารถเลือกชมได้

อายุมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ ประเภทของเนื้อหา อาจเป็นเพราะอายุที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นจะชอบเปิดรับสิ่งใหม่ เช่น ละครเกาหลี หรือญี่ปุ่น จะมีความชื่นชอบในตัวนักแสดงต่างชาติมากกว่า

อาชีพมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยประเภทเนื้อหา แต่อาชีพไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ อาจเนื่องมาจากช่วงเวลาที่ไม่สามารถเลือกได้มากนัก เพราะอาชีพเป็นตัวกำหนดช่วงเวลาที่ว่าง จึงเลือกชมรูปแบบการนำเสนอละครเรื่องยาว หรือเรื่องสั้นก็ได้

อาชีพมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ และประเภทของเนื้อหา อาจเป็นเพราะบางอาชีพไม่มีเวลาพอที่จะดูละครเรื่องยาว ก็เลือกดูละครจบในตอน และในเนื้อหาที่น่าติดตามก็อาจจะเลือกเรื่องที่ผู้ชมละครส่วนใหญ่ชมเพื่อที่จะได้นำมาเป็นหัวข้อสนทนากับเพื่อนร่วมงาน

รายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ และประเภทของเนื้อหา อาจเป็นเพราะ ผู้ที่มีรายได้น้อยจะดูละครที่มีเนื้อหาไม่ซับซ้อนมากนักเป็นเรื่องทั่วไป แต่ผู้ที่มีรายได้มากส่วนใหญ่ก็จะเลือกชมละครที่คิดว่าเหมาะกับระดับฐานะเช่นละครที่มีตัวเอกเป็นคนรวยหรือเพื่อที่จะดูการแต่งกาย การใช้สินค้า

รายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ และประเภทของเนื้อหา อาจเป็นเพราะ ผู้ที่มีรายได้สูงจะชอบดูละครต่างประเทศมากกว่า และบางที่ยังสามารถหาซื้อละครชุดที่มีการฉายไปทางโทรทัศน์ไปแล้วมาชมซ้ำ ซึ่งถ้าเป็นผู้ที่มีรายได้น้อยก็ไม่น่าจะซื้อมาชม แต่จะคอยติดตามแต่เรื่อง ตามวันเวลาที่ฉายทางโทรทัศน์

ค่านิยมทางสุนทรียภาพมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ และประเภทของเนื้อหา อาจเป็นเพราะ ผู้ชมส่วนใหญ่ชอบในความกลมกลืนของเนื้อหาบทละคร สถานที่ถ่ายทำ รวมถึงเพลงที่ใช้ประกอบละคร

ค่านิยมทางสุนทรียภาพมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ อาจเป็นเพราะค่านิยมทางสุนทรียภาพจะเกี่ยวข้องกับความคิดในการชมละคร ความสวยงามของสถานที่ถ่ายทำ รูปแบบของละครเกาหลีส่วนใหญ่ก็จะเป็นรูปแบบหลายตอนจบ จะทำให้ยากติดตามตอนต่อไป แต่ค่านิยมทางสุนทรียภาพไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้าน

ประเภทของเนื้อหา และเวลาที่เปิดรับชมละคร จะมีความคล้ายกับละครไทยซึ่งไม่สามารถเลือกช่วงเวลาที่ได้นัก และการที่จะดูละครให้ได้รับความสุนทรีย์ก็ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเวลา

ค่านิยมทางสังคมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ และประเภทของเนื้อหา อาจเป็นเพราะ คนไทยยังนึกถึงสังคมที่ตนเองอยู่เพื่อที่จะได้สนทนากับคนในกลุ่มของสังคม จึงคำนึงถึงเนื้อหาของละครที่เหมาะสมกับสังคม แต่ค่านิยมทางสังคมไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านเวลาที่เปิดรับชมละคร อาจเป็นเพราะสังคมจะมีการกำหนดเวลาการออกอากาศของละครไว้อยู่แล้ว

ค่านิยมทางสังคมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ ประเภทของเนื้อหา อาจเป็นเพราะสังคมยังมีการตัดสินใจที่จะให้นำเสนอละครในรูปแบบไหน หรือเนื้อหาประเภทใด มีความรุนแรงหรือไม่ หรือทำให้สังคมเลียนแบบหรือไม่ จะมีผลต่อผู้ที่ชมละครอย่างไรบ้าง

ค่านิยมทางวัฒนธรรมมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านรูปแบบการนำเสนอ แต่ไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยด้านประเภทของเนื้อหา อาจเป็นเพราะละครไทยจะพยายามสอดแทรกวัฒนธรรมไว้อยู่แล้ว จึงไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละคร

ค่านิยมทางวัฒนธรรมไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครเกาหลีด้านรูปแบบการนำเสนอ และประเภทของเนื้อหา อาจเป็นเพราะ คนไทยยังไม่คุ้นเคยกับละครเกาหลี ทั้งเรื่องรูปแบบและเนื้อหา รวมถึงเวลาที่ไม่น่าคุ้นเคยเพราะส่วนใหญ่ละครเกาหลีจะออกอากาศในช่วงเวลา 9.00 – 12.00 น. ทำให้ค่านิยมทางวัฒนธรรมไม่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละคร

ค่านิยมทางด้านวัตถุมีผลต่อพฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลี ด้านรูปแบบการนำเสนอ และประเภทของเนื้อหา อาจเป็นเพราะ ผู้ที่ชมละครที่อยากเลียนแบบนักแสดง เช่น เสื้อผ้า รองเท้า ทรงผม รวมถึงเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่นำมาเสนอในละคร ก็จะทำให้ผู้ชมคอยติดตามชมละครไม่ว่าเนื้อหาจะเป็นแบบใด แต่ถ้าชอบก็จะชมเพื่อเลียนแบบตามละคร

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ พบว่า ผู้ชมละครส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 26 – 30 ปี อาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน จะเห็นได้ว่าผู้จัดละคร หรือผู้ที่นำเข้าละครต่างประเทศสามารถจัดกลุ่มเป้าหมายกลุ่มนี้เป็นหลัก และเน้นการสร้างละครที่มีคุณภาพมากขึ้นไม่เน้นเรื่องที่มีเนื้อหารุนแรง แต่เน้นไปในเรื่อง ตลก เบาสมอง และชีวิตรัก เพื่อให้ผู้ชมได้ผ่อนคลายจากการทำงาน

2. ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ พบว่า ผู้จัดละครเกาหลีหรือนำเข้าควรปรับเปลี่ยนเวลากับละครไทยบ้าง ในช่วงเวลา 18.00 – 22.00 น. ให้เป็นละครเกาหลีบ้างเพื่อเปลี่ยนกลุ่มผู้ชมละครให้หลากหลาย

3. ผู้แต่งบทประพันธ์หรือบทละครควรมีแนวคิดใหม่ๆ เพื่อดึงดูดกลุ่มผู้ชมละครที่เป็นเพศชายบ้าง หรือกลุ่มครอบครัว และสอดแทรกเรื่องวัฒนธรรมให้กับเยาวชน

4. ผู้จัดละครและผู้นำเข้าละครต่างประเทศสามารถพยากรณ์พฤติกรรมในการชม และระยะเวลาในการชมละครไทย และละครเกาหลีได้ส่วนหนึ่ง จึงควรที่จะค้นหา ปัจจัยอื่น ๆ นอกจากที่ผู้วิจัยได้นำมาใช้ในการวิจัย เพื่อให้ได้ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมของผู้ชมได้ดีขึ้น เช่น การเข้าถึงกลุ่มสังคมการเรียนรู้ การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ เพื่อใช้เป็นแนวทางแก้ไขปรับปรุงให้การผลิตละครโทรทัศน์มีประสิทธิภาพและแพร่หลายยิ่งขึ้น

5. จากการศึกษา พบว่า ผู้ชมต้องการชมละคร เพื่อทำให้ผ่อนคลายจากการทำงานมากที่สุด แต่อย่างไรก็ตามก็ต้องนำเสนอประโยชน์ในการนำไปใช้ในด้านต่างๆ ด้วย เพื่อจะนำไปสู่ การสร้างบทบาทและค่านิยมในสังคมได้

6. จากการศึกษา พบว่า เนื้อหา และองค์ประกอบของละครเป็นปัจจัยที่สำคัญในการชมละครของผู้ชมจึงควรที่คัดเนื้อหาให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้ชมมากยิ่งขึ้น ซึ่งนอกจากจะให้ความเพลิดเพลิน และผ่อนคลายแล้ว ยังควรคำนึงถึงประโยชน์หรือการนำเสนอละครให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในสังคมด้วย

7. ผู้ประกอบการผลิต VCD หรือ DVD สามารถนำพฤติกรรมมาวิเคราะห์ได้ว่าผู้ชมละครชอบละครประเภทใด สามารถคัดสรร รูปแบบการนำเสนอ หรือประเภทของละคร เพื่อให้มีการจัดจำหน่ายละครในรูปแบบ ซีดี ดีวีดี สำหรับผู้ที่ไม่สามารถชมละครได้ในช่วงที่ออกอากาศ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาพฤติกรรมชมละครต่างประเทศไม่จำกัดเฉพาะละครเกาหลี เพื่อนำมาพัฒนาอุตสาหกรรมละครไทยให้ดียิ่งขึ้น

2. ศึกษาพฤติกรรมชมละครในเชิงลึก ศึกษาเฉพาะกลุ่มเพื่อสามารถขยายฐานลูกค้าจากกลุ่มวัยรุ่น เป็นกลุ่มครอบครัวเป็นต้น

3. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมกับกลุ่มผู้บริโภคในจังหวัดอื่นๆ เพื่อจะได้ข้อมูลที่หลากหลาย

4. ควรจะทำการศึกษาเปรียบเทียบกับละครไทย หรือละครจีน ละครญี่ปุ่น ที่นิยมดู เพื่อถามความคิดเห็นในปัจจัยต่างๆ เหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร และนำข้อมูลมาปรับปรุงและ

พัฒนาในการคัดเลือกและนำเสนอต่อไป ว่าแนวโน้มในการวางแผน ควรที่จะเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุง

5. ควรศึกษาในเรื่องสื่อโทรทัศน์อื่นๆ เช่น ข่าว สารคดี เกมโชว์ ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการชมรายการทางสถานีโทรทัศน์ เพื่อวางแผนการนำเสนอรายการต่างๆ ให้เหมาะสมตามตารางการนำเสนอให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กาญจนา แก้วเทพ. (2542) *การวิเคราะห์สื่อ: แนวคิดและเทคนิค*. กรุงเทพฯ: เอดิสัน เพรส โปรดักส์.
- กัลยา วาณิชย์บัญชา. (2549) *การใช้ SPSS for Window ในการวิเคราะห์*. กรุงเทพฯ: ซี เค แอนด์ เอส โฟโต้สตูดิโอ.
- _____. (2549). *การวิเคราะห์สถิติ: สถิติสำหรับการบริหารและวิจัย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2544) *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชุดาภา ปุณณะหิตานนท์ (2541). *การสำรวจทัศนคติและพฤติกรรมการรับฟังรายการเรดิโอในพรีอบ เบล์ม สถานีวิทยุกระจายเสียงความถี่ เอฟเอ็ม 88.0 เมกกะเฮิร์ต ของผู้ฟังในเขตกทม. วิทยานิพนธ์วารสารศาสตร์มหาบัณฑิต*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- โคมสมร เหลือโกศล. (2532). *ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับค่านิยมในการพึ่งตนเอง* ปรินญานิพนธ์ กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ฤกษ์ชัย คุณูปการ. (2539). *หลักการและทฤษฎีการปลูกฝังจริยธรรม*. ภาคจิตวิทยาและการ เนาะแนว. สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.
- วิไลพร สุตันไชยนนท์. (2551). *ความหมายของประชากรศาสตร์*. สืบค้นเมื่อ 18 สิงหาคม 2551, จาก <http://www.dentistry.kku.ac.th>
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ. (2541). *การบริหารการตลาด*. กรุงเทพฯ: ธีระฟิล์มและไซเท็กซ์.
- _____. (2546). *การบริหารการตลาดยุคใหม่*. กรุงเทพฯ: บริษัทธรรมสาร จำกัด.
- ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา. (2523). *รายงานผลการวิจัยค่านิยมและความคาดหวังของเยาวชนไทย* จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปนัดดา ธนสถิตย์. (2531) *ละครโทรทัศน์ไทย*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธงชัย สันติวงศ์. (2535). *เศรษฐศาสตร์ผู้บริโภค*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- พิบูล ทีปะปาล. (2534) *พฤติกรรมผู้บริโภค*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มิตรสัมพันธ์กราฟิคอาร์ต.
- เพ็ญแข ประจันปัจจนึก และ อ้อมเดือน สดมณี. (2529). *รายงานการวิจัยค่านิยมของชาวชนบทไทย: เปรียบเทียบค่านิยมทางวัตถุกับค่านิยมทางระเบียบประเพณี*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัย พฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- เพ็ญพร วีระสวัสดิ์. (2551). ความหมายของประชากรศาสตร์. สืบค้นเมื่อ 18 สิงหาคม 2551,
จาก <http://www.dentistry.kku.ac.th>
- พัทยา สายหนู. (2516). โลกสมมติ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศิษย์ตศยาม.
- ไพบูลย์ เทวรักษ์. (2529). ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ช่วงเวลากับความยากของงานแทรก.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ไพฑูรย์ เครือแก้ว. (2518). ลักษณะสังคมไทยและหลักการพัฒนาชุมชน. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ: บริษัทบพิตรจำกัด.
- พีระ จิโรสถ. (2529). ทฤษฎีการสื่อสารมวลชน. ในหลักและทฤษฎีการสื่อสาร. นนทบุรี:
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- เทพนม เมืองแมน และสวิง สุวรรณ. (2540). พฤติกรรมองค์กร. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:
ไทยวัฒนาพานิช.
- ทัศนีย์ ทองสว่าง. (2537). สังคมไทย. กรุงเทพฯ: ภาควิชาสังคมวิทยา คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประมว สตะเวทิน. (2540). การสื่อสารมวลชนกระบวนการและทฤษฎี. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- พนัส หันนาคินท์. (2520). การสอนค่านิยม. โครงการตำรามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก
_____. (2526). การสอนค่านิยมและจริยธรรม. โครงการตำรามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พิษณุโลก พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: พิมพ์เนศ.
- สถานีวิทย์โทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3.2533. ครอบรอบ ปี สถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3. กรุงเทพฯ: สถานี.
สันตติ เสริมศรี. (2539). ประชากรศาสตร์ทางสังคม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล
- สดใส พันธุมโกมล. ละครสมัยใหม่กับเกิดเป็นละคร อักษรศาสตร์ปริทัศน์ 2 (มิถุนายน 2517):66-72.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2540). สถิติวิทยาทางการวิจัย. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาสน์.
_____. (2543). เทคนิคการการวัดผลการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาสน์.
- สิวลี ศิริไธ. (2539). จริยศาสตร์สำหรับพยาบาล. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนทร โคมิน และสนิท สมัครการ. (2522). ค่านิยมและระบบค่านิยมไทย. กรุงเทพฯ: สำนักวิจัย
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- เสรี วงษ์มณฑา.(2542).กลยุทธ์การตลาด: การวางแผนการตลาด.กรุงเทพฯ: บริษัท วีระฟิล์ม และ
ไซเท็กซ์ จำกัด.
- อรุณ รักธรรม. (2540). เอกสารการสอนชุดวิชา การพัฒนาองค์กร. หน้า 112-134. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- อาณนธ์ อาภาภิรม. (2527, มกราคม – กุมภาพันธ์). ระบบค่านิยม จันทรเกษม. 176 : 10

Bellanca, James A. (1975). *Values and the Search for self*. Washington, D.c., National Education Association.

Cronbach, Lee Joseph. (1972). *Essentials of Psychological Testing*. 3rd Edition. New York: Haper & Row

Garrett. (1961). *General Psychology*. New York: American Book Company.

McDonald,F.J. (1963). *Educationl Psychology*. Belmont Calif: Wardsworth Phblishing Co.

Miller,C.H. (1965). *Guidance Services an Introduction*. New York: Harper and Row Publishers.

Phinix, Phillip H. (1958) *Philosophy of Education*. New York: Hot and Company.

Rath, Lousis E. Harmin, Merrill and Simon, Sidney. (1966) *Value and Teaching*. Columbus, Ohio: Merrill.

Rokeach,M. (1967). *Beliefs, Attitudes and Values*.San Francisco: Jossey – Bass.

_____.(1968). *Beliefs, Attitudes and Values. A Theory of Organization and Change*. London: Jossey – Bass

_____.(1969). *Beliefs, Attitudes and Values*.San Francisco: Jossey – Bass.

Robinson, Charles Loe. (1971). “*Future Time Perspective in Non. Incarcerated juvenile Delinquents*, Dissertation Abstracts Internationl. 32(2): 1225-1300.

Nunnally,J.C. (1978). *Psychometric Theory*. New York : McGraw – Hill.

Schiffman, Leon G.; & Leslie Lazar Kanuk. (2000). *Consumer Behavior*. 7th edition New Jersey: Prentice-Hall, Inc.

Willo, O.A.; Goldhabers, G.M.; & Yates, M.P. (1980). *Organization Communication Research: Time for Reflection In Dan Nimmo (ed.)*. Communication Yearbook 4. New Jersey: International Communication Association.

Woodruff,A.D.(1952). “*The role of value in human behavior*”. Journal of Social Psychology 36: 36-37

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามเพื่อใช้ในงานวิจัย

แบบสอบถาม

เรื่อง

การเปรียบเทียบพฤติกรรมการชงละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง : แบบสอบถามนี้ใช้เป็นข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรปริญญาโท
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ภาควิชา การตลาด มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ชมละครไทยและละครเกาหลี

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการชงละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

ส่วนที่ 3 ค่านิยมของผู้ชมละครในกรุงเทพมหานคร

โปรดทำเครื่องหมาย / ลงใน ☐ ที่ตรงกับข้อมูลและความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ส่วนที่ 1 : ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามที่ ชม/เคยชม ทั้งละครไทยและละครเกาหลี

1. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

2. อายุ

☐ น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี

☐ 21-25 ปี

☐ 26-30 ปี

☐ 31-35 ปี

☐ 36-40 ปี

☐ 41 ปีขึ้นไป

3. อาชีพ

☐ นักเรียน/นิสิต/นักศึกษา

☐ รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ

☐ พนักงาน/บริษัทเอกชน

☐ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว

☐ แม่บ้าน

☐ รับจ้าง

☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....

4. รายได้ต่อเดือน

- ☐ ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท
- ☐ 10,001-20,000 บาท
- ☐ 20,001-30,000 บาท
- ☐ 30,001-40,000 บาท
- ☐ 40,001บาทขึ้นไป

ส่วนที่ 2 : พฤติกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย / ใน ☐ ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

1. ท่านชอบดูละครไทยและละครเกาหลีที่นำเสนอในรูปแบบใดมากที่สุด
(เลือกเพียง 1 ข้อในแต่ละประเภทของละคร)

<u>ละครไทย</u>	<u>ละครเกาหลี</u>
☐ ละครสั้นจบในตอน	☐ ละครสั้นจบในตอน
☐ ละครเรื่องยาวหลายตอนจบ	☐ ละครเรื่องยาวหลายตอนจบ
☐ ละครในโอกาสพิเศษวันสำคัญ	☐ ละครในโอกาสพิเศษวันสำคัญ

2. ท่านชอบดูละครไทยและละครเกาหลีที่มีเนื้อหาประเภทใดมากที่สุด
(เลือกเพียง 1 ข้อในแต่ละประเภทของละคร)

<u>ละครไทย</u>	<u>ละครเกาหลี</u>
☐ ละครชีวิตรัก	☐ ละครชีวิตรัก
☐ ละครชีวิต การสู้ชีวิต	☐ ละครชีวิต การสู้ชีวิต
☐ ละครตลก / เบาสมอง	☐ ละครตลก / เบาสมอง
☐ ละครอาชญากรรม / สืบสวน	☐ ละครอาชญากรรม / สืบสวน
☐ ละครไสยศาสตร์ / อำนาลึกลับ	☐ ละครไสยศาสตร์ / อำนาลึกลับ
☐ ละครอิงประวัติศาสตร์ / ชีวิตประวัติบุคคล	☐ ละครอิงประวัติศาสตร์ / ชีวิตประวัติบุคคล

3. ช่วงเวลาที่ท่านเปิดรับชมละครโทรทัศน์มากที่สุด

<u>ละครไทย</u>	<u>ละครเกาหลี</u>
☐ 9.00 – 12.00 น.	☐ 9.00 – 12.00 น.
☐ 12.01 – 15.00 น.	☐ 12.01 – 15.00 น.
☐ 15.01 – 18.00 น.	☐ 15.01 – 18.00 น.
☐ 18.01 – 22.00 น.	☐ 18.01 – 22.00 น.

4. ปัจจัยใดที่มีผลต่อการชมละครไทยและละครเกาหลีของท่าน
(เลือกได้มากกว่า 1 ข้อในแต่ละประเภทของละคร)

ละครไทย

- ☐ สถานที่ตามธรรมชาติ
- ☐ สถานที่ถ่ายทำทางประวัติศาสตร์
- ☐ สตูดิโอ (จัดฉาก)
- ☐ บทละคร-เนื้อเรื่อง
- ☐ ตัวละคร พระเอก-นางเอก
- ☐ การดำเนินเรื่องของตัวประกอบ
- ☐ เพลงประกอบละคร
- ☐ ความสามารถของนักแสดง
- ☐ ผู้กำกับ

ละครเกาหลี

- ☐ สถานที่ตามธรรมชาติ
- ☐ สถานที่ถ่ายทำทางประวัติศาสตร์
- ☐ สตูดิโอ (จัดฉาก)
- ☐ บทละคร-เนื้อเรื่อง
- ☐ ตัวละคร พระเอก-นางเอก
- ☐ การดำเนินเรื่องของตัวประกอบ
- ☐ เพลงประกอบละคร
- ☐ ความสามารถของนักแสดง
- ☐ ผู้กำกับ

5. ท่านคิดว่าท่านได้ประโยชน์จากละครอย่างไรบ้าง(เลือกเพียง 1 ข้อในแต่ละประเภทของละคร)

ละครไทย

- ☐ นำข้อคิดไปใช้ในการต่อสู้ชีวิตได้
 - ☐ ให้แง่คิดในเรื่องความรัก
 - ☐ ให้แง่คิดในเรื่องการใช้ชีวิตในครอบครัว
 - ☐ ได้รู้ข่าวสารด้านเทคโนโลยีใหม่ๆ
 - ☐ ได้รู้ถึงประวัติศาสตร์ของชาติ
 - ☐ ทำให้ผ่อนคลายจากการทำงาน
 - ☐ ได้รู้เกี่ยวกับการปฏิบัติตัวตามยุคสมัย
 - ☐ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ทางสังคม
- ในการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น

ละครเกาหลี

- ☐ นำข้อคิดไปใช้ในการต่อสู้ชีวิตได้
 - ☐ ให้แง่คิดในเรื่องความรัก
 - ☐ ให้แง่คิดในเรื่องการใช้ชีวิตในครอบครัว
 - ☐ ได้รู้ข่าวสารด้านเทคโนโลยีใหม่ๆ
 - ☐ ได้รู้ถึงประวัติศาสตร์ของชาติ
 - ☐ ทำให้ผ่อนคลายจากการทำงาน
 - ☐ ได้รู้เกี่ยวกับการปฏิบัติตัวตามยุคสมัย
 - ☐ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ทางสังคม
- ในการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น

ส่วนที่ 3 : ค่านิยมของผู้ชมละครในกรุงเทพมหานคร

ค่านิยม	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
	5	4	3	2	1
ค่านิยมทางสุนทรียภาพ					
1.ท่านชมละครเพราะความเพลิดเพลิน สนุกสนาน					
2.ท่านชอบบทประพันธ์ที่สื่อถึงอารมณ์ด้านความรัก					
3.ท่านชอบวิวทิวทัศน์ในละคร และอยากท่องเที่ยวสถานที่ถ่ายทำละคร					
4.ท่านชอบเพลงหรือดนตรีประกอบละครที่สื่อถึงบทประพันธ์					
5.ท่านรู้สึกภูมิใจเมื่อคิดว่าตัวเองเหมือนนักแสดงในละคร					
ค่านิยมทางสังคม					
1.ท่านอยากเป็นแฟนคลับของดาราที่แสดงในละคร					
2.ท่านอยากมีอาชีพ การงานที่ดีเหมือนตัวละคร					
3.ท่านชอบชมละครตามเพื่อนเพื่อที่จะได้สนทนากับเพื่อน					
4.ท่านชอบความรุนแรงในละคร เช่น การตบตี หรือ คำทอ					
5.ท่านชอบการรักเดียวใจเดียวของตัวเองในละคร					
ค่านิยมทางวัฒนธรรม					
1.ท่านชอบการแสดงความเคารพกัน เช่น การไหว้ การคำนับ					
2.ท่านอยากให้มีการใช้ภาษาในละครให้ถูกต้อง					
3.ท่านอยากรับประทานอาหารตามที่แสดงในละคร					
4.ท่านชอบการแต่งตัวตามประเพณีของตัวละคร					
5.ท่านอยากเป็นคนที่ตอบแทนผู้มีพระคุณเหมือนในละคร					
ค่านิยมทางวัตถุ					
1.ท่านชอบใช้สินค้ายี่ห้อเดียวกันกับตัวละคร					
2.ท่านชอบเทคโนโลยีตามที่ตัวละครนำมาแสดง					
3.ท่านอยากแต่งกายเลียนแบบนักแสดง					
4.ท่านชอบซื้อสินค้าจากต่างประเทศเพื่อแสดงถึงฐานะ					
5.ท่านอยากมีรถยนต์หรูเหมือนในละคร					

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์จากบัณฑิตวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม

รายชื่อ	ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน
1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุวิชา โกมลทัต	อาจารย์ประจำภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพชรรัตน์ มีสมบัติพนัส	อาจารย์ประจำภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ. ชื่อสกุล	นายชูเกียรติ ดีบุรี
วันเดือนปีเกิด	17 สิงหาคม 2521
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลเมืองเลย
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	239 หมู่ 7 ตำบลนาอาน อำเภอเมือง จังหวัดเลย
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2547	Sales Engineer บริษัท ยู.เอส.มาเก็ตติ้ง จำกัด
พ.ศ. 2551 – ปัจจุบัน	Sales Executive บริษัท เมคคอมพ์ (ไทยแลนด์) จำกัด
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2544	วิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมสิ่งแวดล้อม จากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
พ.ศ. 2552	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาการตลาด จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ